

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI

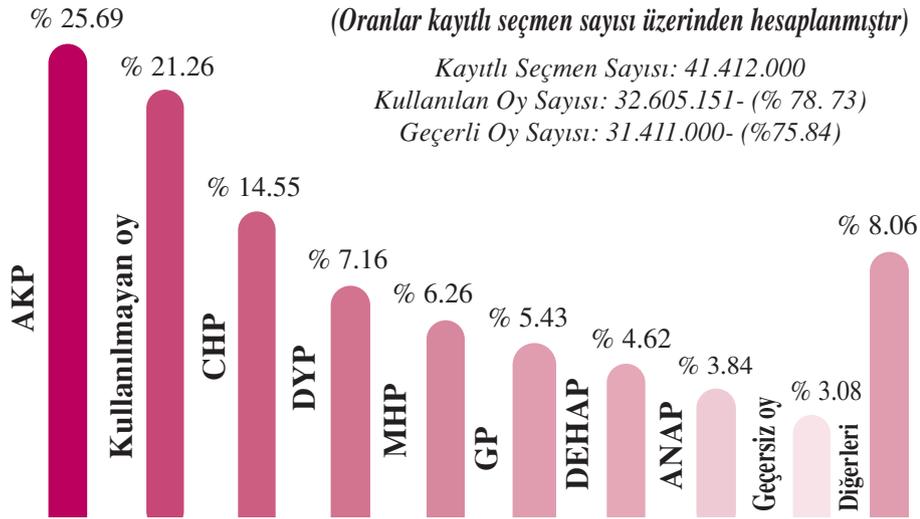
PARTİZAN

126345 Sayı: 2002-01 PARTİZAN ÖZEL SAYI: 148 * 8-21 Kasım * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0078

Kapatıldı susturulamaz

Gazetemize yönelik saldırıların bir parçası olarak gündeme gelen toplatma kararları ve çeşitli tarihlerde açılan davalardan biri daha sonuçlanarak İstanbul DGM tarafından gazetemiz İşçi-köylü'ye 15 gün kapatma cezası verildi. Ne çalışanlarımıza yönelik gözaltı terörü, ne toplatmalar ne de baskınlar İşçi-köylü'nün sesini kısma-ya yetecektir. Doğru ve gerçek haberlerimizle, yorumlarımızla yayınımıza devam edeceğiz.

Halk demokrasıcılık oyununu oynamadı

SİSTEM BARAJDA BOĞULDU

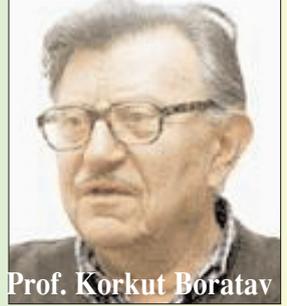
Sistemin demokrasıcılık oyunu 3 Kasım günü sona erdi. Halkı sandık başına çekmek, kirliliğini temizletmek için harcanan onca çaba resmi olmayan sonuçlara göre boşa gitti ve seçimlere son yirmi yılın en düşük katılımı gerçekleşti.

HALK PARLAMENTODAN UMUDUNU KESTİĞİNİ SANDIKTA GÖSTERDİ

Kayıtlı seçmenin 4'te 1'i sandık başına gitmeyerek ya da geçersiz oy kullanarak bu oyunda figüran olmayı reddetti.

Sayfa 3-4

Bu seçimler halkın sermayenin kontrolü dışında davrandığı bir süreçtir

Prof. Korkut Boratav

Profesör Doçent Doktor Korkut Boratav'la söyleşi Sayfa 20-21

Ablukalar arasında işçiler direnişi sürdürüyor

Tuzla Havzasında Kampana Deri'de 20 Eylül 2002 tarihinde 12, Güven Karaca Deri'de ise 5 Ekim 2002 tarihinde 13 işçinin başlattıkları direniş, patron ve jandarmanın tüm baskı ve yıldırma politikalarına karşın sürüyor.

Sayfa 7

Yükselen köylü eylemlilikleri örgütlülüğü dayatıyor

DSP-MHP-ANAP hükümeti döneminde çıkan yasalarla tarımı imha eden devlete olan kinlerini geçmiş yıllara nazaran biraz daha kitlesel eylemlerle ortaya döken köylüler; kendi inisiyatiflerinin yok sayıldığı bölgesel mitinglerin artık çok da birşey ifade etmediğinin farkındalar.

Sayfa 8

Ortadoğu'da son balans ayarları

Uluslararası arenada emperyalistlerin iştahını kabartan Ortadoğu petrolü üzerindeki pazarlıklar sürerken ABD'nin Irak'a saldırı planında Türk hakim sınıfının üstleneceği rolde son balans ayarları yapılmakta.

Sayfa 12

Boykot çağrımız kitlelere umut oldu

Seçimleri ele alışımızı ve boykot tavrımızın içeriğini sandık başına gitmeme çağrımızı dağıttığımız onbinlerce bildiriyle, ev ziyaretleri, panel ve Okmeydanı'nda yaptığımız basın açıklamasıyla kitlelere ulaştırmaya çalıştık. Boykot tavrımızın farklılığı, dikkat çekiciliği ve sempatiyle karşılanması çalışmalarımızın genel havasını oluştururken, politikamızı doğru görmeyen kimi dostlarımızın apolitik, hırçın tepkileriyle de karşılaşmadık değil. Emekçi halka olduğu gibi bu arkadaşlara da politikamızın doğruluğunu anlatmayı esas aldık. Sayfa 16-17-18-19

İşçi-köylü'den

**HALKIN
"KENDİLİĞİNDEN AMA
OLUMLU EYLEMİNİ"
ANLAMAK
Sayfa 30**

Emekçi semtlerde yoksulluk sarmalında susuzluk ve bidonkent

Onlar ne Marmara Denizi'ni gördüler ne de Taksim'in kırmızı ışıkları altında vitrinlere bakarak İstiklal Caddesi'nde dolaştılar. Kanlı kara postal zoruyla doğup büyüdükları topraklarından koparılmışlardı. Yurtsuz, topraksız, tavuksuz, gömleksiz, işsiz ve sahipsizlerdi. Dilleri yasaktı, gülmeyi çoktan unutmışlardı bu devletin onları unutmaması gibi. Diyarbakırlı, Karanlı, Muşlu, Mardinli, Siirtli... idiler, yoksul ve Kürtler.

Şimdi onlar devletin İstanbul'da trilyonlar harcadığı Olimpiyat stadyumunun hemen yanbaşıda gecekondularda yaşıyorlar. Yol, su, elektrik, okul ve belediye hizmetlerinden yoksunlar.

Yaşamın iki zıt tarzda yaşadığı İstanbul'da Beşiktaş'ı, Taksim'i, Şişli'yi, Etiler'i... görmüşler mi acaba? Yokluğun dizboyuluğunda bir yanda güne hep aç bir şekilde merhaba diyenler, diğer yanda ise yoksulun midesine gidecek olan her lokmayı çalan zenginlerin, zevki sefa içinde süren yaşamları.

Siirtli **Hatice Kurt**'un "burası bizim çöplüğümüz biz burdan başka bir yere gidemiyoruz" demesi gecekonduların yoksulluğunda çaresizce sürdürdükleri yaşamlarını, gecekondunun binbir sorununu sıralayarak çarpıcı bir şekilde ifade ediyor. Yaşadıkları mekanları "çöplüğe" benzetenlerle buraların kıyasına uğramayan patron ağaların yaşam koşulları arasındaki uçurum, aradaki farklılık, sistemin adaletsizliğine karşı öfkenin buralarda daha da mayalanmasına yol açıyor.

GİTMESEK DE ORDA DA YAŞAYANLAR VAR

Küçükçekmece İkitelli Ziya Gökalp Mahallesi'ne bağlı **Ayazma**'da yaşayan her aile 9-17 arası değişen nüfusa sahip. Birkaç gün iş bulup çalışsalar da aylarca işsiz dolaşıyorlar. Ekmeklerini ise derme çatma tandırlarında yapıyorlar. Fırından ekmeğin dahi lüks anlamına geldiği buralarda kuru ekmeğini boğazından aşırarak taze bir yudum su bulmak bile mümkün olmuyor.

Siirt'ten göç eden **Sercan Kurt**, çocuklarını 3-4 kilometre uzaklıktaki Köye (Küçükçekmece İkitelli Ziya Gökalp Mahallesi'ne) gönderdiklerini ama maddi durumlarının kötü olmasından dolayı çocuklarını okulun son sınıfına kadar okutmadığını tepkiyle dile getiriyor. **Oniki yaşındaki Ü.D** köyün içindeki okula gidebilmek için gün ışmadan uyandığını ama buna rağmen ilk derslere yetişemediğini, öğretmenlerin bu konuda kendilerine toleranslı davranmadığını anlatıyor.

Yaşanan acılar yaşamın getirdiği güçlüklerle sınırlı kalmıyor. **Okula gitmek için TEM yolundan karşıya geçen kamyonun altında kalan gencecik insanlar yaşanan acıları daha da çekilmez bir hale sokuyor.** TEM'deki ölüm geçişi sırasında bir kaza, daha yeni yaşanmış. Kazadan şans eseri yaralı kurtulan **Leyla Kurt**, Şişli Hastanesi'nin acil bölümünde çıkarılacak olan hastane faturalarının sancısını yaralarının sancısından daha ağır çekiyor şimdi.

Seçimlerden önce birçok politikacı gelip Ayazma'da ar-

dı arkası kesilmeyen vaatlerde bulunmuş. Halk isim vermeden bir siyasi partinin kapı kapı dolaşarak giyecek (kalem, defter, çakı, silgi...) dağıttığını ifade ediyor. Mahallede DEHAP ile AKP arasında değişen bir oy dağılımı var. Oy verecek hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyleseler de duraksayarak "ama ne yapalım yine de..." diyor içlerinden bazıla-

rı. Karanlı bir kadın "**Kürtlüğü mü inkar etmiyorum ama DEHAP'ın birşey yapmasına izin vermeyecekleri için oy vermeyi düşünmüyorum**" diyor.

Kapıların önünde oturan kadınlarla yaptığımız sohbetlerde de "**Köyümüzde yaşadığımız sefaleti burada yaşıyoruz. Burası sanki bir şehir değil sefalet yuvası. Seçim zamanlarında bizden oy adına türlü vaatlerde bulunan belediye başkanımız, muhtarımız nerede?**" diyerek tepkilerini dile getiriyorlar. Ayazma halkı Kürt olduğu için seçtikleri muhtar da kendileri gibi Kürt. Hiçbir hizmetten yararlanama-

dıkları gibi getirileceği söylenen su ve dağıtılacağı söylenen tapular da bir türlü dağıtılmamış.

Bunların üstüne Ayazma, devletin trilyonlar harcadığı Olimpiyat Stadyumunun hemen yanında kurulu olduğu için ileride yıkılma tehlikesi taşıyor. Bunun böyle olacağı ise şimdiden yaşanan yıkımlarla uç vermiş durumda. Daha şimdi-

Mahallesi'nin su ihtiyacı İSKİ'nin 15-20 günde getirdiği tankerlerle karşılanıyor. Mahalle kocaman bir bidonkent görünümünde. 20 günde bir gelen su ve oluşan su kuyruğu ... Kapıların önünde günlerce bidonların içinde bekleyen su, zamanla hastalık taşıyan bidonlar haline geliyor. Bir insan boyunda olan mavi bidonların kapaklarının açık olması her türlü hastalığa da davetiye çıkarıyor. **Mazgirtli bir kadın, çocuklarının bu suyu içmelerinden dolayı yüzlerinde yaralar çıktığını, saçlarının döküldüğünü ve seslerinin kısıldığını anlatıyor.** Sağlık ocağının olmadığı mahallede, Sağlık Müdürlüğü'nün ayda bir kez gönderdiği memurların yaptığı aşlar da yeterli olmuyor. Hastalıklara karşı doktora gidecek, ilaç alacak paraları olmadığı için tedaviler Allah'a havale edilmiş durumda. Her şeyden yoksun olan mahallelinin çocuklar hastalandığında bir hastaneye ya da özel bir doktora götürmek için paraları da yok. Mahalleli **Mustafa Bekir**, çocukların çeşitli hastalıklara yakalanma riski ile karşı karşıya olduğunu burada yaşanabilecek her türlü olaydan sorumlu kişilerin kendilerini yönetmeye talip politikacılar olduğunu söylüyor.

Su tankerinin ne zaman geldiğini sordüğümüzde ise

mahalleli net birgün söylemiyor. Tamamen belediyenin keyfine kalmış.

Ayazma'nın su dışında elektrik sorunu da yetkililer tarafından çözülüyor. Birçok kez halk, yetkililerle görüşerek elektriğinin bağlanmasını istemiş. Her defasında ilgisizlikle karşılaşan mahalleli kaçak elektrik kullanmak zorunda kalmış. Işıksız bir evde oturan Hatice Kurt'un evine gittiğimizde karanlık odaların içinde yerde otmuş yaşlı kadınların hüznü bakışları vardı. Gazeteci olduğumuzu öğrendiklerinde ana dili olan Kürtçeyle derlerini anlatmaya çalıştılar.

Televizyon ve gazetelerde hergün verilen açlık ve yoksulluk sınırları, burjuva basının kendi dilinden halkın yaşam gerçeğini gözler önüne sermekte. İşsizlik, evsizlik, yol, su, elektrik, sağlık, eğitim vb. bir dizi sorun, hergün yapılan zam, köylünün tarlada kalan, yok pahasına tüccara sattığı ürünü bu düzenin içinde bulunduğu durumu ortaya koymakta. Göstermelik, halkın gözünü boyamaya dönmek yapılan iyileştirmelerin dışında devletin bu sorunları ortadan kaldırması, halk yararına birşeyler yapması ise iyi niyetli bir düşünce olmaktan ileriye gitmez.

ATİK'TEN SEMİNERLER

ABD Ortadoğu'da Irak'ı neden hedef seçti? Emperyalit savaşlara karşı tavrımızı ne olmalıdır? ABD emperyalizminin yeni stratejisi neyi içeriyor? Emperyalizmin 'terörizm' söyleminin altında yatan nedir?

TARİH: 9 KASIM

SAAT: 16:00

ADRES: HALKLARLA DAYANIŞMA DERNEĞİ
11 BD. BONNE NOUVELLE 75002 PARIS

TARİH: 16 KASIM SAAT 13:00

ADRES: GENÇLİK EVİ
MİN RAD LİNARD 1 • 8003 ZÜRİCH

TARİH: 17 KASIM

SAAT 13:00

ADRES: BLEİCH STR. 8 FRANKFURT

TARİH: 23 KASIM

SAAT: 16:00

ADRES: NELSON MANDELA PLEİN 1 DEEN-HAAG

TARİH: 23 KASIM

SAAT: 13:00

ADRES: KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ
GASS STR. 128 22765 HAMBURG

ATİK (www.atik-online.org)

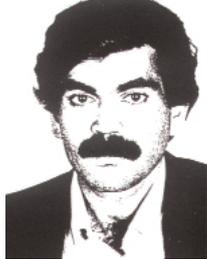
Avrupa Türkiye'li İşçiler Konfederasyonu
Neusser Str. 81 50670 Köln
Tel: 0221 73 90 139 Fax: 022173 90 195

Düzgün Öztürk

Hüseyin Doğan

Mustafa Kalkan

Binali Yiğit

"Gider gider nice koçyiğitler gider,

Senin de içinde bir oğlun varsa çok değildir"

Hayatları boyunca devrimci yaşamlarından taviz vermeyen, derneğimiz kurucuları ve onur üyelerimiz değerli Binali Yiğit, Hüseyin Doğan, Mustafa Kalkan ve Düzgün Öztürk yoldaşlarımızı saygı ile anıyoruz! Onların mücadelesi bize ışık tuttu ve

bu ışık asla sönmeyecek!

ULM TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

ABD'nin yeni "atı" iş başında

3 Kasım seçimleri ve meşruiyet krizi

AKP kitlelere sanal bir tehlike olarak gösterilmiş ancak halk devlete olan tepkisini bu sanal tehlikeyi seçerek göstermiştir. Bunda halkın var olan sisteme tepkisi belirleyicidir. Halk sisteme olan güvensizliğini yine bir sistem partisi olan ama gerçek yüzünü şu an için gizlemeyi başaran AKP'ye yönelterek göstermiştir. AKP'nin yolsuzluğa, hırsızlığa, işsizliğe, yaşanan otoriter, baskıcı, faşist anlayışa karşı özgürlük vb. söylemlerini dikkate almıştır. Bu yanlısamalı bir durumdur. Halk kitlelerinin "Tayyib gelecek, zulüm bitecek" sözü kısa zamanda "Tayyib gidecek, zulüm bitecek"e dönecektir.

Emperyalistler ve yerli uşakları açısından oldukça önem taşıyan 3 Kasım erken genel seçimleri ön gördükleri bir şekilde sonuçlandı. Özellikle ABD emperyalizmi tarafından bir yıl öncesinden planlanan senaryo 3 Kasım'da hayat buldu ve meclise yalnızca 2 siyasi parti (AKP ve CHP) girebildi. Egemen sınıfların ağızlarından hiçbir zaman düşürmedikleri "milletin iradesi"nin tescilli %54 oranında gerçekleşti. Böylece seçmenin %46'sının siyasi tercihi mecliste temsilden yoksun kaldı. Bir kez daha "demokrasıcılık" oyunlarını yüzlerine gözlerine bulaştırmış oldular. Daha ilk günden parlamentolarının meşruiyeti kamuoyunda tartışılmaya başlandı. Geçen seçimde temsil edilmeyen oy oranı %17.2 iken 2002 seçimlerinde 2,5 kat artarak %46 seviyesine ulaştı. Buna sandık başına gitmeyerek seçme hakkını kullanan ya

da boykot eden 9 milyon oyu (%21) ve geçersiz sayılan 1 milyon üzerindeki oyu (%3) eklediğimizde parlamentolarının meşruluğunun nasıl bir görünüm sergilediği daha net ortaya çıkar (Tablo.1)

3 Kasım erken genel seçimleri son 20 yılın en düşük katılımıyla (%78) gerçekleşmiş bulunuyor. Faşist diktatörlüğün tüm kurumlarının ve uşak medyanın halkımızı sandık başına çekmek için yürüttüğü propagandaya rağmen seçime katılım oranının son yılların en alt seviyesine inmesi, kitlelerin gün geçtikçe düzen içi çözümlerden umudunu kestiği ve bir arayış içerisinde bulunduğu önemli bir göstergesi olarak algılanmalıdır. Bu durum devrimci ve komünistler açısından oldukça önemlidir. Aynı şekilde egemen sınıfların tezgahladıkları seçim aldatmacasına bel bağlayan reformistler ve

ulusalcılar açısından da öğretici olmalıdır. Emekçi kitlelerin büyük oranda kendiliğinden bilinçleri sonucu oluşan tablonun gerisinde kalmak yerine iradi bir müdahaleyle örgütlü bir hale dönüştürmek anın en önemli ve ertelenemez görev ve sorumluluğu olarak karşımızda durmaktadır. 3 Kasım seçim sonuçlarını iyi bir şekilde okuyabildiğimizde bu sorumluluğun ne kadar yakıcı bir hal aldığını daha rahat görebiliriz.

Resmi olmayan kesin sonuçlara göre AKP tek başına iktidara gelmiş bulunuyor. 15 yıl aradan sonra gerçekleşen bu sonucun arkasında yukarıda da belirttiğimiz üzere emperyalistlerin özellikle de ABD emperyalizminin bir yıl öncesinden planladığı senaryonun yer aldığını görüyoruz. Emperyalistler arası pazar savaşının çetin bir şekilde sürdüğü kritik bölgeler olan Ortadoğu, Balkanlar ve Avras-

ya'nın merkezinde yer alan Türkiye'nin jeopolitik yapısı, bu bölgelerde egemenliklerini korumak ve pekiştirmek için mücadele sürdürenler (özellikle ABD ve AB emperyalizmi) açısından oldukça önem taşıyor. Bu nedenle Türkiye'deki siyasi istikrarsızlık ve bunun sonucu olarak yaşanabilecek bir kaos ortamına tahammül etmeleri sözkonusu değil.

Emperyalist haydutların bu bölgelere yönelik ekonomik, politik ve askeri planlarının hayat bulması açısından uşakları olan faşist diktatörlüğün geçici de olsa belli bir süre siyasi istikrar içerisinde bulunması gerekiyor. Zira son 3 yıldır DSP-MHP-ANAP koalisyonu aracılığıyla uygulattıkları ve emekçi halkımızın açıklık ve sefalet batağına sürüklenmesine yol açan ekonomik ve sosyal politikaların çok daha kapsamlı ve içerikli ağır olacak ve aynı zamanda ABD haydutunun gerçekleştirmek için son hazırlıklarını yürüttüğü Irak operasyonu ile beraber düşünlüğünde faşist diktatörlüğün uygulamasına sunulacak ekonomik, sosyal ve askeri plan ve programların artık halk desteğini kaybetmiş, yıpranmış güvenilirliği kaybolmuş mevcut koalisyon partileri aracılığıyla sürdürülmesi olanaksızdı. Nitekim bir yıl önceden AKP hazırlanmaya başlatılmış, buna alternatif olarak da

Tablo 1

MECLİSTE TEMSİL EDİLEMEYEN OYLAR

YIL	(%)
1950	0.0
1954	0.6
1957	0.1
1961	0.8
1965	0.0
1969	0.0
1973	0.6
1977	0.6
1983	1.1
1987	19.8
1991	0.5
1995	14.5
1999	17.2
2002	46

DSP üzerinden yapılan operasyonla CHP'nin önü açılmış ve bu iki partinin meclise taşınması programlanmıştır. Emperyalistler ve yerli uşakları bu programlarını uygulayacak bu iki partinin önünü açmış ve diğer partileri (DSP-ANAP- MHP- DYP-SP) tasfiyenin eşiğine getirmiştir. Nitekim seçim sonuçları bu programın net resmini bizlere sunmuştur. (Tablo 2)

Tabloya baktığımızda en yoğun oy kaybına 57. hükümetin koalisyon ortaklarının uğradığını görüyoruz. Geçen seçimlerde %22,17 oranında oy alan DSP'nin oyları %1,3'e, iktidarın ikinci büyük ortağı olan MHP'nin oyları %17,98'den %8,34'e, ANAP'ın oyları ise %13,22'den %5,1'e düşmüş bulunuyor. Dolayısıyla son iktidar ortaklarının toplam oy

kaybı %38,5 oranına erişmiş durumda. Bu durum halk kitlelerinin uygulanana IMF ve DB programlarına yönelik tepkisinin bir sonucu olarak değerlendirilebilir. Aynı durum geçmişte benzer politikaları uygulayan DYP'nin de baraj altına düşmesine yol açmıştır. SP'nin oylarının ise tamamına yakını aynı kitleye seslenen AKP'ye kaymış durumda. Bu taban üzerinden yükselen AKP; acımasız bir şekilde uygulanan IMF ve DB programlarının sonucunda yoksullaşan halk kitlelerin öfke ve tepkilerini de arkasına alarak %34'lük bir oy oranıyla iktidara taşınmıştır. Emperyalistler bu iktidar aracılığıyla yeni süreci şekillendireceklerdir.

Adalet ve Kalkınma Partisi'nin yüksek bir oy potansiyeline ulaşması neyi göstermektedir?

Her şeyden önce seçmen devlete, kurulu sisteme tepkisini dile getirmiştir. AKP'nin duruş olarak düzen karşıtı bir yaklaşımı olmasına rağmen, kullandığı söylem ve özellikle devletin belli kliklerinin AKP'ye yaklaşımı halk üzerinde etkili olmuştur. Bu etki, halkı AKP'den uzaklaştırmak yerine, daha da yakınlaştırmıştır. TC tarihine baktığımızda hakim sınıfların halk üzerinde sistemli bir baskı politikası uyguladıklarını ve bu baskı politikasının özellikle **Ke-malizmle** ideolojik bir kisveye büründürüldü-

Tablo 2

PARTİ	OY ORANI	OY SAYISI	PARTİ	OY ORANI	OY SAYISI
AKP	34.41	10.780.842	BBP	1.02	320.628
CHP	19.49	6.105.424	YP	0.94	294.534
DYP	9.55	2.991.341	İP	0.52	162.880
MHP	8.34	2.612.313	BTP	0.48	150.231
GP	7.27	2.277.711	ÖDP	0.34	105.623
DEHAP	6.21	1.945.118	LDP	0.29	90.444
ANAP	5.15	1.612.039	MP	0.22	69.371
SP	2.50	782.235	TKP	0.19	60.390
DSP	1.22	382.047	BAĞIMSIZ	0.99	331.239
YTP	1.21	380.063	TOPLAM	100.00	31.328.214

Oranlar geçerli oy sayısı üzerinden hesaplanmıştır

günü görmekteyiz. Devlet açıktır ki halkın devleti değildir ve halka karşı, bazen artarak bazen azalarak sistemli bir baskı kurmaktadır. Bunun siyasal literatürdeki adı **faşizmdir**. Kısacası devleti bir yönetim ve baskı aracı olarak kullanan **komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları**, sürekli olarak kendilerine karşı gelişecek bir halk hareketinden korkmaktadır ve bunun için **“sanal tehlikeler”** yaratmaktadırlar. Bugün gelinen aşamada **AKP** kitlelere **“sanal bir tehlike”** olarak gösterilmeye çalışılmış ancak halkın devlete ve esas olarak sisteme, var olan düzene karşı tepkisi bu **“sanal tehlikede”** kendisini göstermiştir. Halk yaşanan otoriter, baskıcı yönetim biçimine açıkça hayır demiştir. Devletin hakim kliğinin reddettiği, tehlikeli ilan ettiği (Ecevit'in **“rejim krizi çıkar”** sözü hatırlansın) bir partiyi seçerek varolan anlayışa ve kendisine giydirilmeye çalışılan deli gömleğine **hayır** demiştir. Açıktır ki **bu yine düzen içi, sistem içi** bir seçimdir. Bunun bilincinde olunmalıdır. Ancak belirttiğimiz hususlar da gözden kaçırılmamalıdır.

Halk kitleleri var olan düzen partilerine olan tepkisini yine bir düzen partisi olan **AKP**'yi seçerek göstermiştir. Halkın bilincinde bu tavır, var olan **“düzenin tasfiyesi”** olarak, **yolsuzluğa, yoksulluğa, işsizliğe** kısacası bu sistemin olumsuzluklarına, **devletin baskıcı politikalarına** yönelik bir tavır göstermiştir. Çünkü **AKP halka özgürlük, iş, aş vaat etmektedir.**

Çünkü **AKP** yolsuzluğun üzerine gideceğini söylemektedir.

Ancak hiç kuşkusuz ki halkın göremediği bir gerçek vardır. **AKP**

söylemde bile olsa diğer partilerden **farklı değildir**. Ancak buna rağmen bir **umut** olarak halk kendince kötünün içerisinde iyiyi seçmiştir. Bunda en önemli etken sistemin **AKP**'ye yaklaşımıdır. Sistemden nefret eden ve bakan önemli bir halk kitlesi **yanılsamalı** olarak yine sistemin bir parçası olan ama sistemin **ehlileştirmek** ya da daha doğru bir ifade ile uç yönlerini **törpülemek** için **AKP**'ye yönelmesi nedeniyledir ki, sisteme tepki olarak **AKP**'ye yönelmiştir. **AKP**'nin bu derece yüksek oy almasını halkın bilincin-

kiye Cumhuriyeti **laik, demokratik, sosyal bir hukuk devletidir**. Anayasa'da tüm kurumların görevi bellidir. **Bu ordu bizim ordumuzdur. Türk Ordusu bizim gözbebeğimizdir. Kimse ordumuzla aramıza girmesin”** demektedir.(NTVMSNBC)

Çünkü; Tayyip Erdoğan'ın ilk açıklamaları, her faşist darbe sonrası askerlerden duymaya alıştığımız **“NATO'ya CEN-TO'ya bağlıyız”**ı çağrıştıran şekilde **“AB'ye, IMF'ye bağlıyız”** şeklinde olmuştur. (Basından)

Bankası yaptığı açıklamada **“Türkiye'nin politik istikrarını artıracak seçim sonuçlarının memnuniyet verici olduğu...daha iyi ve kalıcı sonuçlar almaya aday yeni hükümetle çalışarak, işbirliğini sürdürmek istediklerini”** ifade etmektedir.(aa)

Çünkü; IMF sözcüsü **Conny Lotze “yeni hükümetle çalışmayı bekliyoruz. Adalet ve Kalkınma Partisi'nin, IMF destekli ekonomik programa yönelik kapsamlı güveni destekleyen açıklamalarını memnuniyetle karşılıyoruz”** dedi. (Ha-

“Tayyip gelecek zulüm bitecek” sözü kısa zamanda **“Tayyip gidecek zulüm bitecek”** e dönecektir.

Bundan kimsenin kuşkusuz olmasın.

3 Kasım erken seçim sonuçlarının faşist diktatörlük açısından en korkutucu yanı seçime katılma oranının son 20 yılın en alt düzeyine inmiş olması. Geçersiz oylarla birlikte kayıtlı seçmenin %25'i, sistemin en önemli kurumlarından birisi olan ve faşist diktatörlüğü maskeleyen parlamentodan umudunu kesmiş gözükmesi. Bu duruma %45'lik bir seçmen kit-

sanmayacak bir seviyeye eriştiği söylenebilir. Bu egemenler açısından son derece dikkate alınacak bir durumdur. Her ne kadar oylarını geçen seçime oranla artırarak parlamentoya giren **CHP**'nin aldığı oy oranı (%19,3) ve diğer sol klasik oylar ise reformist sol oyların toplamı %23, **DEHAP**'ın %6'lık oy oranı eklendiğinde %29 olmaktadır ki, bu oran bile sol oylarda ciddi bir erime nin söz konusu olduğunu göstermeye yetiyor.

Elbette ki ortaya çıkan tablonun devrimci ve komünistler açısından da iyi bir şekilde incelenmesi gerekir. Proleter devrimciler halkın kendiliğinden bilinciyle ulaştığı sonucu önceden görerek **“seçimleri boykot”** taktik politikasını hayata geçirmiştir. Bu taktik politikanın kitlelerin ileri kesimlerinin yöneli miyle kesiştiğini görüyoruz. Sorun bu kesimin örgütlü bir güce dönüşmesi sorunudur. Doğru tespit edilen politikaların yaşamda karşılık bulması, kendiliğinden olmaz. Bu politikaları hayata geçirecek araç ve kurumlaşmaların yaratılmasıyla ilerleme sağlanabilir. Bu araç ve kurumlaşmaların yaratılması kitlelerle içiçe olmakla ve onların sorunlarına çözümler üretmekle mümkündür. Kitlelerle birlikte yürümek ve buluşmak içinse öncelikle onların yaratıcı gücüne güvenmemiz gerekiyor. Sınıf parti ve önderlik bilincini kuşanan her proleter devrimcinin bu süreçteki ertelenemez görevi kitle faaliyetinde yoğunlaşarak öncü kurmayı inşa etmektir. Bu inşa süreci derinleştikçe giderek sistem dışı arayışlara giren kitleleri örgütlemek ve halk sa vası denizinin birer damlası haline dönüştürmek zor olmayacaktır.

de hakim olan **yanılsamalı** durumla açıklamak yanlış olmayacaktır.

AKP neden diğer partilerden farklı değildir?

Çünkü; daha seçim sonuçları belli olmaz **Recep T. Erdoğan**'ın ilk demeçlerinden biri **“Hiç olmadığı kadar yabancı sermayeye açık olacağız”**dir (Reuters)

Çünkü; Erdoğan eleştirdiği sisteme ve onun bekçilerine sonuna kadar bağlı olduğunu ifade ederek; **“Tür-**

berX; aa) Çünkü; **Avrupa Komisyonu Türkiye Temsilciliği**, seçim sonuçlarıyla ilgili açıklamasında **“Meclis'te temsil edilecek her iki parti de Avrupa yanlısı bir politika izleyeceklerini açıkça ortaya koymuşlardır”** dedi. (BIA Haber Merkezi)

Çünkü; **ABD Dışişleri Bakanlığı** sözcüsü **Richard Boucher**, yaptığı açıklamada **“kazandığı başarıdan ötürü AKP'yi kutlamakta”**dır.(HaberX)

Çünkü; **Dünya**

berX; aa)

Çünkü; **“...Bu (yani AKP bn.) Bush yönetiminin de desteklemesi gereken attır...”**(Washington Post Editörü Jackson Diehl, aktır. Cumhuriyet. **24 Ekim 2002 Düz Çizgi, Ümit Zileli**)

Bu ata oynayanların Türkiye halkını düşündüğünü düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Bu atın yarın Irak'ta koşturacağından ve halkın üzerinde dörtlüğe yol alacağından hiç kuşkunuz olmasın.

Halk kitlelerinin

lesinin parlamentoda temsil edilemeyişi de eklenince korku dağlarının büyümesi egemen sınıflar açısından son derece ürkütücü. Seçime katılmayan yada geçersiz oy kullanan %25'lik kesimin ezici çoğunluğunu sol oyların oluşturduğu düşünüldüğünde (%35 olarak bilinen sol oylarda ciddi bir erime söz konusu) ve bu oranın belli bir kısmının bilinçli bir şekilde sandık başına gitmediği gözönünde bulundurulursa düzen dışı arayışların azım-

Sınıfsal yaklaşım

YEŞİL KUŞAK PROJESİNİN YENİ VERSİYONU SAHNE ALDI

78 yılda ortalama 16 aylık sürelerle 57 hükümet eskiden faşist diktatörlük; uzantısı olduğu emperyalist sisteme yön veren ABD'nin ekonomik, siyasi ve bu bağlamda askeri operasyon stratejisinin içinden geçtiğimiz dönemde gerektirdiği **istikrar** adına, kan ve maske tazeleme için ortaya koyduğu sandıktan, çok çeşitli faktörleri de devreye sokarak istediği sonucu şimdilik elde etmiş bulunuyor. Bunun ilk elden anlamı, tek başına "**iktidar**" ve iki partiden oluşan meclis kompozisyonudur.

Resmi olmayan sonuçlara göre, yüzde 75'ler düzeyinde oy kullananın yüzde 54'ünün meclise iradesini yansıttığı bir tabloyla, zaten meşru olmayan rejimi hakim sınıf klikleri arasında da meşruiyet tartışmasına sürükler biçimde şekillenen **3 Kasım** seçimleri; yönetenler cephesindeki nöbet değişimiyle yeni bir sürece işaret etmektedir. Bu süreç, parlamenter sistem görünümüne faşist rejimin halk muhalefeti dizginleyebilmek ve dipten gelen dalgayı durdurabilmek için son olmasa da büyük kozlarını oynayacağı bir dönem olacaktır.

Bunun neden böyle olacağı; öncelikle, her türlü yönlendirmeye, baskıya ve çeşitli renklerden reformist ve ilerici-devrimci çevrelerin de katkılarına rağmen, tek başına "**iktidar**" olan **AKP**'nin aldığı oy (10 milyon 800 bin civarında) düzeyinde bir kitlenin sandığa gitmemesi ya da boş/geçersiz oy kullanmasından anlaşılmalıdır. Yine, **22.10.2000**'de yapılan nüfus sayımında **43** milyon **600** bin seçmen belirlenmiş ve **2** yıllık nüfus artışıyla bu sayı yaklaşık **45** milyona çıkmışken, listelere yazılan seçmen sayı-

sının **41** milyon **412** binde kalması, yani **3.5** milyonluk bir kitlenin en azından büyük bir bölümünün seçimlere ilgi göstermemesi de ayrıca önemli bir başka veridir.(1)

Komünistler tarafından son derece isabetli bir biçimde belirlenen "**boykot**" tavrıyla örtüşen, kitlelerin düzene, sisteme sırt çeviren nabzının/ruh halinin(2) önceki iki seçime göre artan bir şekilde son seçimlere yansımaları, komprador patron-ağa devletinin **korkusunu büyütür** niteliktedir.(3) Buna, geçerli oyların yüzde 46'sının mecliste temsil edilememesinin yarattığı sorunların da eklenmesi (**AKP-CHP** toplamı, **45** milyonluk seçmen nüfusu dikkate alındığında yüzde **37**'lik bir zemine oturuyor) egemenlerin hangi düzlemde koz kullanacaklarını gösteriyor.

Zaten halk nezdinde iyice teşhir olan ve yıkım yaşayacakları çoktan belli olan faşist partilerin(4) bu tükenme sürecine kesin şekil vermek adına, yoğun medya faaliyeti(5-6), anketler, mağduriyet havası (yasaklamalar, kapatma tehditleri, uyarılar vb.), **GP**'nin devreye sokulmasıyla sonuca gidilmiş ve belli başlı düzen partilerinin önemli bir bölümü tasfiyeye uğratılmıştır.(7-8) **3.5** yıl önce meclise giren tüm partiler (**DSP, MHP, SP, ANAP, DYP**) baraj altında kalırken meclis, cunta dönemlerinin sonrası dahil en yüksek oranda "**yeni**"lenmeye uğramıştır (yüzde88). **AKP** ile "**sol**"u temsilen majestelerinin muhalefeti olarak **CHP**, belki ölçüsü tam tutturulmayan oranlarda da olsa parlamentoda yerlerini almışlardır.

3 Kasım seçimlerinin

sonuçları açısından, maddiyonun bir yüzünde, "**seçmenin 'eski'lere, iktisadi yıkıma uğratanlara karşı öfkesi/tepkisi(oy kullanmayarak, 'eski' sayılanlara oy vermeyerek)**"(9) yazarken, diğer yüzünde de, "**egemen sınıfların alternatiflik adına özellikle desteklediği, empoze ettiği iki partinin yükseltilişi**" yazmaktadır.

Bu şartlar altında işbaşına getirilen **AKP**; **AB** hül-yasını canlı tutmak, **IMF-DB** programını sürdürmek ve **ABD**'nin **Irak** vb. saldırılarında(10) aktif rol oynamak adına emekçi kitlelerin daha fazla ezileceği, daha çok sömürüleceği ve kanının emperyalist ordulara peşkeş çekileceği bir dönemin icraatçısı olarak işlev görecektir.(11)

28 Şubat (97) operasyonu sonrasında **Fazilet Partisi** içerisinde yeniden kalıba dökülerek **islamcı-faşist** icazetçi kadrolarca piyasaya sürdürülen **AKP**, **ABD** emperyalizminin özel misyon partisidir. Misyonu Türkiye'de iktidar olmakla sınırlı değildir. **ABD**'nin islamiyetin etkili olduğu kritik coğrafyaya (**Orta-Doğu, Kafkasya, Orta-Asya**) müdahalesinde **yeşil kuşak projesinin yeni versiyonu** olarak çok yönlü rol oynaması planlanmaktadır.

AKP iktidarının inşa edilmesi; küreselleşme esprisi içinde **ABD**'nin öncelikle **Orta-Doğu**'ya çekidüzen verme planında kritik bir rol üstlendirme amaçlı hamlesi olarak değerlendirilmelidir.(12) "**Müslüman Demokrat**" kavramının daha yüksek perdeden dillendirilmesi ve laik kisveyle beraber **model** olarak tasarlanması çok kapsamlı ve uzun vadeli bir stratejiden kaynaklanmaktadır. **Susurluk**'un yıldönümündeki seçimler bu yönüyle de okunmalıdır.(13)

Emperyalist karargahlardan yapılan açıklamalar, komprador patronlar, medyadaki akıl hocaları ve sözcülerinin seçimlerin ardından verdikleri demeç-

ler, arzu ettikleri bir "**istikrar**"ın sağlanmış olması noktasında birleşmektedir. Yine bu kesimlerin aylar öncesindeki beyanları hatırlanacak olursa, oyunun ne kadar açıktan oynandığı görülecektir (Bu sütunlarda konuyla ilgili örneklere yer vermiştik).

"**Koalisyon**" mazeretinin işlemeyeceği bu süreç, kaçınılmaz biçimde yaşanacak daha büyük yıkımlar neticesinde **halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi** açısından büyük olanaklar ortaya çıkaracaktır. Faşist diktatörlük altında oynanan demokrasi oyununa heveslenen ve devlete büyük öfke içindeki ezilenlerin potansiyelini parlamenter hayallere kurban eden **icazetçi reformistler(14)** ve onlara dolaylı biçimde yamayan çevrelerin de tek kurtuluş yolu olan **demokratik halk devrimi** mücadelesine kazanılması, yine bu dönemin öncelikli görevleri arasındadır.

1- **Mustafa Çakır, Cumhuriyet, 30.10.2002, "Seçmen Sandığa İlgisiz"** başlıklı haber yazısı.

2- **Tarhan Erdem, 23.09.2002, "Halkın mevcut düzene içgüdüsel olarak karşı çıkması olarak hatırlanacak bu seçimler."**

3- **Cüneyt Arcayürek, Cumhuriyet, 26.10.2002, "Kararsız seçmen fark gözetmeksizin partilerden uzak duruyor. Çoğu kentteki araştırmalar halkın siyaseti, partileri ve yöneticileri yadsıdığını gösteriyor...Katılım yüksek olacak mı? Ya, boş oylarla oy vermeyenlerin yüzdesi umulandan yüksek çıkarsa? Halkın boş oyları ya da sandığa gitmeyişleri tepkinin somut bir sonucu, partilere ve yöneticilerine güven duymadığının bir kanıtı, bir göstergesi olmayacak mı?" (Boykot tavrının somut ifadesi ve sonucunun ne olacağını merak edenlere ithaf olunur.)**

4- **Mesut Yılmaz, 28.09.2002, "Türkiye tarihindeki en anlamsız ve be-**

lirsiz seçimler."

5- Bir araştırmaya göre **16** ila **25 Eylül 2002** tarihleri arasında ana haber bültenlerinde siyasi partilere ayrılan haber dağılımında **AKP, CHP, GP**'nin toplam oranı yüzde **64.3**.

6- **25.10.2002**'de **D.Baykal** ile **R.T.Erdoğan Kanal D**'de flört havasında seçimin erken kutlamasını yaptılar.

7- **Deniz Baykal, 18.08.2002, "3 Kasım tasfiye seçimi olacak."**

8- **The Economist, 27.10.2002, "Ülkelerini on yıllardır kötü yöneten ve talan edenler seçmen tarafından cezalandırılacaktır. Bir siyasetçiler kuşağı sandığa gömülecektir."**

9- **Ertuğrul Özkök, 04.11.2002, "Sosyal patlama mecliste gerçekleşti."**

10- **R.Tayyip Erdoğan, 03.11.2002, "Yükümüz ağır, yolumuz ıraktır." (Allah söyletiyor !)**

11- **R.Tayyip Erdoğan, 03.11.2002, "Öncelikle AB sürecini takip edeceğiz. IMF programını sürdüreceğiz. 28 Şubat'ın tekrarlanmasına yol açmayız."**

12- **Associated Press, 03.11.2002, "Türkiye'nin 'müslüman ama geleceğini Batı'da gören bir ülke' olarak ABD tarafından vitrine çıkarıldığı dönemde parlamento yeniden şekillendi."**

13- **Michael Reynolds, Los Angeles Times, 01.09.2002, (ABD'nin merkezi politikasını değerlendirirken) "AKP'nin lider kadrosu ve üyeleri müslüman miraslarıyla gösteriş yapmasa da bunu gizlemiyor. İşte partinin ve Türkiye'deki seçimlerin önemi de burada yatıyor...Türkiye'nin liberal islamı canlı bir demokrasi içine yerleştirmedeki başarısı geniş müslüman dünyanın dikkatinden kaçmayacak...Bu yüzden AKP'ye bir şans vermek gayet mantıklı."**

14- **Murat Bozlak, 30.10.2002, "Seçmenimiz ciddi anlamda bilinçlenmiştir. Seçmen bunlara oy vermeyecektir."**

Tekstil sektöründe görüşmeler tıkandı

Tekstil sektöründe Tekstil İşverenleri Sendikası ile Teksif, DİSK/ Tekstil ve Öz İplik-İş Sendikaları arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine arabulucu dönemine giriliyor.

Tekstil patronlarının işçiyi

daha fazla ezmek ve alınterini daha fazla kullanmak üzerine kurulu taleplerinin birkaçı şunlar;

- İşçilere yılda dört defa verilen ikramiyelerin dondurulması,

- İşe yeni başlayan işçilere

yılda dört yerine iki defa ikramiye verilmesi,

- İşçilere 3 ayda bir verilen 40 kilogram civarındaki erzakların kaldırılması,

- Doğum, ölüm, kömür ve giyim gibi yardımların tek kalem altında toplanarak sınırlandırılması.

Bütün bunların dışında patronlar

1475 sayılı iş kanunundaki "Her işçi işyerinin işçisidir" maddesinin de kaldırılmasını böylece işçiyi istedikleri yerde çalıştırmayı hesaplıyorlar. Patronların bu saldırılarına karşı çıkan sendikalar da ayrı ayrı hareket ediyor. 27 bin üyesi ile tekstil iş kolundaki en büyük sendika olan Teksif Sendikası Genel Başkanı **Zeki Polat** "Bize sosyal haklarımızdan vazgeçin diyorlar. Patronların bu istediklerini kabul etmeyeceğiz" dedi. DİSK'e bağ-

lı 600 bin üyeli Tekstil işçileri sendikası yöneticisi **Ali Yılmaz** da uyuşmazlık maddelerini kabul etmelerinin mümkün olmadığını patron tarafına bildirdiklerini söyledi. Ay-

rica patronların kriz fırsatçılığı yaptığını da değinen Yılmaz, "devlet patronlarla oturup sorunlarını konuştu ama kimse bizimle gelip sorunlarımızı konuşmadı" dedi.

Büro Emekçileri Sendikası'ndan angaryaya son uyarı

Ankara: BES üyesi kamu emekçileri kamu kurumlarının özelleştirilmesine, esnek çalışma ve taşeron uygulamasının yaygınlaştırılmasına izin vermeyeceklerini söyleyerek eylem yaptılar. İŞ-KUR Genel Müdürlüğü önünde toplanan BES üyeleri "**Direne direne kazanacağız**", "**Mesailer ödensin angaryaya son**" vb. sloganlar attılar. BES Genel Başkanı **Bülent Kaya** yaptığı konuşmada "Angarya Anayasa suçudur. Yasa olmadığı gerekçesiyle bir yıldır ödenmeyen mesai ücretleri derhal ödenmelidir. Kurumun personel açığı kapatılarak etkin ve işlevsel hale getirilmelidir. Kamu bankalarında yaşanan özelleştirme taşeronlaştırma, esnek çalışma uygulamaları İŞ-KUR'da adım adım uygulanmaya çalışılmaktadır" dedi. Eylem alkışlarla sona erdi.

Bilinç

DSP, MHP ve ANAP üçlü koalisyonuyla oluşturulan 57. saldırı hükümeti 4 Kasım'dan itibaren misyonu savaş hükümeti olacak 58. hükümete görevi devretmiş bulunuyor. 1999 süreciyle birlikte işbaşına getirilerek 79 yıllık kanlı cumhuriyet tarihinin en uyumlu koalisyonu olarak lanse edilen 57. hükümet IMF ve DB'nin öngördüğü istikrar programını uygulamaya sokarak işçi ve emekçilerin canına okumuş şubat ve kasım krizlerinin ardından ise IMF ve DB'nin hükümet içinde görevlendirdiği tahsildarı Kemal Derviş aracılığıyla ekonomi-siyaseti direkt kumanda etmiştir. Emperyalistlerin kendi elleriyle kurdukları 57. hükümet gelinen aşamada ise ABD ve AB emperyalizminin çıkarlarını temsil etmediği için düğmeye basılarak işçi-emekçilere 3 Kasım günü yeniden sandık başına gitmeleri dayatılmıştır. Hakim sınıflar, içine düştükleri ekonomik ve

siyasi istikrarsızlık nedeniyle erken yapılan seçimlerin süresini derinleşen krizlerin açmazıyla 3,5 yıla çekmiş, işçi ve emekçilerin gözünde kaybolan meşruluklarını bir kez daha seçimlere başvurarak yeniden tazeleme yoluna gitmişlerdir. Burjuva partilerin aday pazarlıkları ve oy avcılığı yine bu seçim döneminde kıran kırana geçmiştir. İşçi ve emekçilerin, köylülerin gündemlerine sokulan seçimlere yeterli ilgiyi göstermemesi, burjuva partilerin ilgi yaratmak için başvurdukları binbir şaklabanlıklara sahne olmuştur. Aday listelerinde renkli simalara yer verilmiş, işçi ve emekçilerin emeğinden çalınan trilyonlarca para, oy avcılığı yarışında bu şaklabanlıklara harcanmıştır. Bu renkli simalardan birini de CHP'nin aday listelerinin ilk sıralarından seçilen işçi ve emekçilere ihanetiyle nam salmış yeni adıyla Milletvekili **Bayram Meral** oluşturmaktadır.

ABD onaylı 58. hükümet işçi ve emekçilere saldırı hükümetidir

İşçi sınıfını, iliklerine kadar sömüren IMF'nin temsilcisiyle dünün sendika ağası parlamento ahırında ezelden beri süren dostluğunu pekiştirmektedir şimdi. Sendika ağalığından terfi ederek girdiği parlamento ahırında işçi ve emekçiler aleyhine çıkarılacak sayısız yasanın altına imza atarak işçi düşmanlığını bundan sonra da sürdürmeye devam edeceği su götürmez bir gerçekliktir. İşçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik hakları için çıktığı grevlerde, meydanlarda patronlarla kapalı kapılar ardında yaptığı pazarlıklarla işçileri satan Bayram Meral; şimdilerde işçilerin temsilcisi olduğunu söyleyerek saldırı furcasını daha da büyütmüş bulunuyor. Bugüne kadar sendika ağası olarak sürdürdüğü işçi düşmanı ihanetçi tavrını bundan sonra da politikacı lafazanlığıyla

emek ve hak aramadan bahsederek derinleştirecektir.

Daha kapsamlı sömürü plan ve programlarını uygulamanın, ekonomi ve siyaseti emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırmanın projesi olarak tezgahlanan seçim oyunundan AKP, figüran olarak çıkarılmıştır. Emperyalizmin yeni figüranlara ihtiyaç duyduğu ana kadar AKP sahnede yer alacak olan parti olarak belirlenmiştir.

ABD'nin icazet vererek seçimlerden tek parti olarak çıkardığı ve Ortadoğu'ya yönelik politikalarının uygulanmasında, savaş hükümeti rolü biçtiği 58. hükümet işçi ve emekçilere yönelik daha kapsamlı saldırılara imza atacak bir hükümet olacaktır. IMF programının ön gördüğü saldırı politikaları bir bir yaşama geçirilecek, özelleştir-

meler devam edecek, işçi ve emekçiler kapı dışına bırakılarak işsizlik oranı yükselmeyi sürdürecektir. Yoksulluk ve açlık sınırı büyümeye, aşevleri, yoksulların uğrak yeri olmaya devam edecektir. Ekonomik ve demokratik talepli mücadeleler engellenmeye örgütlenmenin, sendikalaşmanın önüne set örülmeye çalışılacaktır. Sınıf sendikacılığı anlayışı doğrultusunda işçi sınıfını siyasal iktidar perspektifli örgütlenme çalışmaları, her türlü toplumsal dinamik saldırı hedefine oturtulacaktır. Savaş hükümeti olarak alınan icazet, politik iktidara yönelik geliştirilecek her türlü mücadele hakim sınıflar tarafından kanla bastırmayı gerektirmektedir.

58. savaş hükümeti "icraatlarını" "terörle mücadele" konseptine uygun biçimde "demokrasi" ve "insan hakları" argümanlarını kullanarak işçi ve emekçilerin gözünü boyamaktan, aldatmaktan da geri

durmuyacaktır.

Bu gerçeklikten hareketle önümüzdeki dönemin yoğun saldırı karakteri taşıyacağı görülmelidir. Sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin sistemin meşruluğunu kabul etmeyen geniş işçi ve emekçi kitlelerle buluşarak ekonomik ve demokratik taleplerinden hareketle sürecin özgünlüğü üzerinden şekillenen saldırı furcasını anlatması, bilinç taşıması gerekmektedir. Sömürü ve talan politikalarından bezmiş, sisteme karşı güvensizleşmiş kitleler, kendi çıkarlarını temsil eden politikalarla birleşme yönelimini dünden daha fazla taşımaktadır. Me-sele sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin bu politikayı doğru araç ve yöntemler kullanarak kitlelere taşımasında, örgütleyerek, tarafsızlaştırarak sisteme muhalif bir duruş sergilemesini sağlamaya çalışmasında yatmaktadır.

Ablukalar arasında işçiler direnişi sürdürüyor

Tuzla Havzası'nda Kampana Deri'de 20 Eylül 2002 tarihine 12 , Güven Karaca Deri'de 5 Ekim 2002'de 13 işçinin başlattıkları direniş patron ve jandarmanın tüm baskı ve yıldırma politikalarına karşın sürüyor.

Tuzla havzasında işçiler işlerinden ve haklarından vazgeçmiyor.

Kartal: Kampana Deri'de 20 Eylül 2002 tarihinde başlayan direniş jandama ve patronun tüm baskı ve yıldırma politikalarına karşın devam ediyor. Direnişte olan 12 işçi sabah mesai saatiyle direniş yerine geliyor, akşam mesai saati bitimiyle evlerine dönüyor. Patron üretime devam etmek için Taşeron Fuat Özalp ve yaklaşık 20 kaçak işçiyi çalıştırıyor. Üretime devam eden işçilerden 7-8 tanesi Ağrı'dan kandırılarak getirilmiş. İşçiler, fabrikada yatıp kalkıyor, jandarma gözetiminde hafta sonları dışarı çıkabiliyor.

Jandarmanın direnişteki işçiler üzerindeki baskısı ise artarak devam ediyor. İşçilerin fabrika önünde toplu durması jandarma tarafından engellenmeye çalışılsa da işçiler, üretime dönene kadar fabrika önünden ayrılmayacaklarını belirtiyorlar.

Patron Mehmet Safranoglu işçilere komik bir tazminat ödemek isterken işçiler, bankaya yatırılan parayı çekmeyeceklerini, rakamın komik bir rakam olduğunu, kendilerinin amacının sendikal haklarının tanınarak üretime geri dönmek olduğunu söylüyorlar.

Yine **Güven Karaca Deri'de** de sendikaya üye ol-

dukları gerekçesiyle işten atılan 13 işçinin 5 Ekim'de başlattığı direniş de devam ediyor. Patron Güven Karaca Eskişehir'den getirttiği işçileri yatılı çalıştırıyor. Patron işçileri inşaatta çalışıyor gösterdiği için işten atma nedeni olarak "inşaatım bitti işçilerin işi kalmadı" dese de işçilerin deri işi yaptığını tüm Tuzla Havzası biliyor. Burdaki işçiler de jandarma baskısıyla karşı karşıyalar. Sendikayla ortak hareket ettiklerini söyleyen işçiler, haklarını kazanana kadar direneceklerini belirtiyorlar.

DİRENİŞ VE ZAFER
Kartal: Tabak-San Deri'de 14 işçi sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılması sonucu 30 Eylül 2002 tarihinde fabrika önünde direnişe başlamıştı. Havzada diğer direnişlerin de başlamasıyla birlikte Tuzla'daki deri işçilerine ve Deri-İş Tuzla Şubesine jandarma saldırılarını daha da artırdı. Jandarma her gün işçileri direniş yerinden uzaklaştırarak, işçileri, sendika-

senetlerle işçileri tehdit ederek sendikadan istifa etmelerini, aksi takdirde senetleri icraya vererek işçilerden bu parayı tahsil edeceğini söylüyordu. Tüm baskılara rağmen, Tuzla havzasındaki diğer işçilerin de desteğini yanlarına alan işçiler, fabrikada üretimi durduktan sonra sendikadan istifa etmeyeceklerini belirterek, "sendikayla ortak hareket edeceğiz, üretimden gelen gücümüzü kul-

lanacağız, sendika yetkisi tanınmadan burdan ayrılmıyoruz. Hiçbir baskı ve tehdit bizi yıldırılmayacak" diyerek kararlılıklarını gösterdiler. Yapılan tüm saldırılar karşısında direnen işçiler, direnişlerinin 18. günü olan 18 Ekim'de Deri-İş Sendikası ile işveren sendikası arasında yapılan anlaşmayla tüm sosyal haklarını kazanarak fabrikaya geri döndüler.

Çukobirlik'te grev hazırlığı

Bu yıl toplama işlemleri tamamlanmak üzere olan pamuğun taban fiyatının beklenenden düşük olarak belirlenmesi pamuk üreticilerinin tepkisine neden olmuş ve geçtiğimiz günlerde araçlarıyla yolu trafiğe kapatarak eylem yapmışlardı. Üreticiler devletin belirlediği fiyata tepki göstermeye yaptıkları eylemlerle devam ederken Çukobirlik işvereniyle yapılan Toplu İş Sözleşmesinden bir sonuç alamayan DİSK'e bağlı Tekstil İş Sendikasına üye 600 işçi de şehir merkezine yürüyüş düzenleyerek bu durumu protesto ettiler. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ilerleyen günlerde grev kararı alacaklarını söyledi. Yapılan görüşmelerde zam taleplerinin yüzde 90 iken

yüzde 40'a düşürülmesine karşılık yüzde 24'e çekilerek bunda ısrar edildiği belirtildi. Adana Tarsus Karayolu'nda bulunan Çukobirlik Tekstil Fabrikası'ndan şehir merkezine doğru yürüyen işçiler "İşçiler burada partiler nerede", "IMF ülkemizden defol" sloganlarını atarak yürüdüler. İşçiler bir süre yürüdükten sonra jandarma yürüyüşe müdahale için geldi. DİSK genel başkanını Süleyman Çelebi'nin yaptığı pazarlıklar sonucu eylem saldırı olmadan bitirildi. Eylemden sonra yaptığı konuşmada Çelebi hükümetin ve sanayi bakanının tutumlarını protesto ettiklerini belirterek bunu seçimlere yansıtacaklarını ve grev kararı alacaklarını söyledi.

cuları gözaltına alarak direnişleri kırmaya çalıştı. Tabak-San patronu Mithat Uğur ise işe alırken imzalatıldığı 10 bin dolarlık

Yükselen köylü eylemlilikleri örgütlülüğü dayatıyor

DSP-MHP-ANAP hükümeti döneminde çıkan yasalarla tarımı imha eden devlete olan kinlerini geçmiş yıllara nazaran biraz daha kitlesel eylemlerle döken köylüler kendi inisiyatiflerinin yok sayıldığı bölgesel mitinglerin artık çok da birşey ifade etmediğinin farkındadır.

1980 yılında 24 Ocak kararları olarak yürürlüğe giren IMF ve DB yaptırımları neo-liberal politikaların ülkemiz topraklarında uygulanışının resmidir. Bu politikaların uygulanması o dönemki toplumsal muhalefet dinamiklerinin, örgütlülüklerin dağıtılmasıyla mümkündür. Patron-ağaların elinde bir asa işlevi gören 12 Eylül AFC'si böylesi bir ihtiyacın ürünü olarak ezilen-emekçi halkın üstüne kara bir bulut gibi çöktü.

1980 sonrası uygulamaya konulan bu neo-liberal politikaların tarım kesimine yansması sübvansiyonların kaldırılması (köylü yerine fabrika, kombine ve birliklere verilmesi), tarımsal KİT'lerin özelleştirilmesi vb. biçiminde olmuştur. O dönemden sonra köylülerin yerli ve yabancı tekellerin isteğine göre üretim yapması için **sözleşmeli çiftçilik** modeli dayatılmaya başlandı. Bu model; çok uluslu şirketlere üretim girdilerini satma, kendi stoklarını eritmek için de üretimi planlama olanağı tanımaktaydı. Bugüne kadar uygulanan bu politikalarla ürün için belirlenen fiyatlar, üretim girdilerinin ve tüketim mallarının fiyatları karşısında güç yitirmiş; yüksek enflasyona karşın ürün bedellerinin geç ödenmesiyle de köylüler iyice yoksullaştırılmışlardır.

Yoksul ve orta halli köylünün iyice yoksullaşması zamanla iflas etmelerini de getirmiştir.

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE KENDİLİĞİNDEN HAREKET

Devletin emperyalistler ve yerli uşaklarının çıkarları için hayata geçirdiği bu politikalarla tarım kesiminde meydana gelen ciddi tahribata karşın köylülüğün kayda değer sonuç verici eylemleri olmamıştır.

'68'li yıllarda toplumun her kesiminde yükselen muhalefet devrimci dalgayla da ciddi bir etkilenim içindeydi. Bu yıllar toprak işgallerinin, ses getiren köylü mitinglerinin de yıllarıydı. **28 Ocak 1969'da** Torbalı Atalan köyünde köylüler ağaların el koydukları arazileri işgal etmiş, bu eylemler çevre köylerde de sıçramıştı. Yine **7 Şubat**

1969'da Akhisar'da, **10 Şubat'ta** Ödemiş'te 10 bini aşan köylünün, **16 Nisan 1969'da** Söke'de 5 bin köylünün "Toprak Reformu ve Bağımsızlık" mitingleri köylülerin emperyalizme ve patron-ağalara kusulan öfkesi olmuştur. Bu dönemden sonra azalan bir ivmeyle devam eden toprak işgalleri ve eylemleri 1976 yılında tekrar bir yükselişe girmiştir. Maraş'tan Uşak'a, Ceyhan'dan Söke'ye, Sakarya'dan İzmir'e uzanan eylemler kendiliğinden gelişmesine karşın ciddi sesler getirmiş ancak örgütsüzlük ve öndersiz-

kadar birçok ilde traktörlerine yükledikleri pancarlarını, fındıklarını, pamuklarını, tütünlerini ya yollara ya ırmaklara dökmüş ya da yakmıştır. DSP-MHP-ANAP hükümeti döneminde çıkan yasalarla tarımı imha eden devlete olan kinlerini geçmiş yıllara nazaran biraz daha kitlesel eylemlerle döken köylüler kendi inisiyatiflerinin yok sayıldığı bölgesel mitinglerin artık çok da birşey ifade etmediğinin farkındadır. İcralık olan, tutuklanan, toprakları satılığa çıkarılan, artık ürününü satamamak değil üretmemek der-

zetiminde faaliyette bulunan bu örgütler maddi-idari bakımdan büyük ölçüde devlet tarafından desteklenmektedir. Burjuva-aydın devlet yanlısı çevrelerce yönetilen bu örgütlerin bu niteliğinin yanısıra köylüler merkezi bir örgütlülüğe sahip değildir. Köylülerin üretimden gelen güçlerini birleştirememesinin bir diğer nedeni **üreticilerin dört-beş kola ayrılmasıdır**. Böylece yapılan eylemler bölgesel düzeyde ve ürün bazında olup merkezileşmemektedir.

Kendi gücüne dayanmayan, hükümete bel bağlayan bu ör-

çi ve emekçiler için dün iktidarda olanlardan farklı şeyler getirmeyecektir.

ÖRGÜTLENMEKTEN BAŞKA YOL YOK!

Köylülüğün var olan sömürü-talan sisteminde mevcut durumu buyken, köylünün insanca yaşaması için; üretmesi, ürettiğinin karşılığını alması gerekir. Bu da köylünün ancak istikrarlı, sabırlı ve uzun vadeli bir mücadeleye sarılmasıyla mümkündür. Köylünün taleplerinin karşılanması geniş köylü kitlelerinin örgütlenmesi, nitelikli bir önderliğe sahip olması kendi gücüne dayanması ile mümkündür.

Yapılan köylü eylemlerinin lokal düzeyden kurtarılması, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerinin eylemleriyle bütünleşmesi, kamuoyuna mal edilmesi kurulan demokratik kooperatif ve birliklerle sağlanabilir.

Bu örgütlerin nitelikli bir önderliğe sahip, köylüler tarafından benimsenen, köylülerin sorunlarına çözüm sunup harekete geçirici, merkezileşmiş örgütler haline getirilmesinde Komünist Parti önemli bir aygıttır. Köylülüğün sorunlarıyla ilgilenen, onların arasında örgütlenen, onların talepleri uğruna mücadele eden bu örgütlülüklerin kurulmasında, kitlelerin böyle bir örgütlülüğe yönlendirilmesinde devrimci ve komünistlerin önünde ciddi görevler bulunmaktadır.

2000 yılında kurulan ve bugüne kadar birçok il ve ilçede şubesi açılan **Türkiye Üretici Köylü Sendikası (TÜR KÖY-SEN)** yapısı itibarıyla **gücünü köylüden alan bir örgütlülüktür**. Bugün cılız olan bu sendika var olan diğer örgütlülüklerle nazaran belli eksiklikler barındırsa da köylü kitlelerini toparlayacak, harekete geçirecek niteliğe dönüşürülebilir. Geniş köylü kitlelerinin desteğini henüz alamayan bu sendikanın desteklenip güçlendirilmesi tüm demokrat, devrimci, komünistlerin göreviyken, merkezi-demokratik yapıda ve köylülerin yönettiği kooperatif ve birlikleri kurmak da aciliyetini dünden daha çok hissettirmektedir.

likten saman alevi misali ileri taşınamamıştır. 1980 sonrasında daha bir parlaması gereken köylü eylemleri 12 Eylül AFC'sinin toplumda estirdiği gözaltı, tutuklama, işkence terörüyle frenlenmiştir. Az sayıda olan kooperatiflerin çoğu kapatılmış ya da sisteme yedeklenmiştir. Son üç yıla kadar gerçekleşen küçük çapta eylemler cılızlığını korurken, bireysel tepki eylemlerinde ciddi artışlar yaşanmıştır. Düşük taban fiyatları, kotalar, yüksek mazot-gübre-ilaç zamları, kesilen sübvansiyonlarla sık boğaz edilen köylüler, Amasya'dan Eskişehir'e, Ordu'dan Elazığ'a

dinde olacak kadar dar boğaza düşen köylü tüm bunlara rağmen neden kayda değer, sonuç verici eylemler yapamamaktadır?

Elbette bunun çeşitli nedenleri vardır;

Birinci ve esas neden **geniş köylü kesiminin örgütsüzlüğüdür**. Köylü kesiminden uzak olan Ziraat Odaları, Türkiye Ziraat Odaları Birliği, dernekler, birlikler ve kooperatifler personel ve mali kaynaklar bakımından oldukça geridir. Köylünün gönüllü ve bilinçli desteğini sağlamayan, örgütlemeye zayıf kalan ve devletin destek ve gö-

gütlerin dillendirdiği talepler şimdiye kadar hep hüsrana sonuçlanmıştır. Bugün köylülük de dahil toplumun anlaması-kavraması gereken; **hükümetlerin politika belirlemede sözü sahibi olmadığı, emperyalistler ve uşakları patron-ağaların çıkarları doğrultusunda belirlenen politikaların hayata geçirilmesinde bir araç olduğudur**.

Hükümetler halkın hükümeti değil, sömürücülerin çıkarlarını koruma hükümetleridir.

4 Kasım sabahı iktidarda olacak olan hükümet de gerek yoksul köylü için gerekse de iş-

Pancar taban fiyatı yüz güldürmedi

2001 yılında şeker pancarına verilen taban fiyatı 50 bin TL/kg iken köylü bu fiyatla üretim maliyetini karşılayamamıştı. 2001 yılında bir önceki yıla oranla %32.5'lik bir artış olurken bu yıl açıklanan fiyat artış oranı geçen yıla oranla %48.

Sanayi ve Ticaret Bakanı Ahmet Kenan Tanrıkulu'nun yaptığı açıklamaya göre 2002 yılı içinde %16 polar şeker içeren ve firesi düşürülmüş 1 kg A kotası pancar fiyatı 74 bin lira olarak belirlendi. Üreticinin söz hakkı hiçe sayılarak "Şeker Kurulu" tarafından açıklanan bu fiyat geçen yıla oranla ilk bakışta fazla görünmekte. Ancak yaklaşan seçimler gözönüne alındığında hükümetin üç yıllık imha icraatlarından sonra ömrünü bir beş yıl daha uzatmanın çabası ile bu fiyatı az da olsa yüksek tuttuğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

2001 yılında şeker pancarı üretim maliyeti kilo başına 50 bin lira olurken bu yıl mazota, gübreye, ilaca vb. yapılan zamlarla maliyetin 75 bin liranın üstünde olacağını söylemek zor olmasa gerek.

Üretim maliyetlerinin altında belirlenen bu taban fiyatı ile devlet, aslında kendi anayasasını da çiğnemektedir. TC Anayasasının 45. maddesine göre "devlet bitkisel ve hayvansal ürünlerin değerlendirilmesi ve gerçek değerlerinin üreticinin eline geçmesi için gereken tedbirleri alır" deniyor.

İşçiyi, köylüyü ve diğer emekçileri düşünmek gibi bir endişesi dahi olmayan devlet emperyalistlerin karşısında öyle bir el pençe divan durmaktadır ki kendi yasalarını bile meşru görmeyerek çiğnemektedir.

Köylünün celladı yine yoksulluk oldu

Yoksulluğun en üst sınırlara ulaştığı ülkemizde çaresizlik içinde olan insanlar, değil rahat yaşamın, evine bir parça kuru ekmeği götürmenin hesabını yapmakta. Dayatılan krizle birlikte daha bir dar boğaza giren halk, çocuğunu okutamamanın, borçlandığı için sokağa çıkamamanın girdabında. Bu sıkıntı ile bunalıma giren ve intiharı seçen insanların sayısını ise her geçen gün artmakta.

Son olarak Aydın'ın Nazilli ilçesi Bozyurt köyünde yaşayan 46 yaşındaki **Hüsnü Emirgan**'ın intihar etmesi yaşanan bu olayları bir kez daha gündeme getirdi. Tarlasını ekebilmek, ürününü satılabilmek, ailesini doyurabilmek için borçlanmak zorunda kalan Hüsnü Emirgan ekonomik durumunun her geçen gün daha da kötüye gitmesi ile bunalıma girmiş ve 21 Ekim günü kendini odasının tavanına asarak intihar etmiştir.

Altınova'da tarım alanları yok ediliyor

Türkiye'nin kesme çiçek üretiminin %80'inin karşılandığı Antalya'nın Altınova köyündeki tarım alanları imara açılarak **kesme çiçek üretimi** bitirmeye çalışılıyor.

Betondan değil, topraktan doyduklarını belirten köylüler, tarım alanlarının imara açılmak istenmesine olan tepkilerini yaptıkları eylemle dile getirdiler. Altınova köy meydanında toplanan köylüler, "**Altınova'yı talan ettirmeyeceğiz**", "**Seralarımızı sökmeyeceğiz**" yazılı pankartlar açarak topraklarının imara açılmaması için her türlü mücadeleyi yapacaklarını belirterek, Bergamalı köylülerin mücadelesini örnek aldıklarını vurguladılar.

Seçim devlete kesesinin ağzını açtırdı; DGD ödemeleri yarım yamalak yapılıyor

Doğrudan Gelir Desteği adı verilen, özünde ise köylü için açlık parası diyebileceğimiz destek(!) ödemeleri 14 Mart 2000 tarihinde Resmi Gazetede yayınlanarak yürürlüğe girmişti. DGD'nin ilk ödemesi pilot olarak da 2000 yılında, yaygın olarak 2001 yılında dönüm başına 10 milyon olarak ödenmişti. **IMF ve DB aracılığı ile Türkiye'ye dayatılan bu model, her türlü üretim ve verimlilik kriterinden uzak, yalıtılmış bir modeldir.**

DGD'nin bu yılki ödemeleri dönüm başına 13.5 milyon olarak açıklanmış bunun için bütçeden ayrılan 700 trilyon ise seçim kargaşası içinde bugüne kadar bekletilmiş, ödemeler yapılmamıştır. İktidardaki burjuva partilerin seçim öncesi giriştikleri "yeniden iktidar olma" çabasından direkt etkilenen DGD ile ilgili kararname ve uygulama tebliği de geç yayınlanmıştı. Ekim dikim döneminde üç kuruşluk DGD'nin beklentisine sokulan köylünün daha seçimden üç gün önce verileceği açıklanan bu parayla gönüllü alınmaya çalışılmıştır.

Köylüler DGD için Ziraat Odasına 10 milyon, muhtarlığa 3 milyon, Tarım İl Müdürlüğüne 1 milyon lira ödemek ve ayrıca köy ile

şehir arasında mekik dokumak zorunda bırakılmıştır. Haftalar öncesinden biten başvurular ve kontrollere rağmen Hazine ve Tarım Bakanlığı arasındaki tartışmalarla birlikte ödemeler yapılmadı, seçim arifesine bırakıldı.

Doğrudan Gelir Desteği adı verilen, özünde ise köylü için açlık parası diyebileceğimiz destek(!) ödemeleri 14 Mart 2000 tarihinde Resmi Gazetede yayınlanarak yürürlüğe girmiştir.

Ekimini dikimini borçla yapan köylü, dekar başına harcadığı 30-35 milyon lira paranın hesabını yaparken devletten dönüm başına alacağı 13.5 milyonla teselli olacak kadar düşünülmüştür.

Adeta seçim rüşveti olarak düşünülen DGD ödemelerinin 25 Ekim tarihinde yapılan Hazine ve Tarım Bakanlığı toplantısından

sonra yapılacağı açıklanmıştı. Köylünün DGD'den aldığı parayla düne göre, karnı tok sandık başına gitmesinin hesabı yapılmış olmalı ki Hazine'den sorumlu devlet bakanı tarafından ödemelerin 31 Ekim tarihinde yapılacağı açıklanmıştı.

Kırşehir, Zonguldak, Sinop, Kocaeli, Bolu, Amasya, Tekirdağ, Kırıkkale, Isparta, Karaman, Erzurum, Aydın, Kırklareli ve Balıkesir'de ödemesi yapılan DGD ödemelerinin diğer illerde ne zaman yapılacağı hükümetin insafına kalmış durumda. 2000 yılında pilot uygulama olarak başlatılan DGD sistemine 2002 yılı gibi çok kısa bir zamanda tamamen "uyum" sağlanacağı, ilk olarak 9 Aralık 1999 tarihinde IMF'ye verilen niyet mektubunda ve sonrakilerde taahhüt edilmişti. 2003 yılına kadar diğer tüm desteklerin de kaldırılacağı düşünüldüncü çok değil birkaç yıla kadar bu yıkımların daha da artacağı oldukça aşikârdır.

DGD dün olduğu gibi bugün de köylüye verilen açlık parasıdır. Bugün tam bir seçim rüşveti yapılan bu para köylü daha evine varmadan tükeneneceğinden rüşveti verenler köylüden dua değil olsa olsa beddua alacaktır.

Tahkim Yasası'nın son "incisi"; hastalıklı buğday

İmzalandığı günden bugüne sürekli yeni yeni incileri dökülen tahkim yasasının son vurgunu buğdaya oldu. Türkiye'ye AB ülkelerinden ithal edilmesine karar verilen buğdayın 25 bin tonunun "**fusorium**" hastalığı taşıdığı ortaya çıktı. (Bu hastalık tohumla taşınır. Buğdayda daha sık görülen hastalık, köklerde ve başakta çürümeye yol açıyor. Çok kolay yayılabilir. Ve bu hastalıkla mücadele etmek oldukça zor.)

Uluslararası gözetmen firma tarafından olumlu rapor verilen buğdayların hastalık taşıdığı Derince limanında yapılan kontroller sonucu ortaya çıktı.

İki ay önce tüccarın ve sanayicinin günlerce "kaliteli buğday yok. Buğday ithal edelim" isteği ger-

çekleşmiş ve TMO 300 bin ton buğdayın AB ülkelerinden ithal edilmesi için onay vermişti. Son olarak Almanya'dan gelen 25 bin tonda ortaya çıkan Fusorium hastalığına yönelik TMO Genel Müdürü **Mevlüt Karakaya** TMO'nun bir KİT olarak ticari bir firma sayılabileceğini ve ticarete bu tür olayların doğal olduğunu pişkince savunurken içeri giren 275 bin ton ithal buğdayın durumu akıllarda soru işareti olarak duruyor.

Tüm bunlar egemen güçlerin ve uşak kompradorların bu doğrultuda emperyalistlerin kendi çıkarlarını halkın çıkarı ve sağlığından daha önemli olarak gördüğünü göstermektedir.

DKÖ temsilcileri Aysel Çelikel ile görüştü

F Tipi Hapishanelere karşı sürdürülen direnişin ikinci yılını doldurduğu şu günlerde tutsak yakınlarının, çeşitli DKÖ'lerin ve aydınların F Tiplerinde yaşanan tecritin kaldırılması için yaptıkları girişimler sürüyor.

Ankara: KESK, DİSK, TMMOB, TTB temsilcileri 25 Ekim Cuma günü Adalet Bakanı Aysel Çelikel ile görüştü. Tecrite ve izolasyona karşı başlatılan Ölüm Orucu'nun bitirilmesi, 3 kapı 3 kilit önerisinin kabul edilmesi ve tecritten kaynaklı hapishanelerde artan insan hakkı ihlallerinin çözümü talebiyle bakanla görüşen temsilciler, bakandan somut bir cevap almadan geri döndüler.

KESK Genel Başkanı **Sami Evren**, TTB 2. Başkanı **Metin Bakkalçı**, DİSK Genel Sekreteri **Musa Çam** ve TMMOB Genel Başkanı **Kaya Güvenç**'in Çelikel ile yaptığı bir saatlik görüşme, devletin, hapishanelerde yaşananları bir sorun olarak görmediğini ve çözümünü de getirmeyeceğini ortaya koyuyor aslında. Zaten devletin devrimcileri, komünistleri her yönden yok etmek gibi bir

amacı var. Bu amaca ulaşmak için çok yönlü saldırarak, önce devrimcilerin beynini yok etme politikasına yöneliyor. Devletin F tipi hapishaneler açmakta dayattığı tecrit ve izolasyon saldırısı bu politikanın bir ürünüdür. Bu nedenle hapishanelerde yaşatılan insan hakkı ihlallerinin, tecrit ve izolasyonun kaldırılması yönünde bir adım atması beklenemez. Kendi ağızlarından yapılan açıklamalarla bunu örnekleyebiliriz. Ölüm Orucunun neden başladığını (Aslında çok iyi biliyorlar) öğrenmek için F tiplerini gezen Çelikel **"ben burada tecrit görmüyorum, tutuklular kendi kendilerini kilitliyorlar"**, "ne olursa olsun bu işi ben bitireceğim" diyerek ölümlerin ve ihlallerin devam edeceğini belirtmiştir. Ustası Sami Türk de zaten "3-5 kişi kaldılar" diyerek ölümlerin devam etmesini sağlayarak

beyinlerin tecritleştirilmesi politikasında yeni yöntemler geliştirmişti.

3 kapı 3 kilit formülünü devlet bu yüzden kabul etmiyor. Ancak daha önceki süreçte yaptığı gibi kesin olarak "hayır" dememekte, son derece "demokratikleştiklerimiz" şu günlerde daha yumuşak söylemlerle reddetmektedir. Ya da "ilgileneceğiz, bir kaç ay içinde bu sorunları çözeceğiz" gibi söylemlerle süreci uzatmaktadır. Ancak halen daha ilk günkü vurdum duymazlıkla hareket etmekte alttan alta baskılarını artırarak sürdürmektedir. Yine de gerek tutuklu yakınları, aydınlar, öğrencilerin, gerekse DKÖ'lerin başta Adalet Bakanı olmak üzere bakanlarla görüşmeleri, ÖO'nun bitirilmesi ve F tipi hapishanelere karşı yaptıkları eylemleri devam ediyor. Talepler kabul edilene kadar da devam edecek.

KESK, DİSK, TMMOB, TTB temsilcilerinin Aysel Çelikel ile görüşmesi, seçim ve Irak'a yapılması planlanan saldırının gündeme gelmesi ve insanların bunlara odaklanmasıyla unutturulmaya çalışılan hapishanede yaşanan

sorunların yeniden gündemleştirilmesi çabasıdır. Ancak görüşmenin Bakan tarafından 3 kapı 3 kilit önerisine "çok iyi niyetli ve kararlı" yaklaşması, durumu değiştirmemiş, birkaç aydır görevde olmasına rağmen, geldiği günden beri "sorunları çözeceğiz" demesine rağmen yine Çelikel'den aynı cevaplar alınmıştır, alınmaya da devam edecektir.

ÇHD ADALET BAKANI'NA DOSYA SUNDU

24 Ekim 2002 tarihinde ÇHD İstanbul Şubesi'nden **Av. Several Demir** ve **Av. Zeynel Polat**; Genel Merkez'den **Av. Zeki Rüzgar** ve **Av. Kazım Bayraktar** Adalet Bakanı Aysel Çelikel ile görüşerek F Tipi Hapishanelerde yaşanan uygulamalara ilişkin çeşitli belge, tutanak, mahkeme kararı, rapor, anlatım vb. belgelerin yer aldığı bir dosya sundular. Görüşme sonucunda Aysel Çelikel, olumsuz uygulamaların aşılması noktasında gereken girişimlerde bulunacağını belirtmekle yetindi.

Aydınlar F tipi için çözüm istedi

İstanbul: F tipi hapishanelerde uygulanan tecritin son bulması için hazırladıkları metni imzaya açan bir grup aydın ve sanatçı Adalet Bakanı Aysel Çelikel'e "F tipi sorununa çözüm bulun" çağrısında bulundular.

Grup adına açıklama yapan **Eşber Yağmurdereli** Türkiye'de 10 bine yakın siyasi tutuklu olduğunu hatırlatarak pankart asanların, duvara yazı yazanların, 18 yıl hapse mahkum edildiğini söyledi ve bunların devlet tarafından 'terörist' olarak adlandırıldığına dikkat çekti.

Yağmurdereli konuşmasına eski bakanın sözlerini hatırlatarak devam etti. **"Zamanın Adalet Bakanı'nın F tipi cezaevlerinin tecrit yerleri olmayacağını"** bu uygulamayı erteleyeceğini söylemiş olmasına rağmen cezaevlerinde Ölüm Orucu sonrasında gelişen tepki sonrasında 19 Aralık'taki operasyonda ise 32 kişi katledildi daha sonra ise Ölüm Oruçları'nda şu ana kadar 97 kişi hayatını kaybetti." Yağmurdereli daha sonra metni okuması için sözü şair **Arif Damar**'a bıraktı.

Damar açıklamada dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün 'buralar tecrit olmayacak' şeklindeki açıklamasını hatırlatarak hazırlanan imza metninde de F tipi hapishanelerde tecritin devam ettiğine dikkat çekti. Halen bir grup tutuklunun Ölüm Orucu eylemini sürdürdüğü belirtilen metinde bakan Aysel Çelikel'e seslenilerek soruna çözüm bulunması istendi.

İmza metninde ise siyasi partilere **"Şimdi seçim ortamındayız, bu ülkeye özgürlük vaat edenlere soruyoruz. Cezaevlerinde tecrit ve izolasyona son vermek için ne yapacaksınız?"** sorusu yöneltildi.

Açıklamanın ardından, açıklamaya katılan **Oral Çalışlar**, **Ragıp Zarakolu**, **Vedat Türkali**, **Arif Damar**, **Şanar Yurdatapan**, **İlkay Akkaya**, **Nurettin Güleç**, **Vedat Baran** ve **İnan Altın** basın metnine imza atarak metni imzaya açtılar.

Açıklamaya Aydın ve Sanatçıların yanısıra **Ölüm Orucu gazileri**, **tutsak aileleri** ve **TUYAB**'liler de katıldı.

“Tecriti yaşayarak öğrendik”

İstanbul: Ölüm Orucu Gazileri 25 Ekim günü bir basın açıklaması yaparak tecrite karşı 2 yıldır sürdürülen mücadelenin desteklenmesini istediler. Ölüm Orucu eylemini dışarda sürdüren **Feride Harman**'ın evinin önünde yapılan basın açıklamasını Ölüm Orucu gazilerinden **Özkan Güzel** okudu. Yapılan açıklamada tecritin ne anlama geldiğini yaşayarak gördüklerini, Ölüm Orucu eyleminde sakat kalan 500 insandan bir kaçı olduklarını ifade ettiler. F tiplerinde tecrit kalkmadıkça, insan onuru ve

kişiliğine saldırı devam ettiği sürece bu direnişin devam edeceğini, zamana yayılarak biteceğini umanların yanlışlıkları belirtildi. Özkan Güzel'in okuduğu basın açıklaması “tecrit kalksın insanlar ölmesin”, “tecrit kalksın insanlar sakat kalmamasın” sloganlarıyla bitirildi.

Basın açıklaması okunurken Feride Harman da (ÖO eyleminin 461. gününde) pencereden sokaktaki insanlara kırmızı çiçek atıp zafer işareti yaptı.

Devrimci tutsaklar bile bile ölüme terkediliyor

F tipi hapisanelerde sağlık durumu kötü olan tutsakların tedavileri bütün girişimlere

ki Şahin'in tedavisinin bilinçli olarak engellendiği ve Adli Tıp'a sevk edilmediğini duyurmuştuk. Geline aş-

şinde oğlumun dengesinin biraz daha bozulduğunu söyleyen Güzel Şahin, tüm kamuoyunun duyarlı olmasını isteyerek “Çocuğum ölmeden çığığımı duymalarımı istiyorum. Oğlumun bir an önce Adli Tıp Kurumu'na sevk edilmesini istiyorum. Bunun için gerekli yerlere dilekçe ile başvurdum, tedavisinin gecikmesi oğlumun ölümle başbaşa kalması demektir. Adalet Bakanlığı'nı ve Adli Tıp'ı göreve çağırıyorum, kendine insanım diyen herkesi duyarlı olmaya çağırıyorum. Ben anneyim. Oğlum da, ben de acılar içindeyiz. Çığığımıza kulak tıkamayın. Çocuğumun sağlığını istiyorum, çocuğumun tahliye edilmesini istiyorum” çağrısını yaptı.

rağmen engelleniyor. Daha önce de aileler konuşuyor köşemizde, sara hastalığı, bel fitiği ve beyinde 2 santimetre bir tümör tespit edilen **Ze-**

mada anne **Güzel Şahin** tüm girişimlere rağmen oğlumun hâlâ tedavisinin yapılmadığını ve ölüme terk edildiğini söylüyor. Ziyarete her gidi-

F Tiplerinde baskılar sürüyor

İstanbul: Adalet Bakanı Aysel Çelikel'in Avrupa İşkenceyi İzleme Komitesi'nin de istediği “haftada 5 saat 10 kişilik gruplarla sohbet imkanı” biçimindeki sözlerinin ardından Kandıra ve Bolu F tipinde yaşananlar bu ifadelerin hiç de gerçeği yansıtmadığını ortaya çıkardı.

Kandıra ve Bolu F tipinde bulunan İB-DA-C tutuklularının, ortak kullanım alanlarından yararlanamadıkları nedeniyle aileleri ve avukatları tarafından 30 Ekim 2002 günü saat 12:00'de İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması yapıldı.

Tutuklular ve aileler adına konuşan **Av. Ahmet Aslan**, Kandıra F tipi ve Bolu F tipinde tutuklu bulunan müvekkillerinin 6 aydır ortak kullanım alanlarını ısrarla talep ettiklerini hatta suç duyurusunda bulunmalarına rağmen bu haklardan yararlanamadıklarını vurguladı. “Tutukluların aynı davadan yargılanan arkadaşlarıyla birlikte ortak alanlardan yararlanma istekleri idare tarafından kabul edilmeyip adli ve itirafçılarla ortak alana çıkmaya zorlanmışlardır.

Herhangi bir konuda suç işleyen gardiyanı şikayet etmek istediğinizde suçu işleyen ‘faili meçhul’ olmaktadır” diyen Ahmet Aslan, gardiyanların birbirini ‘eleman’ diye çağırıp rakamla ifade ettiklerini belirterek, olur olmaz olaylardan ceza verildiğini ve müvekkillerinin 6 ay görüş 1 ay mektup yasağı aldığını söyledi.

Tecrit karşıtı eylemler devam ediyor

İstanbul: TUYAB, TAYAD, Halkevleri 1. Bölge Temsilciliği, Sosyalist Demokrasi Partisi İstanbul İl Örgütü temsilcilerinin katılımı ile 25 Ekim tarihinde Bebek'teki Danimarka Konsoloslugu'nun önünde toplanan grup topladıkları 60 imzayı konsolosluga iletiler. 20 Ekim'de Galatsaray Lisesi'nin önünde yaşanan saldırıdan sonra burjuva basının yoğun ilgi gösterdiği eylemde kırmızı flamalar, ellerde sallanırken yapılan açıklamada F tiplerini Avrupa'nın yaptırdığı, yaşanan katliamlarda onun da payının olduğu vurgulanarak eylemlere devam edileceği belirtildi.

Ortadoğu'da son balans ayarları

ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik saldırı politikalarının hazırlıkları yaşanan yeni gelişmelerin yarattığı etkilerin dizayn edilmesi biçiminde devam ediyor. ABD emperyalizminin Irak üzerinden somutluk kazanan Ortadoğu'ya dönük politikalarına bölgede söz sahibi olmak isteyen diğer emperyalist devletlerin itirazları ABD'nin bölgedeki petrol yatakları ve enerji kaynaklarını ele geçirme planını zora sokmuştur. Özellikle Fransa ve Rusya'nın itiraz merkezi olması ABD'nin Irak'a saldırı konusunda BM'den onay almasını güçleştiren bir yön taşıyor. Rusya'nın son dönemde Irak'la ticari ilişkiler geliştirmesinin ardından Almanya, Çin, Fransa'nın da çeşitli düzeyde geliştirdikleri ticari ilişkiler bulunmakta. Ortadoğu'ya yönelik emperyalistler arası hegemonya dalaşının gölgesinde ABD'nin Irak'a yönelik saldırganlık planında ABD'nin sözde yaptığı değişiklik ise Rusya ve Fransa'nın bölgeye yönelik kaygılarını gidermeye yetmiyor.

ABD'nin diplomatik kanalları yeniden zorlama trendine girmesi saldırganlığının özünde bir değişiklik yaratmamış aksine koşulları içerisinde yeni saldırı planının zeminini güçlendirmeyi hedeflemiştir. Rusya ve Fransa'nın direncinden ötürü saldırıya meşruluk kazandırma çabasına giren ABD, BM Güvenlik Konseyi'ne sunduğu tasarıyla diğer emperyalist devletleri de saldırının dolaylı destekçisi durumuna çekmeyi hedeflemektedir. Rusya ve Fransa'nın Irak petrol-leri üzerinde kendi paylarını gözetmeksizin ABD'nin tek başına hakim olma isteği ve karşı çıkışları üzerinden sürdürdükleri pazarlıklar devam ederken ABD ise uzlaşma maskesiyle yükselen tepkileri bastırma mücadelesi yürütüyor. **Rusya ve Fransa'nın yarattığı bu hoşnutsuzluğa İngiliz petrol şirketlerinin yaşanan pazarlıktan duydukları rahatsızlık da eklendi.** ABD ve İngiltere arasında uç verecek çatlakların belirtisi olabilecek bu durum; ABD'nin Irak

petrollerinin tamamını ele geçirerek OPEC'i devre dışı bırakma planı karşısında güçlenen bir olasılık taşıyor. Uluslararası arenada emperyalistlerin iştahını kabartan Ortadoğu petrol-leri üzerindeki pazarlıklar sürerken ABD'nin Irak'a saldırı planında Türk hakim sınıflarının üstleneceği rolde son balans ayarları yapılmakta. ABD'nin icazetiyle savaş hükümeti misyonuyla 3 Kasım'da yapılan seçimlerden iktidar partisi olarak çıkan AKP bu balans ayarının son halkasını oluşturmaktadır. Diğer yandan yapılan Yüksek Askeri Şura toplantısında iş başına getirilen ordunun yeni komuta kademesi de savaş kurmayı olarak yeniden dizayn edilmiş durumda. Son MGK toplantısının ardından ABD'nin övgüler dizdiği Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün seçim arifesinde ABD'ye gitmesi saldırı planlarının son aşamaya geldiğinin sinyallerini veriyor. Görünen o ki ABD emperyalizmi Irak'a yönelik saldırı rol alacak Türk hakim

sınıflarıyla el ele vererek taşları yerli yerine oturtmuş durumda. Bundan sonraki aşamada, Türk hakim sınıflarının "en iyi ihraç ürünü" olarak pazarladıkları ordularının Ortadoğu halklarının kanını döken icraatlarına

ve tescilli uşaklarının karşısında yer alarak dur demek ise aynı kaderi paylaşan Türkiye işçi ve emekçilerinin yoksul halkının önünde acil bir görev olarak durmaktadır. ABD emperyalizminin çıkarları uğruna yoksul halk çocuklarını ölüme

örülmesinde daha büyük sorumluluk düşmektedir. Marksist-Leninist-Maoist'lerin bu setin bilinçle yoğrulmasında üstlenecekleri rol, yerine getirecekleri önderlik misyonu tarihsel olarak ömrünü tamamlamış gericiliğin

sahne olacak.

Emperyalistlerin zulüm terazilerini dengelemek için binlerce insanın kanına girecekleri yaşanan onlarca örnekle bilinen bir gerçeklik. Ortadoğu halklarının kanını dökmeye hazırlanan bu emperyalist haydutların

süren patron-ağa devletinin karşısına, "Yaşasın halkların kardeşliği" şiarıyla çıkarak set örmeliyiz. Sandık başına gitmeyeerek savaş hükümetine onay vermeyen, sistemden umudunu yitirmiş emekçi kitlelere kuşkusuz bu setin

çöplüğe savrulup atılmasında başat bir öneme sahiptir. Bu bilinçle gelişen emperyalist saldırganlık karşıtı ivmenin içinde yer alarak anti-emperyalist mücadele ek-seninde Ortadoğu halklarının yanında yerimizi almaliyiz.

Gazete çalışanına keyfi dayak

Mersin: Özgür Gündem gazetesinin Mersin'de dağıtım-cılığını yapan **Veysi Karakeçi** Mersin postanesi önünde evine gitmek için araç beklerken insanların gözü önünde yunus polisler tarafından dövüldü. Olayla ilgili açıklama yapan Karakeçi, "İki motorlu yunus polis kaldırımın üzerinde geliyordu, yanımda durdular, bana elimdeki poşette ne var diye sordular, ben de dağıtımcı olduğum için poşetin içinde gazete olduğunu söyledim. Benden kimliğimi istediler. Ben de kimliğimi verdim. Sonra bana küfür etmeye başladılar" dedi. Karakeçi'yi ellerinden kelepçeleyerek rastgele dövüp hakaret eden polisler tehdit etmekten de geri durmuyorlar. Aynı gün rapor almak için hastaneye giden Veysi Karakeçi suç duyurusunda bulunmak amacıyla doktordan rapor isteyince doktor, "devleti şikayet edeceksin" di-yerek rapor vermedi.

Ankara'da gözaltılar

Ankara: Seçim çalışması yapan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu çevresi devletin gözaltı ve tutuklama terörü ile karşılandı. Bu saldırılarda ilk olarak Liseli Ekim Gençliği bülteni dağıtan Kızılbayrak okuru **Oktay Türkü** gözaltına alındı. Bunun ardından **Yıldırım Doğan** ve **Nurbay Irmak** isimli Kızılbayrak çalışanları da gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar savcılıktan serbest bırakılırken Yıldırım Doğan ve Nurbay Irmak ise tutuklanarak Ulucanlar hapisanesine konuldu. Kızılbayrak dergisi tarafından yapılan açıklamada bu baskılar protesto edilerek bunların kendilerini durduramayacağı belirtildi.

PSAKD'den AKP'ye uyarı

Ankara: Emekçi halkımızın parlamentoya duyduğu güvensizliğin her geçen gün biraz daha derinleştiği günümüzde seçim öncesinde bazı burjuva partilerinin halkın manevi değerlerine saldırıları da devam etti. Bu partilerden biri de AKP ve Genel Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'dır. AKP yaptığı seçim afişlerinde "Biz Türkiye'nin Yunus'u, Mevlana'sı, Pir Sultan'ıyız" ibaresini kullanmasını Pir Sultan Abdal Kültür Derneği yaptığı bir açıklama ile protesto etti. **Av. Kazım Genç**'in okuduğu açıklamada konu ile ilgili "Recep Tayyip Erdoğan İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı iken Karaca Ahmet Cemevi'ni yıktırıştır. Bugünse ulularımızı seçim propagandası yapmaktadır. Buna sessiz kalmamıza imkan yoktur. Cemevimizi yıkan, Sivas'ta canlarımızı yakan anlayışın, ulularımızın adını kullanarak seçim propagandası yapmaya hakkı yoktur" dedi.

Savaş karşıtı tepkiler büyüyor

ABD'nin Irak'a yönelik saldırı hazırlıkları sürerken emperyalist saldırganlık karşıtı tepkiler de büyüyor. Savaş karşıtları yaptıkları çeşitli eylemlerde "Artık emperyalistler için dökülecek kanımız yok" diyerek "ABD askeri olmayacağız" sloganlarını sık sık dillendirdiler.

Emek Platformu; 24 Ekim'de İstanbul'da bir araya gelerek Orta-doğu'da çıkacak bir savaşa karşı olduklarını açıklarken; 30 Ekim'de **TUYAB** ile **Temel Hak ve Özgürlükler Derneği Girişimi** temsilcileri de Amerikan Konsolosluğuna savaşın

açlık ve ölüm olduğunu belirten dilekçelerini sundular.

İHD Ankara Şubesi ise 28 Ekim, 31 Ekim ve 2 Kasım tarihlerinde Yüksel Caddesi ve Sakarya Caddesinde yaptıkları açıklamalarda yine emperyalist saldırganlıklara karşı sokaklarda olduklarını belirterek ABD'nin petrol düşleri için ölmeyeceklerini söylediler. Yine Ankara'da ÖDP ve DEHAP da 24 Ekim'de ayrı ayrı düzenledikleri eylemlerde ABD'nin Irak'a yönelik saldırı hazırlıklarını protesto ettiler.

İzmir'de de **Savaşa Karşı İzmir**

YDG'den emperyalist saldırganlığa karşı eylem

İstanbul: ABD emperyalizmi, hem yaşadığı ekonomik kriz hem de emperyalistler arası kutuplaşmanın etkisiyle kendi hegemonyasını güvenceye almanın telaşıyla saldırganlıklarına yenilerini ekliyor. Afganistan'la başlayan Filistin işgalinin boyutlanmasıyla devam eden ve daha birçok ülkeyi tehdit eden emperyalist saldırı şimdi Irak'ta hazırlıklarına başladı.

Yeni Demokrat Gençlik ABD'nin olası bu saldırganlığına 26 Ekim günü Galatasaray Lisesi önünde pankart ve sloganlarıyla karşı olduklarını gösterdiler. Taksim yönünden "**Emperyalist Saldırganlığa Son**" pankartıyla gelen gençler "ABD askeri olmayacağız", "Emperyalist savaşa son" sloganlarıyla lise önüne ilerledi-

ler. Lise önünde basın metnini okumak isteyen gençlere polis saldırdı. Apar topar gözaltına alınan gençler götürüldükleri Beyoğlu Karakolu'ndan adliyeye sevk edilerek aynı gün akşam serbest bırakıldılar. Eylemciler gözaltına alındıktan sonra ise İstiklal Caddesi boyunca bir grup YDG'li slogan atarak dağıldı.

Faşizm atılan bir slogana karşı tahammülsüzlüğünü gerçek yüzünü göstererek halkın gözünde hiçbir meşruluğunu kalmadığını birkez daha ispatladı. Yeni Demokrat Gençlik saldırının ardından yaptığı basın açıklamasıyla gözaltıları protesto ederken mücadelenin bugün daha da yükseltilmesi gerektiğini belirttiler.

Girişimi, 1 Kasım'da mum yakma eylemi düzenleyerek ABD emperyalizminin tüm dünya halklarını savaş felaketine çekmeye çalıştığını belirtti.

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesinde

29 Ekim günü akşamı Ekmek ve Adalet, Alınteri, Atılım gazetesi okurları meşaleli yürüyüş yaparak "savaşa hayır, savaş açlık ve ölümdür" dedi.

Savaş artıkları can almaya devam ediyor

Malatya: T. Kürdistanı'nda yıllardır devam eden savaş nedeniyle onbinlerce insan hayatını kaybederken, kullanılan çeşitli silahların artıkları, patlamamış havan ve roket mermileri ve bölgenin insansızlaştırılması için döşenen mayınlar hergün yeni ölümlere yol açarak tehdit olmaya devam ediyor. 26 Ekim tarihinde Tunceli'nin Hozat ilçesinde halk arasında **kurşun bölgesi** olarak bilinen askeriye ait çöplükte okul harçlıklarını çıkarmak için hurda toplayan yaşları 13 ile 26 arasında değişen 5 çocuğun, buldukları pil büyüklüğündeki maddeleri (G3 bombası) satmak için gittikleri dükkanda bu maddelerin patlaması sonucu 3 çocuk hayatını

kaybetti. **Gürkan Güner**(14), **Uğur Güner**(15) ve **Ergün Aslan**'ın (15) hayatını kaybettiği patlamada ağır yaralanan Hayri Çiçek(13), Murat Doğan(16) ve hurdacı Hıdır Çelik(27) Elazığ Araştırma Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

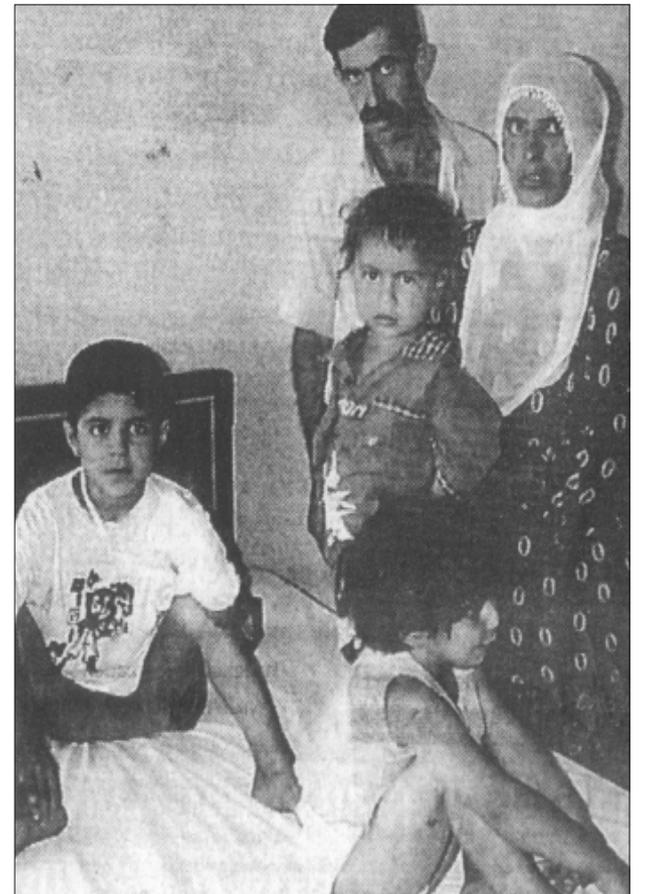
Olayı yerinde inceleme yapmak için Elazığ İHD yönetimi bir heyet oluşturarak 30 Ekim günü Hozat'a gitti. Heyet bölgede araştırma yaparak ve hastanedeki yaralılarla da görüşerek bir rapor hazırladı. Raporda olay yerinde tel örgü veya herhangi bir uyarı levhasının bulunmadığı ve gerekli önlemler alınmazsa bu tür olayların insanlık için büyük tehlike olarak devam edeceği belir-

tildi.

TUNCELİLİLER DERNEĞİ'NDEN TEPKİ

Öte yandan 31 Ekim'de Taksim'deki Tunceliler Derneği'nde aralarında Ahmet Telli'nin de olduğu bir grup aydının katılımıyla havan mermisinin patlaması sonucu ölen çocuklarla ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Dernek adına yapılan açıklamada, "Yaşanan facia karşısında yetkililer suskunluklarını sürdürüyor" denilerek cephane artıklarının hemen temizlenmesi gerektiği belirtildi. Açıklamadan sonra bölgeden yeni gelen **Haydar Beltan** da yaşadıklarını anlattı. **Beltan** "Yaşanan olaylar köye dönüşlerden sonra ya-

şanacakların bir örneğidir. Bir süre önce arkadaşlarla Nergiz dağında patlamamış bir mayın gördük, jandarmaya haber verdik jandarma orda sizin ne işiniz var diyerek bir arkadaşımızı gözaltına aldı. Zel Dağları'nda da siperler var. 1938'lerden kalma askerlerin kazdığı çok geniş siperler temizlenmemiş durumda halen duruyor. Askerler mayınların olduğu yere sadece bir levha yerleştiriyor. Dersim'de temizlenmemiş çok sayıda mayın bölgesi var, burda köylülerin hayvanları da ölüyor. Hiçbir yetkiliden bu konuyla ilgili olarak bir cevap gelmedi" diyerek bölgede yaşananlara dikkat çekti.

Bulduğumuz tarihsel süreçte devrimci kişiliğin gerekliliği

Devrimciler açısından zor bir tarihi dönemden geçiyoruz. Keza halk kitleleri için de durum pek farklı değil. Çürümeye yüz tutmuş emperyalist-kapitalist sistem, varlığını sürdürebilmesinin tek aracı olan baskı, şiddet ve zoru dünya halkları ve bir bütün devrimci hareket üzerinde var hızıyla sürdürmekte. İnsanlık, bir avuç sömürücü azınlık dışında her geçen gün daha da yoksullaşmakta, açlığa mahkum edilmekte. İşsiz milyonlar patlamaya hazır bir potansiyel oluşturmaktadır. İnsanoğlu, yaşamını devam ettirebilmenin peşinde. Uluslararası devrimci hareket son dönemde kendiliğinden gelişen anti-kapitalist karakterli hareketler ve birkaç ülkedeki komünist hareket hariç bir durgunluk yaşıyor. 60'ların-70'lerin devrimci dalgası, sosyalist devrimlerin geriye dönüşü ve modern revizyonizm-sosyal emperyalizmin çöküşü sonrası yerini derin bir sessizliğe bıraktı. Emperyalizm ise bu alt üst oluşu kendi sistemini propaganda etmenin aracı olarak iyi kullandı. "İdeolojilerin öldüğü, kapitalizmin insanlığın devamını sağlayacak tek ekonomik-siyasal sistem olduğu" sosyalizmin son "kale"si görünümündeki Sovyet Sosyal Emperyalizminin çöküşüyle doruğuna ulaşan Yeni Dünya Düzeni ve Küreselleşme safsatlarıyla birlikte dünya halklarına "iyi" propaganda edildi. Uluslararası devrimci ve komünist hareket ise bunun karşısında yeterli bir duruşu sergileyemedi, özellikle ideolojik-siyasal alandaki saldırılarını boşa çıkartacak doğru ve yerinde politikalar yaşama geçirilemedi. Halk kitleleri ekonomik anlamda yaşadığı sıkıntılarının yanında emperyalizmin ideolojik-politik saldırılarından ciddi etkilenmeler yaşadı. Devrim cephesi halkların bilincindeki ve gönlündeki yerini kaybetti. Halk kitleleri gelen süreçte baskı ve sömürüye sessiz kalacak bir duruma getirildi.

Yine yakın tarihimiz bir dizi ulusal ve sosyal devrimci yapıların sendeleyişine, reformist ve sistem-içi kulvara girişine yine kiminin ise tümünden bitişine tanık olmuştur. Devrimci durumda önemli gelişmeler yaşanırken devrimci hareketlerin durumu bu gelişmeleri doğru bir rotaya sokup ona yön verme niteliğinden uzak olduğundan emperyalizmin ideolojik-politik-kültürel-ahlaki her saldırısı halk kitlelerini daha

da etkilemiştir. Yaşadığımız coğrafyaya ve kendimize baktığımızda bunu rahatça görebiliriz. Yozlaşma, yabancılaşma ve bireycileşme halk kitlelerinin yanısıra, devrimci saflarda da kol gezmektedir. Toplum içinde birey kendi yaşamını devam ettirmekten başka bir şey düşünmezken, devrimci saflarda en kabasından en ince-sine kadar bir bireycileşme süreci yaşanmaktadır. Birey-toplum, birey-örgüt/devrim ikileminde bireyden yana tavırlar sergilenmekte, sosyalizmin kolektif ruhundan uzaklaşmaktadır. Mücadeleden kopanların sayısı artmakta, devrimde inançsızlık, halkta ve partiye güvensizlik had safhada yaşan-

her sorunun, çözümünü de kendi içinde barındırdığını öğretiyor. Bu durumu değiştirecek birileri varsa o da biz devrimci ve komünistleriz.

Her sömürü politikası, her vahşeti ve her katliamı emperyalist burjuvazinin sonunu daha da yakınlaştırmakta, baskı ve şiddet üzerine kurulu düzenin kendi mezar kazıcılarını da büyütmektedir. İki sınıf, iki yol ve iki çizgi arasındaki savaşta burjuvazi/kapitalizm/ karşı-devrim yenilmeye mahkumdur. Bilimsel olarak insanlığı toptan kurtuluşa götürecekt tek sınıf olan proletarya ise taktiksel gerilemeler yaşasa da yenmeye mahkumdur. Dünya

pukluğun ve halka güvensizliğin kol gezdiği bir ortamda kitlelerle olmak, onlara güvenmek ve onlardan öğrenmek, duruşumuzu sağlamlaştıracaktır. MLM biliminin somutlandığı, devrimin ete kemiğe büründüğü yerdir kitleler. Onlar herşeyi yıkmaya ve her şeyi yaratmaya muktedirler. **Gonzalo tek bir şeyden korktuğunu ifade ediyor: Kitlelere güvensizlik'ten.** Gerçekten de devrimin temeli, yaşamın yaratıcısı, var olan en büyük güç olan kitlelere güven duymamak, bir devrimcinin yaşayabileceği en kötü durumdur. Kitleler olmadan devrim ve sosyalizm sadece bir hayaldir. Kitlelere güvenmenin, on-

tellerden çalıp söylüyoruz. Halkımız çektiği tüm acılara rağmen devrime gereksinim duyuyor ve onu talep ediyor mu? Kapitalizme alternatif olarak bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi görüyor mu? Devrimcilere bir güç olarak güven duyabiliyor mu? Yanıtımız maalesef koca bir HAYIR! Bir de kendimize gelelim. Devrim talebimizi kitlelere benimsetebiliyor muyuz? Kapitalizme alternatif olarak sosyalizmi yeterince propaganda edebiliyor muyuz? Kendimizi bir güç olarak gösterip halka güven verebiliyor muyuz? Yanıt yine Hayır! Geldiğimiz aşamaya kitlelerin devrimdeki rolünü kavrayamadığımızı, onlarsız mücadelemizin bir anlam ifade etmediğini bilince çıkaramadığımızı gösteriyor. Sürecin olumsuz etkilerini ancak kitlelerin içinde ve onlarla olarak aşabiliriz. Yaşamlarına girmek, onlarla olmak, onları anlamak ve tanımak, yaşadıkları sorunları görmek, çözümler sunmak bize güç verecektir. Kitle faaliyetinde bulunan yoldaşlar bilirler; onlarla diyalog kurulabildiğinde, kendimizi anlatabildiğimizde ve sorunlarına doğru çözümler sunabildiğimizde yaklaşımları olumsuz olmamakta. Devletin yaptığı "terörist" propagandasını ve yaşadıkları güven yitiminin etkisini kırarak olan bizleriz.

Devrime inanç ve kitlelere güven; yaşadığımız olumsuz süreci tersine çevirecek olan devrimci duruşu sergileyecek devrimci kişiliğin temellerini oluşturuyor.

İdeoloji politikada yaşam bulur, politika ise ideolojiyi güçlendirir. İdeolojik duruşu sağlamlaştıracak olan politik bilinçtir. Marksist-Leninist-Maoist bilimsel yöntemi edinmek, dünyaya bu yöntemle bakmak; bunun için derin bir inceleme-araştırma ruhuna ve öğrenme ihtiyacına sahip olmak, öğrendiğiyle yetinmemek, yaşanan gelişmelerden dünya ve ülke gündeminden haberdar olmak; ajitasyon ve propagandada derinleşmek vb. politik bilinci geliştirecek; düşmanın tüm politikalarını boşa çıkartacak ve alternatifi koyacak somutluğu sağlayacaktır. Yürüttüğümüz savaş politik bir savaştır. Yaşanan tıkanıklıkların, girilen açmazların çözümü politikayı kavramaktır. Politik bilincin savaşta önemli bir yeri vardır. Ne için, neden, nasıl sorunlarına doğru yanıtlar bu şekilde verilecektir. **Politik yetkin-**

maktadır. Yaşanan bir tasfiye sürecidir. Devrimci parti ve örgütlerin tasfiyesi, devrime inancın tasfiyesi, halka ve parti/örgüte güvenin tasfiyesi, kolektif ruhun tasfiyesi vb. vb.

Bireyin kafasındaki hedefler muğlaklaştıkça, bilinç bulanıklaştıkça yaşanan sorunlara, çekilen zorluklara çözüm üretmez bir duruma gelinmekte; umut ve inanç yavaş yavaş yitirilmektedir. Bundan sonra ise bireysel istem ve çıkarlarla örgütsel istem ve çıkarlar karşı karşıya olduğunda bireysel olanlar tercih edilecektir. Kolektivizm, yoldaşlara bağlılık, halk sevgisi gibi devrimci değerler de yitirilecektir. Bu gidişatın sonu "elveda proletarya" olacaktır.

Çizilen bu tablo olumsuz olabilir, doğrudur. Ama bilim bize

halklarının ve bir bütün insanlığın sosyalizmden başka bir kurtuluşu yoktur. Elbette bu kurtuluş kendiliğinden gelmeyecektir. Proletaryanın demir yumruğu burjuvazinin tepesine inmeden bu kurtuluş gerçekleşmeyecektir. Tam da burada görev omuzlarımızı düşmektedir. Emperyalizmin tasfiye saldırılarını boşa çıkartmanın tek yolu güçlü bir devrimci duruş, devrimde ısrardır.

Devrimi yaşamın birinci gereksinmesi olarak kavramak, devrimin ihtiyacını iliklerine kadar hissetmek, sosyalizmin tek kurtuluş yolu olduğunu, bireysel kurtuluşun da insanlığın kurtuluşuyla gerçekleşebileceğini görmek; yani devrimi önce başkaları için değil, kendin için istemek devrimci bir duruşun temelidir. Yine kitlelerden ko-

ları anlayıp onlardan öğrenmenin yolu ise onlarla olmaktan geçer. Dışarıdan gazel okuyarak ne onları anlayabiliriz ne de sorunlarına çözüm bulabiliriz. Kitlelere rağmen ve onlarsız, politikalarımız yaşam bulmayacaktır. Kitlelerin içinde son çılgınlığımıza kadar bağıracağız ki bizi duyabilsinler. **Kitlelere güvensizlik tüm ideolojik hastalıkların kaynağıdır aynı zamanda.** Devrime inançsızlığın, cesaretsizliğin, kararsızlığın ve umutsuzluğun başlangıcıdır. Kim ne derse dersin halktan kopuk bir yaşam mutlaka içerisinde bir dizi eksiklik ve zaaf barındırıyor. Ülke devrimci hareketimizin ve PP'nin şu an içinde bulunduğu durum tasfiyenin, marjinalleşmenin ve ideolojik kırılmanın bir örneğidir. Devrimciler bir yanda, halk bir yanda, ayrı

liği bolca kitap okumaktan ya da gündemden haberdar olmaktan ibaret gören anlayışlar mahkum edilmelidir. Politika, sorunlara doğru çözümler üretilebilir ve bunları uygulayabilme yeteneğidir. Devrimin sorunlarına, halkın sıkıntılarına, partinin tikanlıklarına çözüm üretilebilir mi? Burada yoğunlaşılmalıdır. Proletaryanın bilimsel bakış açısına sahip bir kafa her soruna asgari çözümler üretebilecektir.

Devrimci bir kişilik, devrimci bir yaşamda var olur. İkeleri var eden, değerleri süreklileştiren devrimci yaşamdır. En zor koşullarda, en zorlu anlarda ilkelere taviz vermeyen, inançlı, kararlı bir duruş. İdeolojik-politik olarak sağlam, sosyalist kültür ve ahlakla donanmış, halka sonsuz bir güven duyan, yoldaşları ve partisine sıkı sıkıya bağlı, yaşamını devrime adanmış, kendini sürekli yenileyen ve yeniden üreten, emeğin değerinin bilincinde

ve kitleler içinde bir yaşam. Bulduğu her alanda devrimciliğin ilke ve değerlerini savunan, görev ve sorumluluklarını bu ciddiyetle yerine getiren, katan, çabalayan, yanlışlara karşı acımasız ve fedakar bir kişilik...

Üzerimizdeki sorumlu-
luk-

Buz kesen kış günlerinde nöbetimizi dimdik tuturan, onlarca yükle saatlerce yürüten, ölüm oruçlarında açlığa mevsimlerce karşı koyan, işkencehanelerde faşizmi sloganlarıyla korkutan ve yoldaşı uğruna düşman kurşunlarına göğüs geren yarına olan tutkumuz ve umudumuzdur.

la-
rın ağır-
lığını hisset-
mek katedeceğimiz yolda önemli bir adım olacaktır. Sorumluluğumuz gerçekten ağır. Önümüzde yığınla yapılacak iş var. Devrimi talep etmek ağır sorumluluklar yüklüyor aynı za-

manda. Gerçeklik önümüzde duruyor; değiştirecek ise bizden başka kimse yok. Bu değişimi istiyor muyuz yoksa böyle de gitse fark etmez mi? Değiştirecek gücü kendimizde görüyor muyuz yok-

sa taşın altına elini başkaları soksa daha mı iyi olur? Bunlara vereceğimiz yanıtlar temelinde bir yönelime girmemiz gerekmektedir. Sınıf mücadelesi bunu emrediyor

kaybedecek hiçbir vaktimiz yok. Devrimi somut bir ihtiyaç olarak hissediyorsak eğer; onun gerekliliklerini yerine getirecek, gerekirse bedellerini de ödeyeceğiz. Açlık, yokluk, yorgunluk, uykusuzluk... Acı, ayrılık ve özlüm... ve ölüm... Bu yolda karşılaşıla-

ca-
mız bun-
lar. Tabi çektiğimiz acıların bir gün mutluluğa dönüşeceğinin bilincindeyse eğer ve ölümlerimizle yaşamı var ettiğimizin netliğine sahipsek pek de önemli değil bu bedeller; olsa olsa düşmana karşı kinimizi artı-

racaktır. Buz kesen kış günlerinde nöbetimizi dimdik tuturan, onlarca yükle saatlerce yürüten, ölüm oruçlarında açlığa mevsimlerce karşı koyan, işkencehanelerde faşizmi sloganlarıyla korkutan ve yoldaşı uğruna düşman kurşunlarına göğüs geren yarına olan tutkumuz ve umudumuzdur. Bireyler sınıf mücadelesinde gelip geçicidir. Kalıcı olan ise ideolojimiz ve çizgimizdir. Her düşenin yeri doldurulmuştur ve doldurulacaktır da. Kendinden sonra başkalarının devam edeceğini bilmek, gittiğin yolun sonunu açık bir şekilde görmek bizi geleceğe daha sıkı bağlayacaktır.

Son olarak; önümüzde iki yol durmakta; birincisi **yılgınlık, kararsızlık ve teslimiyet**; ikincisi **inanç, kararlılık, umut ve direniş**. Üzerimizdeki kara bulutları dağıtacak, sessizliği çığlıklarla yırtacak ve umudun tohumlarını yeşertecek güce sahibiz. Yeter ki isteyelim!

PUSULA

DEVİRİMDE SORUMLULUK BİLİNCİ

“Merkezin yaptığı her hata benim doğrudan sorumluluğum altında olmalıdır ve Merkez Komitesi'nin başkanı olduğum için hatada benim de dolaylı bir payım vardır. Başka insanların sorumluluklarını üzerlerinden atmalarını istemiyorum. Sorumluluk taşıyan bazı başka yoldaşlar da vardır, ama en başta sorumlu olan ben olmalıyım. Eyalet komite sekreterleri, bölge parti komite sekreterleri, il parti komite sekreterleri, mahalle parti sekreterleri ve diğer sekreterler, fabrika komite sekreterleri ve komün parti sekreterleri olan sizler, hepimiz birinci sekreterlik görevini üzerinize aldığımız göre, çalışmadaki hataların ve eksikliklerin sorumluluğunu da üstlenmelisiniz.” **Mao**

Başkan Mao her konuda olduğu gibi hata ve eksikliklerin sorumluluklarını üstlenmemiz gerektiği konusunda da bizleri eğitiyor. Bugün parti ve önderlik bilincinin kırıldığı önemli konulardan biri de burada ortaya çıkmaktadır. Nasıl ortaya çıkmaktadır? Bölge, il, semt ve hücre faaliyetlerinde ortaya çıkan hata ve eksikliklerin kabul edilmemesi olarak karşımıza çıkmaktadır, hata ve eksikliklerden birinci derecede sorumlu olanların sorumluluklarını üstlenmemeleri olarak karşımıza çıkmaktadır.

Oysa, Lenin yoldaş **hata ve**

sorumluluklarımıza karşı tutumumuzu proletaryaya karşı görev ve sorumluluklarımızı yerine getirip getirmemekle eş değerde tutuyor. Hata ve eksikliklere karşı sorumluluk taşımayan anlayış, proletaryaya karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmemiş demektir. Faaliyet alanlarında yapılamayan, yerine getirilemeyen görev ve sorumluluklardan, birinci derecede, sorumlu durumda olan yoldaş sorumludur. Hiçbir gerekçe ve neden bu etmeni ortadan kaldırmaz, olsa olsa hafifletici öğeler taşıyabilir. Gelişme ve ilerleme ancak bu Marksist-Leninist-Maoist tutumla mümkündür, aksi tutum ve davranış gelişme ve ilerlemeyi engelleyen, aksatan faktör olur. İlerlemek ve gelişmek istiyorsak, bilimsel ve doğru olanı kuşanmak zorundayız, zafere mahkum olan komünistlerin tutumu diğer sınıf ve tabakaların temsilcilerinden farklı olmak zorundadır. Hata ve eksikliklerden birinci derecede sorumluluk üstlenmek her şeyden önce bilimsel bir tutum ister, cesaret ve dürüstlük ister; ancak proletaryanın temsilcileri olanlar bu tutumu kuşanabilir. Dürüst bir tutum olmadan hiçbir şey başarılamaz. Devrimin önderleri komünistler dürüsttür, her türden oportünist ve revizyonistler ise dürüst değildir. Dürüstlük; sınıfsal bir tutum-

dur. Sınıfsal kökenden bağımsız ve ayrı ahlak olamaz.

Yanlış ve hatalar atılarak, arınma yaşanır. İdeolojik arınmanın aksatılması, gevşetilmesi, unutulması hata ve eksikliklerin yaşamasına hizmet eder. Neden ideolojik sorgulamaya, ideolojik arınmaya gerekli önemi vermeliyiz? Bunun yanıtı; proletarya sınıf savaşımında kendi karşıtı olan sömürücü egemen sınıflara karşı her yönüyle donanmak ve güçlü olmak zorundadır. Sınıf savaşımında burjuvaziye, sisteme ait düşünce, davranış, alışkanlıklarla burjuvaziye karşı savaşılmaz. **Karşıtına ait hata ve zaaf- ların yanlış ve eksikliklerin barındığı yapıyla karşıt sınıf alt edilemez.** Çünkü beslendiği, gıdasını aldığı yer düşman ve karşıt sınıftır.

Yaptığımız hataların ikili niteliği vardır. Bir yanıyla partiye ve halka zarar verirken, diğer yanıyla ise hem partiyi hem de halkı eğiten bir öğretmen görevi vardır. Bu da devrim için yararlıdır. Ancak yapılan hataların kabul edilip, sorumluluğun üstlenilmemesi durumunda açıktır ki hatanın eğitici yanı silikleşirken, zarar veren yanı esas hale gelir.

Hata yapmaktan korkmamak lazım ancak hata yapıldığında, hatayı kabul etmek yaratılan olumsuzluğun sorumluluğunu üstlenmek, ancak devrime ve halka karşı sorumluluk taşıyan proletar devrimcilerin tutumu olur. Oysa, parti ve devrim bilincinin kırıldığı, silikleştiği yerde boy vererek güçlenen proletar olmayan tutumlardan biri de yapılan hatalar karşısında sorumluluk taşımamaktır. Bu tutum küçük burjuva tutumdur. Proletaryaya ait olmayan, devrime ve halka

zarar veren bütün düşünce, davranış ve alışkanlıklardan, parti dışı tutumlardan hızla kurtulmak lazım.

Bağımsızlık ve özgürlük yürüyüşü hata ve zaafarla, yanlış ve eksikliklerle, yetmezlik ve geriliklerle başarılamaz. Politik iktidar iddiası taşıyanların hedefleri net, amaçları berrak ve idealleri temiz olmak zorundadır. Küçük bir kırılma ve hafif bir kirlenme sıradan bir sarsıntı ve yalpalama, devrime ve halka zarar verir.

Bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinde ülkemiz ve halkımızı kurtaracak gerçeğe ve silaha sahibiz. Bu silahı geliştirebiliriz, bilinçsizce kullanılarak gerçeğe varamayız. Marksizm-Leninizm-Maoizm silahını doğru kullanmak zorundayız, yoksa gerçeğe varmamız mümkün olamaz. Marksizm-Leninizm-Maoizm bir bilimdir, bilim ise sağlam ve dürüst bilgi demektir. Bilimde yanlışla, hata ve zaafı yere yoktur. Öyleyse hata ve eksiklikler karşısında dürüst davranıp, onlar kabul edildikçe sağlam olunur, yenilmez olunur.

Hata yapmaktan korkmamalıyız dedik, çalışma yapan faaliyet yürüten hata yapar, **yapılan hatadan doğru ders çıkarıldığında, hata, doğrunun habercisi olur.** Proleter devrimciler, kendi bildiğinde diretmez. Doğru bilginin sadece kendi cebinde olduğunu düşünmez. Başkalarının söylediklerine kulak vermeyi, yanılabilirliğini, hatalı olabileceğini her zaman göz önünde bulundurarak alçakgönüllü olmasını bilmelidir. Kendisinin her şeyde en iyi, başkalarının her şeyde kötü olduğunu sanmamalıdır. Samimi ve dürüst ol-

mak proleter bir erdemdir. Erdemlilik, hata ve eksiklikleri kabul etmektir, kurtulmak için de mücadele etmektir.

Kendini çok bilmiş sanmak gelişimin önüne set çekmektir. Kendini hatasız kabul etmek keza gelişimin önüne set çekmektir.

Parti bilincinin kırıldığı diğer bir konu ise şudur; Sadece yürütülen çalışmanın kendilerinin sorumlu oldukları kısma gereğinden fazla önem vermektir. **Parti bütününe çıkarlarını kendi çalışmalarına tabi kılmaktır.** Bu tutum parçanın çıkarlarını görüp, bütününe çıkarlarını görmemektir. Bu tutumda demokratik merkeziyetçiliğin bütünlüklü kavranmaması vardır. Demokrasiye önem verip, merkeziyetçiliği unutmaktır. **Proletarya Partisi'nin sadece demokrasiye ihtiyacı yoktur, merkeziyetçiliğe de ihtiyacı vardır, savaşı bir partinin merkeziyetçiliğe daha fazla ihtiyacı olduğu asla unutulmamalıdır.** Bu kavranmalıdır.

Bu tutum sahiplerinde öncelikle BEN anlayışı hakimdir. Parça-bütün, parti-birey arasındaki ilişkiyi yanlış kavrar. Birey partinin önüne geçer, parça bütünü önündedir. Bireycilik, bencillik anlayış ve tutumlarında açık bir şekilde görülür, partiye karşı saygılı olduklarını söylemeleri sadece laftır, pratikte BEN vardır. Bireycilik aynı zamanda sekterizmi de içinde barındırır. Dikkat edilsin benciller ve bireyciler, gerek yoldaşlarına karşı gerekse halka karşı tutumlarında sekter ve yıkıcıdır. Ortak hedef uğruna savaşmada, yürüyüşün uygun hale getirilmesinde sisteme ait, gericiliğe ait bütün düşünce, tutum ve alışkanlıklarla savaşılmalıdır.

Boykot çağrımız kitlelere umut oldu

Faşizmin sürekli olduğu, en küçük demokratik talebin kanla bastırıldığı ülke gerçekliğimizde parlamento, sistemi maskeleyen bir perdeden öte değildir. Düzen içi bir mücadele hattı, bu gerçekliği görememenin, kitlelerin düzenden beklentilerinde bir zayıflamanın olduğu ve düzen dışı bir yönelim taşıdıklarını kavrayamamanın sonucudur. Azımsanamayacak bir kesim boykot politikasına yakın bir söylemle sandık başına gitmeme pratiğini sergilemiştir.

İçinden geçtiğimiz süreç değerlendirildiğinde hakim sınıfların emperyalizmin içinde bulunduğu krizle bağlantılı olarak bir ekonomik ve siyasi istikrarsızlık durumu yaşadığı görülecektir. Bunun göstergeleri ise yönetememe krizinin zamanında yapılamayan genel seçimlerde somutlanmasıdır. Giderek zamanlaması geriye doğru çekilen genel seçimlerde kurulan en uyumlu koalisyon dedikleri 57. hükümet de çatırdamıştır. 3 Kasım'da çıkan hükümetin ömrü de bundan uzun olmayacaktır. "IMF programını uygulayacağız" icazetiyle kitlelerden oy isteyen mevcut burjuva partilerine karşı kitlelerin hoşnutsuzluğu 58. hükümetin de korku duyduğu en temel nokta olacaktır. 57. hükümeti oluşturan koalisyon partilerinin baraja gömüldüğü gerçekliğinden hareketle açlık, yoksulluk, işsizlik ve zam terörü anlamına gelen IMF'nin sömürü programına kitlelerin itiraz noktası, üzerinde durulması gereken önemli bir noktadır. Kitleler kendi çıkarlarını temsil etmediğini gördük-

lelere oy kullanma çağrısı, kitlelerin düzen dışı yöneliminin taşıdığı ciddiyetten kaynaklanmaktadır. Kitlelerin sistemi meşru görmeme eğilimi, düzen partilerini kendiliğinden protesto tavrı, hakim sınıfları korkuya düşürmektedir. Kitlelerin bu istem ve taleplerini bilinçli eyleme, politik tavra dönüştürme çabası ise oldukça anlamlı ve doğru bir politik tavrıdır.

parlamento, sistemi maskeleyen bir perdeden öte değildir. Düzen içi bir mücadele hattı, bu gerçekliği görememenin, kitlelerin düzenden beklentilerinde bir zayıflamanın olduğu ve düzen dışı bir yönelim taşıdıklarını kavrayamamanın sonucudur. "Devrim iddiası" kitlelerin sisteme karşı öfkesinin reformist talepler doğrultusunda düzen içinde eritilmesinden

kitlelere ulaştırılmaya çalışılmıştır.

Zenginlik ve çeşitlilik bakımından yapabileceklerimiz elbette ki dağıtılan bildirilerle sınırlı kalmalıydı. Ancak mevcut gerçekliğimiz üzerinden güçlerimizi bir noktada yoğunlaştırarak politi-

Azımsanamayacak bir kesim boykot politikasına yakın bir söylemle sandık başına gitmeme pratiğini sergilemiştir.

şlaşmadık değil. Emekçi halkta olduğu gibi bu arkadaşlara da politikamızın doğruluğunu anlatmayı esas aldık. Görünen o ki kitlelere büyük bir özveriyle düzenin meşru-

luğu onaylatılmak istenmesine karşı düzen dışı bir yönelim taşıyan kitlelerin kendiliğinden bilinci elbette ki sistemin temellerini çürütme gücü taşıyor. Ancak kimilerinin dediği gibi "seçimlere katılarak, devrim sosyalizm propagandası yaparak kitleleri örgütleyeceğiz" söylemi bu gerçeklik karşısında sınıtıyor. Çünkü kitleler sistem içi çözüm arayışı politikasına zıt bir kulvarda boykot çağrısına kulaklarını daha açık tutuyor. Politik olarak körleştirilen açmazda ise pratiklerimizden örnek vermek istiyoruz. Evet kitlelere seçimlere katılmadan da devrim ve sosyalizm propagandası söylediğimiz gibi yapılabiliyor. Örgütlenme çağrısı, devrimci tarzda bir pratikle yankısını bulabiliyor.

Bu nedenle Boykot politikası kitlelerin sempati duyduğu bir politika olmasının yanısıra mevcut durumda hakim sınıfların seçim aldatmacası karşısında takınılacak en doğru tavrıdır. Faşizmin sürekli olduğu, en küçük demokratik talebin kanla bastırıldığı ülke gerçekliğimizde

başka anlam taşımamaktadır. Bu anlamıyla kitlelerin gerisinde kalan bu anlayışların tersine Boykot çağrısı halkın ilgisini çekmektedir. Azımsanamayacak bir kesim boykot politikasına yakın bir söylemle sandık başına gitmeme pratiğini sergilemiştir. Bu noktada seçimleri ele alalım ve boykot politikamızın içeriği kitlelere sandık başına gitmeme çağrımız dağıttığımız onbinlerce bildiriyle

kamızı anlatmak doğru olan bir yönelimdi. Merkezi yerlerden ziyade emekçi semtlerin sokakları, semt pazarları ve kahvehaneler, ev ziyaretleri çalışmalarımızın pratik yönünü oluşturdu. Boykot tavrının farklılığı, dikkat çekiciliği ve sempatiyle karşılanması çalışmalarımızın genel havasını oluştururken, politikamızı doğru görmeyen kimi dostlarımızın apolitik, hırçın tepkileriyle de kar-

Her kesimin oy dilendiği bir süreçte biz boykot çağrısını yaptık.

Sistemin vatandaşlık görevi ve demagojik söylemlerle kit-

BEN DE OY VERMİYORUM

İstanbul/Gazi: Elimizde bildirilerle yola çıkıyoruz. Acaba kitlenin tepkisi nasıl olacak? Düşüncemizi taşıyabilecek miyiz? Kalıcı ilişkiler kurulabilecek mi? Bu düşünceler tedirginliğimizi ve heyecanımızı artırıyor. Önce bir marangoza giriyoruz. Orta yaşlı bir amca çok tatlı gülümseyerek "hoş geldiniz" diyor.

Geliş amacımızı ve politikamızı anlatarak uzatıyoruz bildiri. Önce duraksıyor sonra elindeki işi bırakıp hızlı ve heyecanlı bir şekilde **“Tamam anladık boykot ediyorsunuz. Ben de hiçbir partiye oy vermiyorum ama topu topu kaç kişiyiz? Ne etkisi olacak bunun? Ben vermememişim ne önemi var?”** diyor. Kendiliğinden gelme bir tepkiyle, çözümün kendi elinde olduğunu ve kendi gücünün farkında olmadığını dilimiz döndüğünce bunun bu düzene karşı politik bir duruş olduğunu ve parlamentonun meşruluğuna bir tokat olduğunu anlatıyoruz. Önce dinliyor sonra biraz düşünüp **“Aslında doğru söylüyorsunuz ama oyumuzu biz vermezsek şeriatçılar gelecek. Hadi size kolay gelsin”** deyip işine geri dönüyor. Oradan ayrılp yakınlardaki bir pazara uğruyoruz. İnsanlar önce ilgisiz davranıyorlar yine birileri seçim bildirisi dağıtıyor. Bıktık artık havası var. Ancak boykot sözünü duyunca da duraksıyor. **“Ne, boykot mu? Olur mu canım hiç, niye boykot ediyorsunuz...? Valla en iyisini yapıyorsunuz. Ben de kimseye oy vermeyeceğim hepsi aynı... Haklısın kardeş en iyisi oy vermek...”** Bildiri kitlenin dikkatini çekiyor ve kendini de okutuyor. Kitlenin tepkisi yaygın haliyle yeni partilere (Genç Parti) veya sisteme karşı duruşu varmış gibi görünen AK Parti-

ye, denenmemiş ve kitle tarafından sol olarak kabul edilen CHP'ye oy vermek şeklinde. Ancak kime oy verirse versin sıkıntılarının bitmeyeceğinin farkında. Kalabalıkta ilerlerken bir seyyar dönerciye bildiri uzatıyor ve okuduğunu gözlemliyoruz. Hemen sonra başka bir pazarcı “versene bakalım neymiş” diyor, aldıktan sonra da soruyor. **“Siz Bulgaristandan mı geldiniz?”** Şaşırıyoruz tabii. Ardından açıklama yapıp **“ben oradan geldim de orada da Partizan vardı”** diyor. Karşılaştığımız bir teyze de **“partizan hangi parti, ne zaman kurdunuz hiç duymamıştım”** deyip cevap bekliyor. Dönüşte

tepkiyi de DEHAP'lılardan alıyoruz ve en sert tartışmaları onlarla yapıyoruz. Genel olarak neden böyle bir süreçte sol blok içinde olmadığımızı soruyorlar. Bildirileri bitirdikten sonra kurgu gücümüzü kullanarak şimdi Gazi Mahallesinde herhangi bir apartmanın 5. katında bize partizan hangi parti diye soran teyzenin çocuklarına “bu partiyi duymuş muydunuz sorularını” konuşuyoruz.

SEÇİMLERE GİRMEYEN DE SİSTEMİN TEŞHİRİ, DEVRİMİN PROPAGANDASI YAPILABİLİR
İstanbul/Esenyurt: İn-

insanların ilgileriyle karşılaşıyoruz. Tanımaya çalışıyorlar, bildirileri ilgiyle okuyarak, daha bir sıcak yaklaşıyorlar. Oy vermeyi

den anlıyoruz. Boykot'un içeriğine ve nasıl boykot edileceğine yönelik sohbetlerin yaşandığı çalışmalar sırasında boykot politikası insanlara anlatılmaya çalışıldı.

KÖYLERDEN BOŞ SANDIKLAR DÖNDÜ

Siirt'in Pervari ilçesine bağlı Doğan Köyü'ne gönderilen 3 sandık, ilçe seçim kuruluna içi boş döndü. Edinilen bilgiye göre köylüler geçen seçimde siyasi partiler verdikleri sözleri tutmadıkları için bu seçim protesto etme kararı aldılar. Yıllardır kullanılan oyun karşılığını açlık, zulüm, baskı olarak gören Doğan Köylüleri 3 Kasım'da mevcut siyasi partileriyle yok olmaya yüz tutmuş olan sistemin seçim aldatmacasına kanmayarak seçimleri boykot etti.

Yine Siirt'in Pervari ilçesine bağlı Dolusalkım ve Çavuşlu köylüleri de daha önceden aldıkları karar doğrultusunda 3 Kasım'da sandık başına gitmeyerek seçimleri protesto ettiler. Köylüler adına açıklama yapan Dolusalkım Köy Muhtarı **Hakim Afşin**; “Siyasi partiler bizlere yıllarca verdikleri vaatleri yerine getirmediler. Yolumuzu yapmadıkları için bu seçimi protesto amacıyla köy halkı olarak oy vermemeyi kararlaştırdık” dedi.

Bu köylerin dışında Iğdır'ın Halfeti beldesine bağlı Karaçomak Köyünde yaşayan halk da seçim dönemlerinde verilen vaatlerin yerine getirilmemesi nedeniyle oy kullanmadılar. Ayrıca Adıyaman'ın Gerger ilçesinde de iki köy halkı sandık başına gitmediler. Seyitmahmut Köyü'nde ise 143 seçmen oy kullanmayarak sandıkları boş gönderdiler.

döner yiyen birini görüyoruz ona da bildiri uzatırken dönerin Partizan bildirisiyle sarılı olduğunu görüyoruz. Hemen aklımıza dönerci geliyor. En fazla

sanların bu sistemden ve hükümetlerden en ufak bir ümitleri kalmadığını daha önce belirtmiştik. İnsanlara ulaştığımızda bunu gördük. Binlerce bildiri dağıttık. Binlerce insanla karşılaştık. Çoğunluğu tepkiliydi. Önce bizi oy istemeye gelenlerden sanarak, **“Yine mi geldiniz”, “Oy istemeye mi geldiniz”, “Seçimlerde geliyorsunuz”** diyerek tepkilerini dile getirirlerken, **“siz yeni mi çıktınız”, “Yeni parti misiniz?”** gibi sorularla Partizanlarla ilk tanışıklıklarını yaşayanlar da oluyordu. **“Seçimleri boykot ediyoruz”** diyerek sistemin teşhirini yaparken, önce şaşkınlıklarına tanık oluyoruz. İlk kez böylesi bir çalışmayla karşılaşan

düşünmeyenlerin bir kısmı ise, **“boş oy kullanacağız”** demelerine rağmen, sandığa gideceklerini söylüyor, korktuklarını belirtiyorlardı. Faşizmi teorik anlamda olmasa da pratiklerinden çok iyi tanıyorlardı çünkü.

BOYKOT ÇAĞRIMIZ İNSANLARI UMUTLANDIRDI

İstanbul/Okmeydanı:

Boykot çağrısını içeren bildirimiz Okmeydanı'nda da yoğun şekilde dağıtıldı. Herkesin seçim propagandası yaparak halktan oy istediği bir dönemde bizim başka bir çağrıyla gitmemiz insanları umutlandırdı. Bunu insanları “Nerede kaldınız”, “Sizleri bekliyorduk” vb. söylemlerin-

SİSTEMİN ÇAMURA BATMIŞ YÜZÜNÜ OY KULLANARAK

TEMİZLEMİYELİM

İstanbul/Kartal: Seçimleri boykot çerçevesinde biz Anadolu yakasındaki Partizanlar da boykot tavrını yaygınlaştırmak, sistemin gerçek yüzünü halka teşhir etmek, halkın kendiliğinden sandığa gitmemesini örgütlü bir boykota çevirmek amacıyla **Gebze, Tuzla, 1 Mayıs, Gülsuyu, Kartal** bölgelerinde yoğun bildiri dağıtımını yaptık. Bazı bölgelerde bildiri dağıtımını yaptıktan sonra propagandamızı yaparak, sistemi teşhir ederek kitlelerden sandık başına gitmelerini istedik. Yine ev çalışmalarında, semtlerdeki pazarlarda, esnaflara bildiri dağıtırken kitlelerin ilgisini çektik. Her kesimin oy dilendiği bir süreçte biz boykot çağrısı yaptık. Bizim konuşmalarımızla kendilerine daha çok güvenen insanlar sandık başına gitmeyeceklerini söylediler. Bazı insanların “oy vermezsem para cezası gelecek, ben zaten açım cezayı nasıl ödeyeceğim. Sandık başına gidip boş oy atacağım” sözlerine, “oy kullanmamak senin en doğal hakkın. Oy kullan-

mak zorunda değilsin. Cezayı, 'insanlar sandık başına gitsinler, bize oy vermese bile herhangi bir partiye versinler' diye günde me getiriyorlar. Bu sözlerle siyasiler kire çamura batmış yüzlerini bizim temizlememizi istiyorlar. Bu nedenle oy kullanmayana ceza var diyorlar" şeklinde bu yaptırıma karşı insanların kendi iradelerini kul-

PATRON-AĞALARIN ALDATMA OYUNUNA GELMEYELİM

Bursa: Patron-ağaların aldatma oyununu halka anlatmak için elimizde var olan araçlarımız gazetemi zi ve boykot çağrısını içeren bildirimizi Bursa'da yoksul emekçi halkın yoğun yaşadığı semtlerde dağıttık. **Panayır Mahallesi, Ada Köy, Esenevler, Orta-**

recine bizler de boykot çalışmalarını yürüterek dahil olduk. İzmir'de yapılan çalışmalar halk tarafından büyük ilgiyle karşılandı. İzmir'in **Narlıdere, Gazimemir, Eski İzmir, Mene-men, Alsancak Yamanlar** semtlerinde ve okullarda dağıtılan bildirimlerle halkın neden seçimleri boykot etmesi gerektiği anlatıldı. Televizyonlarda, gazeteler-

Milletvekili seçimleri sürecine bizler de boykot çalışmaları yürüterek dahil olduk.

dından dağıtımcılara büyük bir ilgi gösterdiler. Bu doğrultuda dağıtımcıların yoğun ilgiyle karşılaşmalarının nedeni halkın kendilerinden oy isteyenlere güvenmemeleridir. Burada önemli olan sisteme karşı kendiliğinden gelişen tepkiye, devrimci bir siyasal bilinçle yön verebilmektir.

HALK SEÇİMLERE İLGİSİZ

Malatya: 3 Kasım milletvekili seçimlerinin aktif olarak boykot edilmesi ve kitlelerin bu konuda bilinçlendirilmesi açısından Malatya'da yoğun şekilde boykotun amaçlarını anlatan bildiriler dağıtıldı. Ev ev dolaşarak dağıtılan bildiriler ilgiyle karşılandı. Dağıtım sırasında yaptığımız sohbetlerde kitlelerde seçimlere karşı büyük bir ilgisizlik olduğunu gözlemledik. "Ne yapalım başka da bir seçeneğimiz yok mecburen veriyoruz" diyenlerin yanı sıra, "bu seçimlerde oy kullanmayacağız" veya "boş oy atacağız" diyenlerin sayısı da oldukça önemliydi.

BOYKOT ÖZEL SAYISI YOĞUN ŞEKİLDE DAĞITILDI

Tarsus: 3 Kasım seçimleri nedeniyle çalışmalarını hızlandıran düzen partileri, halkın haklı tepkisi karşısında türlü oyunlar, metodlar deniyorlar. En son geline süreçte neredeyse kendilerine oy istemekten çok "oy kullan da kime verersen ver" benzeri bir ağız birliği yapıyorlar. Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi Tarsus'ta da aynı tarz söylemler mevcut. Düzen partilerinin bu söylemlerini boşa çıkartmak için Partizan bildirisi **82 Evler, Yeşil, Cumhuriyet, Şehit**

Kerim, Tekke, Tabakhane, Şahin, 52 Evler, Barbaros, Girne, Afetevleri ve Bahçe mahallelerinde bol miktarda dağıtıldı.

BİLDİRİ DAĞITIMI SIRASINDA ÇALIŞANLARIMIZA GÖZALTI

Samsun: Devletin yeni bir imajla zulüm ve sömürsünü sürdürme manevralarının bir adımı olan 3 Kasım erken seçimlerinin boykot edilmesine ilişkin gazetemizin çıkardığı özel sayı bildirileri Samsun'da da dağıtıldı. 27 Ekim 2002 günü Samsun'un en işlek caddesi olan Çiftlik Caddesinde yoğun dağıtım yapılan boykot bildirimimiz büyük bir ilgiyle karşılandı.

Bu ilgiyi hazmedemeyen devletin kolluk güçleri bildirimlerin dağıtımını yapan gazetemiz Samsun Temsilcisi **Derya Binay** ve Turhal Temsilcimiz **Derya Gökmen**'i gözaltına aldı. Polisin muhabirlerimizi zorla gözaltına aldığı sırada sokaktaki insanlar polislerle tepkilerini gösterirken insanların maruz kaldığı itme kakma ve hakaretler polisin kimleri koruduğunu bir kez daha göstermiştir. Boykot bildirimlerinin bitiminde gözaltına alınan muhabirlerimiz Çiftlik Karakoluna ardından Samsun Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şubesine götürülmüştür. İzinsiz bildiri dağıttığı iddiasıyla gözaltına alınan muhabirlerimiz 24 saat sonra bırakılırken ev ve büromuz da basılarak toplatması olan bazı yayınlara el konulmuştur. Toplatması dahi olmayan bildirimleri dağıttığı için gözaltına alınan gazetemiz çalışanlarına toplatılmış yayın bulundurmaktan dava açıldı. ☞

lanması gerektiği hakkında onları aydınlattık. Yine bildiri dağıtımını yaparken kitlelere neden sandığa gitmemeleri gerektiğini, oluşacak hükümetin savaş hükümeti olacağını, ülkeyi hükümetin yönetmediği gerçekliğini, oluşacak hükümetin işçiden, köylüden, öğrenciden yana hiçbir şey yapmayacağını, gelecek hükümetin sömürü planını olduğu gibi uygulayacağını/uygulamak zorunda olduğunu, bu gelecek hükümetin bir öncekilerden farklı olmayacağını halka anlatırken halkın zaten hiçbir siyasi partiye, parlamentoya ve yeni oluşacak hükümetlere güvenlerinin kalmadığını gördük.

bağlar Mahalleleri ve Kesel ilçesinde evlerde ve kahvehanelerde "Sandık başına gitmeyelim, oyuna gelmeyelim" propagandası yaparak bildirimimizi dağıttık. Dağıtım esnasında bazı insanlar sessiz kalırken bazıları da "**doğru gitmeyelim, şimdiye kadar gittik değişen bir şey olmadı daha da geri gidiyoruz**" gibi söylemlerle olumlu tepki gösterdiler. Birçok insan da devletin "para cezası" yaptırımından kaynaklı sandık başına gideceğini ama boş oy kullanacağını dile getirdi.

BOYKOT ÇAĞRISINA İLGİ VARDI

İzmir: Türkiye halkının hiçbir umudunun olmadığı milletvekili seçimleri sü-

le, afişlerle vs. sürekli kendilerine oy kullanmaları gerektiği anlatılırken, karşılarında seçimleri boykot çağrısı yapanları görenlerin ilk tepkileri önce şaşkınlık oldu. Şaşkıncılar çünkü sürekli onlara istemeseler de kurtuluşun sandıkta olduğu söylenmişti. Şimdi ise karşılarında sandığın kurtuluş olmadığını haykıranlar vardı. Şaşkınlığını üzerlerinden atmalarının ar-

Önemli olan sisteme karşı kendiliğinden gelişen tepkiye, devrimci bir siyasal bilinçle yön verebilmektir.

Sorun düzen içi yöntemlerle çözülebilir mi?

P
A
N
E
L

27 Ekim Pazartesi günü **T o h u m Kültür Merkezi**'nde "Emperyalist Saldırganlık, ekonomik kriz ekseninde 3 Kasım seçimlerine bakış" başlığı altında bir panel gerçekleştirildi. TKM adına paneli yöneten **Ahmet Bakır**'ın açılış konuşmasını yaptığı panele; **DDSB adına Ali Yıldız**, **DEHAP 3. Bölge milletvekili adayı Ferhan Umruk**, **ESP 3. Bölge milletvekili adayı Ayşe Yumlu Yeter**, **YÇKM adına Ökkeş Karaoğlu**, **CHP 3. Bölge milletvekili adayı Şahin Özdemir** ve **Açılım Hukuk Bürosu**

adına Av. Ünal Kuş panelist olarak katıldılar. Özellikle soru-cevap bölümünde yoğun tartışmaların yaşandığı panel boyunca ilgiler hiç dağılmadı. İlk bölümde katılımcılar sürece nasıl baktıklarını, seçimlere hangi anlayışlarla katıldıklarını anlattılar. İlk olarak konuşan **Ali Yıldız** öz olarak; meclisin işçi ve emekçiler adına hiçbir işlevi olmadığını, işçi sınıfının iktidarını ancak devrimci şiddetle kuracağını bunun için de seçimleri boykot etmenin gerekliliğini vurguladı. Şimdiye kadar düzen partilerinin yer aldığı

bir parlamentonun olduğunu, bu yüzden halkın isteklerinin yansıtılmadığını söyleyen **Ferhan Umruk** ise bu anlamıyla **DEHAP**'ın önemli bir oluşum olduğunu düzen karşıtı düşünceleri parlamentoya çözeceklerini vurguladı. **ESP** adına konuşan **Ayşe Yumlu Yeter** ise, parlamentoya neden seçimlere katıldıkları üzerine konuştu. Milyonlarca kişinin örgütlenmediği bir zamanda parlamentodan devrimci bir tarzda bir araç olarak yararlanmayı düşündüklerini, seçimlerde çıkardıkları 7 adayla bunu göstereceklerini söyledi. Seçimlerde boykot taktiğini uygulayacaklarını söyleyen **Ökkeş Karaoğlu** bunun sebebini iki unsura bağladı. Genel siyasi çizgi gereği iktidarın icra edileceği şekillerden, devrimci yöntemlerden; bununla bağlantılı olarak da güncel politika üretmenin gerekliliğinden bahsetti. "Egemenle-

rin krizlerinden çıkarmak umuduyla darbelerle kendilerine maske taktıklarını, partilerin meclise geldiğinde ettikleri yemin törenleriyle neleri değiştireceklerini göreceğiz" diyerek tekrar boykot politikasının önemini vurguladı. Boykotu doğru bulmadığını söyleyen **CHP**'li milletvekili adayı **Şahin Özdemir** sistemin yalancı, aldatıcı olduğunu böylesi bir sistemde ise az da olsa birşeyler yapılabileceğini, değiştirebileceklerini parlamentodan umutların kesilmemesi gerektiğini, saçma sapan da olsa birilerine oy verilmesinin doğru olacağını vurguladı. Son olarak **Açılım Hukuk bürosu** adına konuşan **Ünal Kuş** ise; mevcut düzenle ilgili bir değerlendirme yaparak konuşmasına başladı. Herşeyin yukarıdan aşağıya örgütlendiği ülkemizde özgürlüklerin olmadığını söyleyerek, 'oy'un da bir düşüncenin yansı-

ması olduğunu 3 Kasım'da oy verip vermemenin bir şey değiştiremeyeceğini, çözümün ise siyasal sistemi köklü bir şekilde değiştirecek iradeyi yaratmada yattığını, sistemi değiştirecek düşüncenin de oy vererek oluşamayacağını vurguladı. **Ünal Kuş** sistemin meşruiyetini inkar için seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini ön plana çıkararak konuşmasını bitirdi.

Soru-cevap bölümüne yer verilen ikinci bölümde; genel olarak **'neden boykot etmeliyiz'** sorusu tartışıldı. Özellikle düzen dışı bir mücadele taktiği ile vaat edilen şeylerin gerçekleştirilip gerçekleştirilemeyeceği üzerine sorular soran katılımcılar aynı zamanda kendi düşüncelerini de anlattılar. Son ana kadar katılımcıların panele ilgisinin eksilmemesi ise seçim süreçlerinde özellikle politikaya olan ilginin bir göstergesiydi.

SEMT PAZARINDA BOYKOT BİLDİRİSİ İLGIYLE KARŞILANDI

Turhal: Halkı ezecek, sömürecek, zulmedecek yeni isimlerin yine belirleneceği 3 Kasım seçimlerinin boykot bildirileri **Turhal**'da da dağıtıldı.

Bildirilerin dağıtılacağı

duyumunu alan sivil polisler büromuz çevresindeki rutin nöbetlerini artırmış, büromuza gelen, giden insanlardan bildirinin ne zaman nasıl dağıtılacağına ilişkin bilgi almaya çalışmıştır.

Turhal halkının en yoğun bulunduğu yerlerden olan

semt pazarlarından cuma pazarında dağıtımı yapılan, seçimleri boykot bildirileri ilgiyle karşılanırken, bildirilerin altındaki **Partizan** imzası insanların dikkatini özellikle çekmiştir.

OKMEYDANI'NDA SEÇİMLERİ BOYKOT EYLEMİ

Boykot faaliyeti çerçevesinde **Okmeydanı**'nda **Partizan** ve **Devrimci Demokrasi** okurları, ortak bir etkinlik düzenleyerek sandık başına gitmeme çağrısı yaptı.

1 Kasım'da saat 20:00'de **Okmeydanı Murat Market** önünde yapılan basın açıklaması öncesinde polislerin panzerlerle, sivil polislerle yoğun önlemler aldığı görüldü.

"Seçimleri Boykot Et Sandık Başına Gitme" **Partizan-Devrimci Demokrasi** imzalı pankartın açıl-

dığı eylemde "Yeter Artık diyelim. Bu sömürücü zulüm düzeninin seçim oyunu ile kendisini meşrulaştırmasına izin vermeyelim. Bu kez figüran olmayalım" denildi. Onca polis yığınağına rağmen halkın da ilgiyle dinlediği açıklamada

"Oy verme hesap sor", "Savaş hükümeti istemiyoruz", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi", "Sandık başına gitme, oyuna gelme" vb. sloganlar coşkulu bir şekilde atıldı. Ardından alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde eylem sona erdi.

KORKUT BORATAV

1935'te Konya'da doğdu. Bilim adamı, İktisatçı. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi. 1960'ta SBF'de asistan, 1964'te iktisat doktoru oldu. İngiltere'de Cambridge Üniversitesi'nde ekonomik planlama dalında iki yıl araştırma yaptı. 1964-66 yılları arasında Maurice H. Dobb ile birlikte sosyalist planlama konusunda çalışmalar yaptı. 1966'da SBF'deki görevine döndü ve 72'de "Sosyalist Planlamada Gelişmeler" adlı teziyle SBF'de doçent ünvanı aldı. 1974'te Birleşmiş Milletler'in Toplumsal Olaylar Bölümü'nde uzman olarak çalıştı. 1980'de "Tarımsal Yapılar ve Kapitalizm" teziyle profesörlüğe yükseldi. 1983'te Ankara Sıkıyönetim Komutanlığınca öğretim üyeliğine son verildi. 1984-86 yılları arasında Zimbabve Üniversitesi'nde profesörlük yapan Korkut Boratav bugün halen Ankara Üniversitesi SBF'de öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır. Araştırmalarında özellikle ekonomi, ekonomi tarihi, ekonomi politikası konularını ele alan Boratav, çalışmalarında, Türkiye'deki ve sosyalist ülkelerdeki bölüşüm ilişkilerini karşılaştırmalı olarak inceledi. Gelir dağılımı sorununu, sosyal sınıfların tepkilerini belirlediği ölçüde gerçek değer taşıyacağını savundu. Türkiye ve az gelişmiş ülkeler tarımında köylü sorununa ilişkin özgün çözümler yaptı.

Bu seçimler halkın sermayenin kontrolü dışında davrandığı bir süreçtir

3 Kasım 2002 tarihinde erken genel seçimler gerçekleştirildi. 1950 seçimlerinden sonra ilk kez yalnızca 2 partinin meclise girdiği, şimdilik açıklanan sonuçlar arasında. Halkın %21'lik bir kesiminin sandık başına gitmediği ve egemenlerin "meşruiyet" tartışmalarının ne kadar yerli yerinde olduğunu gösteren bu seçimler sonrasında Türkiye'yi seçimlere taşıyan süreç ve sandıktan çıkan tablo üzerine **Profesör Doktor Korkut Boratav**'la söyleşi yaptık.

- Egemenleri seçimlere getiren süreçle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Bu tür değerlendirmelerde ben tamamen alçakgönüllüyüm. Türkiye'de olup bitenleri izleyen bir vatandaş olmanın ötesinde bir iddiam yoktur. Bu açıdan sözlerimi bir vatandaşın görüşleri olarak değerlendirin. Fazla bir iddiam söz konusu değil. Öncelikle bunu belirteyim. Bunun dışında konuya girer-sek Türkiye 3 veya 4 yıldır daha doğrusu 1998 yılından bu yana tam anlamı ile uluslararası finans kapitalin kontrolü altındadır. Bu da IMF aracılığı ile olmaktadır. Bakın tam anlamı ile diyorum. Ondan önce de çeşitli dönemler olmuştur. Ancak tam anlamı ile 1995-1997 arası daha kendi ayakları üzerinde politikalar belirleyebildiği bir süreçti. Ancak şimdi 1998'den bu yana tam anlamı ile finans kapitalin kontrolüne girmiş durumda. 1998'den beri

Türkiye'nin ekonomik kriz konjonktürüne girdiğini de görüyoruz. Ve bu kriz bata çıka yürüyen bir süreç. Derin kriz Türkiye'de çalışan kesimleri yani köylü, işçi, esnaf gibi büyük ölçüde ya da tamamen emeği ile geçinen kesimleri çok ağır bir şekilde vurdu. Hatta bu kadar ağır darbe vuran bir konjonktür 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana hiç yaşanmamıştır. 1994 krizini yakından incelemiş bir insan olarak o krizin çabuk atlatıldığını ya da bu kadar derin olmadığını biliyorum. İlk krizin etkileri sadece işte ücretlerin reel olarak aşınması, fiyatların artması, enflasyonun yükselmesi değil. Çok geniş kitlesel bir işsizlik ve aynı zamanda beyaz yakalı, okumuş eğitilmiş grupları da derinden vuran bir umutsuzluk şeklinde yansıdı. Bu büyük hoşnutsuzluğu kontrol etmeye çalışan sermaye çevreleri Kemal Derviş'te bir kurtarıcı imajı yaratmaya çalıştılar.

Ve çeşitli formüllerle kriz sonrası dönemin siyasetini belirleme çabasına girdiler.

- Buradan bugünkü seçim sonuçlarına girebiliriz ashında.

Evet. Sonuçlar açısından baktığımızda AKP onların önerdikleri çözümlerden birisi değil. Seçimlerde olan şudur benim görüşüme göre. Özce halk, sermayenin kontrolü dışında davranmıştır. **Halkın tepkisi Türkiye'nin egemen çevrelerinin istediği doğrultuda olmamıştır.** Egemen çevreler halkı kontrol edemiyorlar ama halkın tercihinin yöneldiği yönetici kadroları kontrol ediyorlar. Yani daha açık söylersek halkın AKP'ye kitlevi olarak yönelmesi egemen çevrelerin isteği ve kontrolü dışında gerçekleşti. Fakat şu anda bütün amaç AKP lider kadrolarını kontrol etmek ve cendere içine almaktır.

Dolayısıyla halk tepkisini söylediğim doğrultuda gösterdi. Sermaye

çevreleri ise bundan büyük tedirginlik duydular ama Türkiye'de siyaset yapacak olan kadroları sıkı bir cendere altına alarak bunu aşmanın planlarını yapıyorlar. Bunu etkili bir şekilde uygulama çabasındalar. Benim tespitim bu.

- Sızce halk muhalefeti neden AKP'ye yöneldi?

Çünkü Türkiye'de bir Lula partisi yok. Kitlevi bir emek partisi yok. Potansiyel olarak CHP böyle bir rolü üstlenebilir miydi sorusu sorulabilir. Elbette ki bu imkansız değildi. Fakat CHP yönetimi çok belirgin ve bilinçli bir tercih yaparak krizin ilk darbesinden itibaren sorumlu muhalefet yapacağım sloganı altında sermaye çevrelerinin çizgisi dışına çıkmadı. Sermaye çevreleri, Beyaz Türkler yani saygınlığı Avrupa Birliğiyle, uluslararası finansla uyumlu gitmede arayan, okumuş ve tuzu kuru sınıflar ve büyük sermaye çevrelerinin

altına bilinçli olarak girdiler. AKP gibi değil. AKP de bilinçli olarak girdi ama onlara biraz daha efor sarfetmek gerekti. Yani kuşatılması biraz daha zaman aldı. Çünkü AKP halk muhalefeti temsil ettiğini biliyor. Dolayısıyla AKP'nin kuşatılması biraz daha hassas bir konu. Ama CHP ise bilinçli olarak sermayeye engaje etti kendisini. Zaten sembolik olarak Kemal Derviş'i partisine alıp, şaşalı bir şekilde onu sağ yanında lanse etmesi de bu tercihini gösteriyor. **Dolayısıyla CHP tam manası ile yerli ve uluslararası burjuvazi ve finans kapitalin kontrolindedir. Halk muhalefeti de AKP'ye akmıştır. Ama şurası kesin. Halk sermayeye tepki gösteriyor.** Başka bir yerde Lula'ya, Türkiye'de ise AKP'ye yönelerek gösteriyor. Hem Lula'yı hem de AKP'yi sermaye kontrol altına almak için de özel çaba sarfediyor. Burada

iki hareketin niteliği direnme biçimini de belirliyor. Ama büyük ölçüde muvaffak olduğunu söyleyebilirim. Yani Brezilya'da olsun burada olsun sermayenin gündemi dışında hareket etmesi, alanı çok daraltıyor. İdeolojik olarak ve nesnel koşulları itibarı ile daraltılmak isteniyor.

- Barajın altında kalan diğer partiler açısından bir değerlendirme yapabilir misiniz? Özellikle hükümette yer alanlar açısından?

Şöyle bir döküm yapalım. Sermayenin açık seçik partileri yeni lanse ederek "biz sizin partiniziz" dedikleri, programı ve icraatı ile tamamen büyük sermayenin ve uluslararası finansın gündemini seçim platformuna

doğrusu halk muhalefetine seçmen tabanı olarak dayandılar. Bütün platformunu IMF aleyhine propagandaya dayandıran Genç Parti örneği. Keza çok ağır IMF muhalefeti yapan Saadet Partisi. Fiilen halk muhalefetine kanalize olduğu AKP ve yine Doğu ve Güneydoğu'nun geniş halk kitlelerinin yöneldiği DEHAP. Bunlardır Türkiye'deki halk muhalefetine aktığı kanallar. Beyaz Türkler yani tuzu kuru orta sınıflar ve büyük sermayenin açık seçik partileri azınlıkta kaldı. Ama dediğim gibi sermaye güçlü. Ekonomiyi, siyaseti, ideolojik ortamı, iletişim kanallarını kontrol ederek bu muhalefeti kendisi için sadece zararsız değil yararlı olan

geçerli oy kullanım sayısı aynı. Bu şu anlama geliyor. Galiba **3.4 milyon kadar kişi oy vermeyerek tavrı gösterdi.** Türkiye'de teorik olarak oy kullanmak zorunlu. Ancak bu insanların oy vermemesi de bir başka muhalefettir. Halk muhalefettir. Zaten sokakta ve günlük hayatta rastladığımız birçok insan "hepsinin allah belasını versin", "bütün partilere mühür vuracağım" ya da "boş oy atacağım" tepkisinde bulunuyordu. Dolayısıyla onu da katarsak Türkiye'de aşağı yukarı seçmen niteliğiyle siyaset sahnesine çıkan insanların %70'e yakını açık seçik düzene angaje olmuş, bunu beyan etmiş siyasi partilere göre çoğunluk arz ediyor.

- Egemenlerin meşruiyet tartışmaları

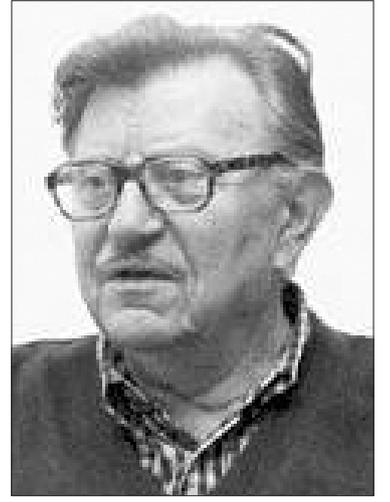
edilmemiştir. Yani basit çoğunluk yöntemi olsa Güneydoğu'dan 35-40 kişi meclise girecek, adaylar baraj nedeni ile dışarıda kalmıştır. Bu tabii ki siyasi ve politik olarak çok ciddi bir meşruiyet krizini yaratıyor. Bunun farkındalar kendileri de. Ama bu tespittir. Ve yapılacak birşey de yoktur. Bu partiler ülkede siyasetin ilkelliğini, seçim yasakları ile ilgili bütün önerileri bir "erkeklik" sorunu yaparak "benim barajdan korkum yok" kabadayılığı ile geçiştirmişlerdir. Ama işte şimdi. Karşılarına böyle bir tablo çıkmıştır.

- DEHAP'ın seçimlerde karşılaştığı tablo ile ilgili bir yorumunuz var mı?

Aslında bu durumla ilgili fazla bir bilgim yok. Bağımsız adaylar girseydi daha farklı mı olurdu bilmiyorum. Ancak şu bir gerçek ki büyük kentlerden beklediği, batıdan beklediği oyu alamadı. Tabii doğu ve güneydoğu bölgelerinde ne kadar engellenme ile karşılaştığı hakkında bir bilgim yok. Genel olarak daha fazla birşey bilmiyorum.

- Yeni oluşacak hükümetin ABD saldırganlığındaki rolü sizce ne olacaktır?

Seçim çalışmalarının üzücü bir sonucudur bu. Yani büyük partilerden hiçbiri Irak'ta Amerikan askeri müdahalesine karşı tavrı gösteremediler. Özünde arzu etmeyenler belki çoğunluktaydı. Bir ikisi dışında; ANAP ve DYP dışında. Böyle bir maceraya katılmak istemediklerini dolaylı da olsa anlıyoruz. Fakat bunlar açık ve seçik herhangi bir tavrı koymadılar. Bu da seçim kampanyasının üzücü bir sonucu. ANAP ve DYP de bu yüzden çok düşük oy aldılar. Türkiye'de halkın büyük çoğunluğunun Irak macerası içinde yer almak istemediğini görüyoruz, algılıyoruz. Yaygın görüşün bu olduğunu biliyoruz. Ama bunu dünyanın efendisi olma isteği olan ve bir fiil de

Dolayısıyla CHP tam manası ile yerli ve uluslararası burjuvazi ve finans kapitalin kontrolindedir. Halk muhalefeti de AKP'ye akmıştır. Ama şurası kesin. Halk sermayeye tepki gösteriyor.

öyle olan Amerika'ya karşı söylemekten çekindiler. Neden olduğunu da tahmin edebilirsiniz.

- AB ile ilgili gelişmeler bu süreçte nasıl olacak sizce?

Avrupa Birliği karışık bir konu. Çeşitli çevrelerde tavırlar değişebilir. Ben AB'ye Türkiye'nin uzun müddet alınmayacağına inanıyorum. AKP'nin gelmesi veya başka herhangi bir partinin de gelmesi bunu değiştirmez. Belli ekonomik, politik ve hatta ideolojik nedenler var bunun arkasında. Bunu davul zurna ile arzu eden sermaye çevreleri ise Avrupa'dan her ters tepki geldiğinde "Efendim asıl onu kastetmediler. Başkadır niyetleri, daha çok çalışmamız lazım. Ödev yapmamız lazım" diye uyum gösteriyorlar. Şu anda AKP de bu yönlü demeçler veriyor. AB'nin çok büyük bir taraftarı imajını çizmeye çalışıyor. Bu onun sermaye çevrelerine saygınlık imajı verme çabasının bir parçasıdır. Bir miktar da kendine özgü nedenlerle, yani kendisine yöneltilen yasakların eleştirildiğini bildiği için AB'ci kesiliyor. Ancak öz çizgisinin Avrupalı olmadığını biliyoruz he-pimiz. Ama bu böyle konjonktürel bir tavrı değişikliğidir.

Program ve icraatı ile tamamen büyük sermayenin ve uluslararası finansın gündemini platformuna taşıyan partiler %50'nin altında oy aldılar.

taşıyan partiler, Türkiye'de %50'nin altında oy aldılar. Bunlar CHP, DYP, ANAP, MHP (hükümetteki icraatı ile MHP)dir.

Sermayenin açık seçik partileri bunlardır. Bunların aldığı oy %50'nin altındadır. Bunların dışındaki partiler şu veya bu şekilde halk muhalefeti temsil ettiler. Daha

arenaya yönlendirmenin manevrasını yapıyorlar şimdi. Benim düşüncem bu.

- Sandık başına gitmeyen ya da geçersiz oy kullanan kitlenin sayısı da daha önceki yıllara göre daha fazla. Bu neyin ifadesidir sizce?

Seçmen sayısında artışa rağmen son seçimlerle bugün arasında

gelen noktada ne anlam ifade etmektedir?

Şu açıdan bakarsak meşrudurlar. Yani hukuksal olarak meşrudurlar. AKP kendisi "bu kanunu ben yapmadım. Ve girdim" diyor. Ancak siyasi olarak bakıldığında bu seçmenlerin %46'sı temsil edilmemiştir. Büyük bir bölgede en çok oy alan parti temsil

Brezilya'da kazanan sol değil uşaklıktır

IMF programları altında gün be gün ezilen ve son olarak Arjantin'de yaşanan halk patlaması örneğinde olduğu gibi yoksulluğun krizlerle derinleştirildiği Latin Amerika ülkelerinde, halkın daha iyi bir yönetime olan özlemi yapılan seçimlerde kendini gösteriyor.

Brezilya'da yapılan iki turlu seçim sonucunda Brezil-

ya Devlet Başkanlığına İşçi Partisi adayı **Luiz Inacio Lula Silva**'nın getirilmesi, halkın düzene olan tepkisini ve arayış içinde olduğunu yansıtırken, siyasilerin "sol" söylemlerinin sadece teoride de olsa bulunması, Brezilya halkının hangi beklentiler içinde olduğunu kanıtlar niteliktedir. Brezilya'da yapılan seçimlerde halkın % 62 oranında des-

teğini alan Lula'nın kazanması ile ülkedeki sosyal demokratlar kızıl bayraklarla "sosyalizm ölmedi yaşıyor" sloganlarını haykırırken, Lula ülkenin seçilmiş ilk solcu devlet başkanı oldu.

Lula bundan önce de 3 kez seçimlere katılmasına rağmen başarısız olmuş ve her seçilemeyişinde sol söylemlerini biraz daha yumuşatarak sermayenin ve emperyalistlerin gönlünü kırmayacak şekilde kalıba dökmüştür. Bu şekilde efendilerinin de notunu yükselttiği Lula, seçimlerden hemen sonra ABD tarafından da kutlanırken, daha ilk andan itibaren başa gelen hükümetin ülkeyi hangi politikalarla yöneteceği kendini açığa çıkarmış oldu. Lula, ABD'nin endişelerini gidermek için Brezilya'nın uluslararası yükümlülüklerine bağlı kalacağını vurgulayarak "ABD ile üretken işbirliği" içinde olacaklarını ve

IMF'ye verilen taahhütlere de uyacağını açıkladı. Bu söylemlere karşın nasıl olursa "enflasyona karşı da savaşacaklarını" belirtmeyi ihmal etmeyen Lula, IMF'nin Brezilya şirketlerine yeniden kredi açması için de yardım talebinde bulunmaktan sakınmıyor. Resmen 1 Ocak 2003 tarihinde yemin ederek görevine başlayacak olan Lula, halkın kendisini seçme isteğiyle çelişen açıklamalarda bulunsa da bunlar yalnızca seçilmek için yapılan manevralar değil, ötesi de var. Anti-emperyalist olarak kendini tanıtan TP (İşçi Partisi), daha seçilmeden şu anki hükümetin IMF ile imzaladığı "geçiş anlaşmasını" kabul ettiğini bildirerek, topraksızlar hareketinin eylemlerini şiddetle kınamış ve dış borçların ödenmesini de reddetmeyerek halkın zararına olacak bir dizi uygulamalara evet demiştir. 1979-1980 yıllarında maden iş ko-

lundaki büyük grevlerin sonucunda doğan TP bugün daha çok topraksız köylülerin toprak reformu isteğiyle oyların büyük çoğunluğunu alsa da ne yazık ki bugün işçilerin değil kimin sesini temsil ettiğini yukarıdaki örnekler özetliyor.

Brezilya'da yapılan seçimler, halkın sosyalizm sloganları ile hangi iktidara özlüm duyduklarını sokaklara taşarcasına ifade etmesiyle yankısını bulurken, emperyalistlere bağımlı ülkelerde sosyalizmin yolunun da bir kere daha meclis yoluyla olmayacağını kanıtlar niteliktedir. Ekonomik olarak da IMF'nin emirlerinin geçerli olduğu Brezilya sisteminde görüldüğü üzere, **sosyalizme olan özlem dün olduğundan daha fazla olarak halkın istemidir.** Brezilya'da kazanan ise gösterilmeye çalışıldığı gibi sol değil emperyalistlere uşaklıktır.

Emperyalist saldırganlığa karşı halkların mücadelesi

ABD: 26 Ekim 2002 tarihinde bütün dünyada yüzbinlerce insan ABD'nin Irak'a karşı saldırı planlarına ve halkların hakları üzerindeki tüm saldırılara "hayır" dedi. ABD çapındaki protesto gösterilerine 250 binden fazla insan katıldı. Özellikle Washington'da Vietnam savaşındaki bugüne kadarki en kitlesel miting gerçekleştirildi. Miting Irak'a saldırıyı ve aynı zamanda FBI ve polise sivil özgürlüklere karşı yeni yetkiler veren "anti-terörizm" yasası olan ABD Yurtsever Eylem'in kabulünün 1. yıldönümünü protesto etmek için düzenlendi. Amerikan halkı bu eylemlerde barış için ve "terörizme karşı savaş"a karşı duruyor ve artık ABD'de rejimin değişmesi gerektiğini ifade ediyor. Gösterilerde Irak halkının haklarının savunulması, tüm halkların dayanışması Filistin, Kore, Kolombiya, Porto Rico halklarının kahraman

mücadelelerine de yer verildi. Dövizlerde "Irak'a savaşa hayır", "Bombaları değil Bush'u atın", "Rejim değişikliği evden başlar" sloganlarının okunduğu gösterilerin en kitleseli Washington'da yapıldı. Mitingde konuşan sivil haklar savunucusu Mara Verheyden Hiliard "bizlerin 100 bin kişiyi asla getiremeyeceğimizi söylediler ama bugün 200 bin kişiyiz" diyerek savaşa karşı gelişen halkın gücünü gösterdi.

BERLİN'DE SAVAŞA KARŞI ONBİNLER SOKAKLARDA!

26 Ekim 2002 tarihinde, dünyanın birçok yerinde olduğu gibi Almanya'nın da 70 yerinde savaşa karşı çeşitli eylemler yapıldı. Bu eylemlerden biri de Berlin'de gerçekleştirildi. "Irak'a karşı savaşı durdur" adı altında yapılan yürüyüşe 30 bin civarında kitle katıldı. Savaş karşıtı konuş-

malardan sonra saat 15:00 sıralarında yürüyüşe geçildi. Karl Marks Alle'de başlayan yürüyüş Gendermenmarkt'ta yapılan konuşmalar ve müziklerle son buldu. TKP/ML taraftarları da TKP/ML, ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi) ve emperyalist savaş ve işgallere karşı ifadeler yer

alan pankartlarla saflarda yerlerini aldılar. Kızıl bayraklar coşkuyla dalgalandırıldı, bildiriler geniş bir şekilde dağıtıldı.

FAŞİZME KARŞI YÜRÜYÜŞ

26 Ekim 2002 tarihinde İsviçre'nin Zürih şehrinde 30'u aşkın kitle örgütü tarafından düzenlenen yürüyüşe

yaklaşık olarak 5000 kişi katıldı. İsviçre'de çıkarılan yeni yabancılar yasası ve yanısıra başını ABD emperyalizminin çektiği ve diğer emperyalistlerin de çıkarları gereği ya destekledikleri ya da karşı durdukları Irak'a yönelik savaş vb. konularının yer aldığı yürüyüş oldukça anlamlı idi. ATİK'e bağlı İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ITIF) ve MLKP'nin de katıldığı yürüyüş boyunca "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Kahrolsun, faşizm", "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Yaşasın Nepal Halk Savaşı", "Yaşasın Marksizm, Leninizm, Maoizm" sloganları atıldı, ayrıca ATİK'in çıkardığı Irak'a yönelik saldırı ile ilgili bildiri (Almanca) ve Özgür Gelecek Almanca dergi geniş olarak kitlelere dağıtıldı.

İsrail'de Şaron hükümeti dağıldı

Filistin'deki 2. İntifada ikinci yılını geride bırakırken, saldırıların dozajını yükselten siyonist İsrail devletinin Şaron liderliğindeki hükümeti dağıldı.

İsrail'de sağcı Likud partili başbakan Ariel Şaron'un 2003 bütçesinde işgal topraklarında kurulu yasadışı yahudi yerleşimlere sağladığı devlet yardımının kesilmesini belirtmesiyle, İşçi Partisi bu bütçeyi onaylamayarak hükümetten istifa etti. Savunma Bakanı Benjamin Ben Eliezer'in 2003 bütçesine karşı oy kullanacağını ilan etmesiyle birlikte dağılan hükümette, İşçi Partili bakanlar tek tek istifa ederken; böylece İsrail'in savunma, dışişleri, sanayi ve ticaret, ulaştırma, tarım ile bilim kültür, spor bakanlıklarındaki koltuklar boş kaldı. Bu bakanların istifası ile hükümetteki milletvekili sayısı 55'e düşerken, katil Şaron elbette ki bu "terkedilmişlik" karşısında yedekte tuttuğu kartı çıkartmayı ihmal etmedi. **Şaron olası Irak savaşını düşünerek, aşırı sağcı ve dincileri yanına alarak azınlık hükümeti kurmayı planlar-ken, İşçi Partililer bir erken seçim önergesi sundular.** Böylece İsrail bütçesinin en

yüklü faturası ile askeri harcamalara milyarlarca dolar ayrılması öngörülürken, yasadışı yahudi yerleşim yerlerini Filistinli'lere karşı korumanın bedeli olarak da İsrail halkına yönelik ağır vergilerin getirilmesi bütçenin içeriğini özetliyor.

Öte yandan İsrail'deki, "milli birlik" hükümetinin dağılmasının ardından, kendine yandaş düşünceleri bu boşalan bakanlıklara getirmeye çalışan Şaron yeni kabine kurma girişimlerine başladı bile. Cenin katliamının baş aktörlerinden olan, bizzat İsrail ordusunun başında katliamı yöneten Genelkurmay eski Başkanı Şaul Mofaz savunma bakanlığına getirilmek istenen isimler arasında kesinleşmiş olanlardan yalnızca biri. Fakat Mofaz geçen Temmuz ayında emekliye ayrıldığından ve Mofaz'ın milletvekili olmasından kaynaklı İsrail meclisi Knesset tarafından Mofaz'ın atanması onaylanmak zorunda.

İsrail hükümetinin geline aşamada dağılmaya yüz tutması ve Şaron'un tek tabanca olarak kalması İsrail'deki yaşanan siyasi krizi yansıtırken, Filistin halkına yapılan zulümden, geline aşamada Şa-

ron ittifakından ayrılarak ortak anılmak istemeyen İşçi Partililer hükümetten çekilse de Filistin halkının kanını akıtan gerçeklikten kurtulamayacaklardır. Süren haksız savaşın sorumlusu ise ne tek başına Şaron'dur ne de hükümetten çekilenler. Asıl olarak emperyalistlerin ve özellikle ABD emperyalizminin dünya üzerinde ne var ne yoksa hakim olma uğraşı içinde ezilen halkların kanını döken çiban başları olmak üzere, onların verdiği görevleri harfiyen yerine getiren uşaklardır suçlu olan. İsrail'de yaşanan bu siyasi kriz de dünyada oluşan tepkiler karşısında tavrını aynen koruyan İsrail hükümetinin başına gelecek olanların yalnızca biridir. Çünkü siyonist İsrail Devleti artık kendi kendini zehirlemeye başlamıştır.

FİLİSTİN'DE YENİ KABİNE

İsrail'in ABD destekli saldırısı Filistin'de yıkımlar ve ölümlerle devam ederken, İsrail ordusu Gazze'nin güneyindeki Refah kentinde bulunan mülteci kampına girdi. Bu bölgede "nokta operasyonları" düzenlediklerini belirten İsrail ordusunun açtığı ateş sonucunda onlarca insan yara-

lanırken, ABD'nin Ortadoğu özel temsilcisi William Burnu ile Filistinli Bakan Saib Erekat geçtiğimiz hafta başında biraraya geldi. **ABD'nin "muhatap almadığı"** Filistin lideri Yaser Arafat'la görüşmeyen ABD'li yetkili, sadece Filistinli bakanı dinlemekle yetinirken, Batı Şeria'daki Ariel Yahudi yerleşim birimindeki benzin istasyonunda düzenlenen intihar saldırısında biri Filistinli 3 kişi yaşamını yitirdi. El Aksa Şehitler Tugayı'nın üstlendiği saldırıya karşılık İsrail ordusunun ilerlemesi de durmazken, eli taşlı direnişin simgesi haline gelen küçük çocuklar yine İsrail saldırılarıyla karşı karşıyaydı. İsrail askerlerine taş atan 16 yaşındaki **Ahmed Ombus** Batı Şeria'nın Tulkarim kentinde, 15 yaşındaki **Ahmed Ebu Hali** de Cenin'de sokağa çıkma yasağına uymadığı gerekçesiyle vuruldu. Yalnızca Filistinliler'i öldürmekle kalmayan İsrail ordusu girdiği her kenti harabe-ye dönüştürmeyi de ihmal etmezken, Filistin'de İsrail ordusunun zeytin hasadının yasaklamasının ardından şimdi de Filistinli'lerin kendi topraklarında su çıkarmasını yasakladı. Yasak kararıyla Filis-

tin'i susuz öldürmeyi planlayan İsrail, işkence türlerine yeni birini eklemiş oldu.

Öte yandan Filistin lideri Yaser Arafat tarafından açıklanan yeni kabine, Filistin parlamentosu tarafından onaylandı. Yönetim ve savunma bakanlıklarında değişiklikler yapması için "uyarılan" **Arafat, yeni kabine ile bakan sayısını 21'den 19'a düşürdü.** Yeni kabinenin görev süresi ise devlet başkanlığı ve meclis seçimlerinin yapılacağı **20 Ocak 2003** tarihine kadar geçerli. Bu arada Arafat'ın uzlaşıcı yaklaşımları bir parlayıp bir sönerken, son olarak açıklanan yeni kabine ile İsrail'e mesaj verircesine uzattığı zeytin dalı ile Oslo ve Madrid'de başlanan yola yeniden dönmek istediğini belirtti. Filistin'de süren İntifadaya karşı İsrail ordusunda görev yapan askerlerin bu haksız savaş karşı başkaldırısı ise sürüyor. Şimdiye kadar 495 asker Filistin topraklarında savaşmayı reddederken, İsraili yedek askerler yüksek mahkemeden Batı Şeria ve Gazze'nin 35 yıllık işgalini yasadışı ilan etmesini istediler.

ATİK'ten ABD emperyalizminin saldırganlığına karşı açıklama

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) 16 Ekim 2002 tarihinde yaptığı yazılı bir basın açıklaması ile "ABD emperyalizminin petrol hırsıyla Ortadoğu'ya yerleşmesine" karşı çıkarak emperyalizmin "Irak'ı kana bulamasına sessiz" kalmama çağrısı yaptı.

Emperyalizmin Ortadoğu üzerindeki pazar dalaşının ve bölgeye hakim olmanın onlar için öneminin üzerinde durularak ABD'nin Irak'a saldırmakta neden bu kadar ısrarlı olduğunun; bölgenin ortalama 150 milyar dolarlık silah pazarına ve Irak petrollerine sahip olmak istemesiyle açıklandığı bildiride "gerekçesi ne olursa olsun ABD emperyalizminin Irak saldırısı meşru değildir. Saddam diktatörlüğü bahane edilerek yapılan bu saldırıdan zarar gören, ölecek olan halktır" denildi.

Bu saldırı planlarında ABD'nin uşaklığını yapan ülkelere de değinilerek "ABD'nin ne pahasına olursa olsun Irak'a saldırması kesinleşmişken birçok ülke sessiz ve uşaklıkta yarışıyor. ABD'ye en büyük desteği Türk hakim sınıfları vermeye hazır. Kendi çıkarları ve saltanatları için masum Irak halkına saldırmaya hazırlanan ABD'nin tüm isteklerini karşılamaya hazır olduğunu ilan eden Türk hakim sınıfları kendilerine düşecek payı şimdiden garantiye almış durumda. ABD'nin hava saldırısının yanısıra, yapacağı kara hareketinde masum halk evlatları Irak halkıyla karşı karşıya getirilecektir. Tıpkı Kore'de olduğu gibi aralarında hiçbir düşmanlık olmayan insanlar hakim sınıflar ve emperyalistlerin çıkarları için savaşacaktır" denildi.

Filipinler'de "anti-terör" önlemlerine karşı yürüyüş

Filipinler hükümetinin gerçekleştirmek istediği "anti-terör" önlemlerinin, insan hakları ve demokrasiyi tehdit ettiğini söyleyen binlerce işçi ve emekçi Filipinler'in başkenti Manila'da hükümetin baskı politikalarına karşı yürüdü.

Yaklaşık 5 bin Filipinli önce başbakanlık sarayına, ardından ABD büyükelçiliğine yürüdü. Yürüyüş boyunca Amerika karşıtı sloganlar atıldı, ardından da Devlet Başkanı Gloria Macapagal Arroyo'nun maket bir tank üzerine oturtulmuş savaş yanlısı kuklası yakıldı. Devlet başkanı Arroyo, meclis aracılığı ile 'terörizm tehdidine karşı' olağanüstü tedbirler alma yetkisi talep ediyor, olası bir

Irak saldırısını da bu tedbirlere gerekçe yapıyor.

Ayrıca Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi Başkanı ve Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) Genel Siyasi Danışmanı Prof. Jose Maria Sison'u hedef alan ABD ve onun baskılarına boyun eğen Hollanda ve Filipinler hükümetinin çirkin saldırıları Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) tarafından protesto edildi. ABD'nin JM Sison'u terör listesine almasının "kesinlikle halk hareketini bastırma çabalarının bir parçası" olduğunu ifade eden ATİK, Prof. Sison'a yapılan saldırıların karşısında olduğunu ve savunulması için elinden gelen tüm çabayı harcayacağını belirtti.

Evrensel Bakış

Yeni bir emperyalist paylaşım dalaşına girerken!

ABD'nin Irak'a yönelik olası bir saldırı hareketinin doğuracağı sonuçlar, hemen hergün uluslararası kamuoyunda çeşitli teoriler ve argümanlar ortaya atılarak tartışılmakta. Irak'a karşı savaş tamamlarını yüksek bir sesle çalmaya devam eden ABD bunu ivedi bir şekilde hazırlamaya koyulmuştur. Stratejik ve taktiksel belirlemeleriyle, politik ve askeri güç oranını hissettirmeye çalışan ABD, çok yönlü ve de geniş kapsamlı bir saldırının hazırlığını yapmaktadır. Savaşın ilk aşamasında psikolojik olarak sivil halkın direncini kırmaya yönelik açıklamalarda bulunmaktadır. Örneğin; "seçenekleri değerlendirip zamanı belirlemeye çalışıyoruz" türünden beyanlar vermesi tipik bir tehdit göstergesidir. Askeri teçhizatları ve mühimmatları üs bölgelerine yığmak yapması geçmiş pratikleriyle birçok felaketin habercisi durumundadır. Emperyalist kapitalist sistemin yağmalayıp talan ettiği her bir ülkenin halkları bunun bilincindedir.

Emperyalist saldırganlar için sorun Irak veya benzeri rejimlerin gerici-anti-demokratik, faşist işleyiş, hukuk, sömürü vs. vs. sistemi değildir. Bugün Ortadoğu bölgesini kendi çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirmeye çalışan ve bunun için hedef tahtasına Irak faşist diktatörlüğünü koyan ABD emperyalizmi, İran İslam Devrimi'ni engellemek amacıyla 1980-1988 arası Irak-İran savaşını körükle-

miş ve bu savaşta Saddam rejimine tam destek sunmuştu. Sorun emperyalist kapitalist sistemin yeni pazar alanları ve yeni sermaye ihraç alanlarını yaratma sorunudur. Bu anlamıyla sürdürülen hegemonya mücadelesinin bir ürünüdür. Uluslararası statükoyu oluşturan ve dünya politikalarının yönlendiricisi durumunda olan ABD ve diğer emperyalist güçlerin bu bölgelere ekonomik siyasi hakimiyeti ve çıkarları için yaptığı bir saldırdır. Bugün çok daha net olarak açığa çıktığı biçimiyle sorun; bölgedeki enerji, petrol yataklarıdır. Bu yüzden emperyalizm açısından hedef alınan zayıf ülkeler, önce ekonomik ve politik baskı ve tehditlerle çeşitli komplo, darbelerle, iç çatışma ve savaşların körüklenmesi ile yıldırılmaya çalışılır. Eğer yeterli gelmezse müdahale için son çare "ameliyat" olarak uygulanır. Yani savaş, işgal ve benzeri saldırılarla.

Emperyalist bir devlet savaş açarken (örneğin ABD'nin Irak'a yönelik girişimleri) sadece kendi çıkarlarını (hammadde, pazar ve kaynak) düşünmez. Sadece yerel-lokal düşünmez. Onun için (emperyalist ve saldırgan herhangi bir devlet için) aynı zamanda bölgesel, jeopolitik, jeostratejik, bölgesel ekonomik çıkarlarını da hesaplar. Hedefteki ülke bir sıçrama tahtası da olacaktır. Ve hedef ülkeyi elde edince de yetinmeyip gücü oranında daha büyük işlere hazırlanıp-yöne-

lecektir. Nitekim 11 Eylül'ü bahane ederek "Terörizm"le savaş kılıfı ile dünya pazarlarını koruma ve genişletme rotasına giren ABD haydut, Afganistan operasyonunun ardından Irak'ı gündemine almış ve bununla yetinmeyeceğini Dışişleri Bakanı Colin Powell aracılığıyla bütün dünyaya ilan etmiştir. Powell NBC televizyonuna verdiği demeçte "İran rejiminin de değişmesi gerekiyor" diyerek saldırganlık politikalarının süreceğinin altını bir kez daha çiziyordu. Bu saldırganlık politikasının Ortadoğu bölgesi özgülünde en hararetle savunucusu İsrail'in Başbakanı katil Şaron'un "ABD'nin Irak'tan hemen sonra İran'a da yönelmesi gerektiği" şeklindeki açıklamaları saldırganlıkta ABD'yi yalnız bırakmayacaklarının resmini de görüntülemektedir.

Ayrıca bir devletin nihai çıkarları yönüyle tüm diğer devletler ancak geçici yol arkadaşısıdır. Esas olan çıkarlardır. Hedefine ulaşmak için azami ölçüde çıkarlarını (ekonomik politik) uyuşturduğu bir müttefik edinmesi yeterlidir. Rekabet halindeki ülkelerle hep savaş halindedir. Ama bu savaş askeri olmayabilir. Bu savaşın özü bir çatışık-mücadeledir. Hedefteki stratejik mevziyi ele geçirip ekonomik-politik (ve askeri) bir mevzi elde eder. Ve rakip güçlere karşı oyunun kurallarını belirlerler. Artık işine gelen kurallar geçerlidir. Rakip ülkelerin ekonomik siyasi çıkarlarına zarar verirler, saldırırlar. Sonra da o mevziyi sağlamlaştırıp yeni bir mevziyi gözlerine kestirirler. Ama savunmayı da hep güçlü tutarlar. Bu taktik en somut biçimiyle Irak özgülünde yaşanmaktadır. **ABD haydutunun bir numaralı mütte-**

fiki olan İngiltere'nin Irak petrollerinin paylaşımında kendisi açısından duyduğu endişe daha önceki ABD saldırganlıklarında verdiği tereddütsüz desteği en asgari düzeye indirmek istemesiyle yaşam bulmaktadır. Aynı durum Irak savaşına onay vermeyen ve karşı çıkan **Almanya** ve **Fransa** gibi ABD'nin müttefikleri için de geçerlidir. Çünkü, burada ABD emperyalizmi ile diğer emperyalistlerin hayati sayılan çıkarları çatışmaktadır. Bu bakımdan Afganistan işgali ardından Irak'a saldırmak için yoğun hazırlıklar sürdüren ABD'nin süreci uzatması boşuna değildir. Yeterli kanıt bulamaması ayrı bir konu olmakla beraber **esas neden diğer emperyalist haydutların önemli oranda direnç göstermeleri ve bu direnci sürdürmelerinden kaynaklanıyor.** Yoksa savaş için gerekçe yaratmak onlar açısından hiç zor olmasa gerek.

Bu saldırının gerekçesi olarak da, emperyalizm tarafından bir zamanlar beslenen ve desteklenen "Saddam Yönetimi" ileriye sürülmektedir.

Nitekim bugün "Saddam diktatörlüğü" olarak propaganda edilen ve Irak'a müdahalenin gerekçesi yapılmaya çalışılan "kimyasal silahların" arkasında da emperyalizm çıkmaktadır. (Kaldı ki aynı ABD, 1988 yılında faşist Saddam rejiminin Halepçe katliamını alkışlamış, 15 gün önce Çeçen direnişçilerini kimyasal gaz kullanarak katleden Rusya'ya kutlama mesajları iletmiştir.) ABD'nin, kitle imha silahlarına sahip olmakla suçladığı Irak'a savaş hazırlığı yaptığı bir sırada, ortaya çıkan gerçek, bu silahların bizzat ABD menşeli olduğunu gösterdi.

ABD'de hükümet kayıtları, 1980'li yıllarda merkezi ABD, Atlanta'da bulunan Hastalıklar Kontrol ve Önleme Merkezi (CDC) ile Amerikan Tipi Kültür Koleksiyonu adlı biyolojik numune şirketinin, şarbon, Nil virüsü ve gaz kangreni de dahil biyolojik silah yapımında kullanılan tüm bakterileri ve virüs çeşitlerini, 1980'lerde Irak'a gönderdiği belirlendi. Kapitalist-emperyalist sermaye bugün elindeki kaynakları tüketirken, ürettikleri malları sürececek pazar ararken, önündeki engelleri kaldırıp yeni pazar ve kaynak alanları açmaya çalışırlar. Kapitalizmin doğasında ve yapısında var olan "azami kâr hırsı" kendi varlığının temeli olan sürekli bir biçimde "sömürme" istemi ile bütünleşince, genişleyen ve gelişen sermaye dönemselsel olarak görece rahatlamış bir duruma gelir. Ama bununla hiçbir zaman yetinmez-yetinemez. Uluslararası arenada, doğal gaz, petrol rezervleri vs. vs. yer altı ve yer üstü zenginlikleri elde etmeyi isterler. Çünkü kökleri bu zenginliklerle beslenir. Ve aynı zenginliklerle beslenen rakip "kökleri de" koparmak zorundadır.

Ayrıca ürünlerini de pazarlamak ve tüketmek zorundadırlar. Sermayenin kendini yenilemesi için ve kâr elde edip büyüebilmesi için bu zorunludur. Dolayısıyla emperyalizm tarihin belli kesitlerinde birçok savaşın mimari yönü dolaylı veya direkt müdahalelerle binlerce insanın katledilmesine, doğa tahribatına ve dünyanın ekolojik dengesinin bozulmasına sebebiyet vermiştir. Çünkü savaş siyasetin; siyaset ekonominin yoğunlaşmış halleridir.

1.Yılında Şan Olsun Nepal Yeni Demokratik Halk İktidarına!

Nepal'de son bir yıldır hem resmi hem de fiili olarak iki iktidar, iki hükümet var. Biri; her geçen gün mevzi kaybederek gerileyen ve yok olmaya yüz tutan emperyalizmin uşağı, dünya gericiliğinin temsilcisi kral Gyanendra önderliğindeki Monarşi, diğeri ise; mazlum Nepal halkının NKP(Maoist) önderliğinde birleşerek oluşturduğu, enternasyonal proletarya ve dünya halklarının Nepal'deki gücü Birleşik Devrimci Halk Konseyi'nin (BDHK) temsil ettiği Yeni Demokratik İktidardır.

BDHK, Nepal'in yarısından fazlasını denetiminde tutmakta ve kazandığı mevzileri her geçen gün çoğaltmaktadır. ILPS, birinci yılında Yeni Demokratik Halk İktidarını selamlarken, Mayıs 2002'de başlattığı enternasyonal dayanışma kampanyası çerçevesinde BDHK'nın 11-12-13 Kasım'daki genel grev çağrısını koşulsuz destekler ve tüm anti-emperyalist güçlerin mazlum Nepal halkının yiğit mücadelesiyle dayanışma göstermeye çağırılmaktadır.

' 11 Eylül 2001' olayını fırsat bilerek çok sayıda askeri güçlerini 7 Ekim'de Afganistan'a çıkartan ve binlerce insanı katleden

ABD emperyalizmi, orta Asya'nın zengin petrol ve doğal gaz rezervlerini ve bunların nakil hatlarını kontrol altına almayı hedefliyor. Bu amaçla, dünya pazarındaki egemenliğini korumak ve yeni paylar elde etmek için sürekli olarak dolaylı-dolaysız yeni komplo ve siyasal tezgahlar örgütlemekte, provakasyon ve terörist eylemler gerçekleştirmektedir.

Başta ABD ve İngiliz emperyalistleri olmak üzere, tüm emperyalistler 'terörizme karşı savaş' örtüsünün arkasına gizlenerek enternasyonal proletarya, ezilen dünya halkları ve onların siyasal öncüleri üzerinde yoğun bir terör dalgası estiriyor. Halkların meşru ve haklı savaşlarını, devrimci mücadelelerini küstahça terörizm olarak lanse ederek, kendi emperyalist saldırganlıklarını, işgal ve katliamlarına meşruluk kazandırmak istiyorlar.

Afganistan'a uzun süreli yerleşen ABD-İngiliz önderlikli emperyalistler bu kez, askeri güçlerinin bir kısmını batı-Himalayalara kaydırarak Nepal'e yerleştirme çabası içerisinde. Son aylarda Hint ve Çin egemenleriyle yoğun bir görüşme trafiğinin yaşanmasının nedeni de budur. Dünya ge-

riciliği, NKP(Maoist) önderliğindeki yiğit Nepal halkının devrimci mücadelesini ezme yoluyla güney-Asya halklarına, dünya ezilenlerine, devrimci, komünist güçlere göz-dağı vermek istiyor.

Bu stratejik amaçtan dolayıdır ki 1 Haziran 2001'de kral Birendra ve ailesi katledildi. 26 Kasım 2001'de Olağanüstü Hal ilan edildi. 22 Mayıs 2002'de parlamento feshedildi. En son 4 Ekim 2002'de ki kral darbesiyle Deuba hükümetine son verilerek kral Gyanendra tüm yetkileri eline aldı.

Bütün bu gelişmelerin arkasında birinci derecede ABD ve İngiliz emperyalistleri ile Hint yayılmacı güçleri bulunuyor. Bu karşı-devrimci senaryolarla güney-Asya'daki devrimci mücadelede ön saflarda kahramanca çarpışan, emperyalist güçlerin ve uşaklarının oyunlarını bozan ve dünya halklarına büyük umut veren yiğit Nepal halkının devrimci mücadelesi bastırılmak isteniyor.

22 Mayıs 2002'de parlamento fesheden kral Gyanendra, 13 Kasım 02'de yeni bir seçimin yapılacağını açıklamıştı. NKP(Maoist) önderliğindeki BDHK; başta ABD-İngiliz em-

peryalizmi, Hint yayılmacılığı ve Gyanendra önderlikli Nepal monarşisi olmak üzere, bilumum dünya gericiliğinin Nepal ve güney-Asya'da gerçekleştirmek istedikleri siyasal tezgah ve senar-

list güçlerin mazlum Nepal halkının yiğit mücadelesiyle dayanışma göstermeye çağırılmaktadır. Daha fazla bilgi için:

nepal@ilps2001.com

yoları, dolaylı-dolaysız askeri işgalleri boşa çıkarmak amacıyla 11-12-13 Kasım 2002'de ülke çapında genel grev çağrısı yaptı.

ILPS, Mayıs 2002'de Nepal Yeni Demokratik Halk İktidarıyla başlattığı dayanışma kampanyası çerçevesinde, BDHK'nın genel grev çağrısını koşulsuz destekler ve tüm anti-emperya-

Kahrolsun emperyalizm ve her türden gericilik!

Şan olsun mazlum Nepal halkının anti-emperyalist demokratik mücadelesine!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

ILPS - Genel Sekreterliği
Ekim 2001

Çeçen eylemi katliamla bastırıldı

Rusya'nın Çeçenistan'da yaptığı katliamların ve işgalin son bulması için 23 Ekim 2002 tarihinde Moskova'da bir tiyatroyu basan ve 800'ün üzerinde insanı rehin alan Çeçenlerin eylemi, Rusya'nın 26 Ekim 2002 tarihinde yaptığı katliam operasyonu ile son buldu. 57 saat süren rehin alma eylemine son vermek amacıyla Rus Özel Timlerinin düzenlediği operasyonda 118 rehine ile 50 Çeçen eylemci hayatını kaybederken, 646 rehine hastaneye kaldırıldı. Yaralılarından 45'inin durumunun ağır olduğu basına yansıyan bilgiler arasında.

Çeçenlerin rehine eylemini sona erdiren operasyonda hayatını kaybedenlerin neredeyse tamamı Rus Özel Timlerinin kullandığı kimyasal gazdan kaynaklandı. Rus Kimyasal Silah Uzmanı Doktor Lev Fedorov, dünyanın gözleri önünde gerçekleştirilen katliamda kullanılan gazın öldürücü olmayan bir kimyasal silah olduğunu iddia

etti. Bu silahın soğuk savaş döneminde geliştirildiğini belirten Fedorov, onlarca insanın ölümünü gazın fazla kullanılmasına ve rehinelere üç gün boyunca yeterli beslenememelerine bağladı.

Bağımsız uzmanlar ise katliamda kullanılan gazın yürümeyi imkansız hale getiren, hafızayı çökerken ve kalp krizine neden olan BZ (Benzylate de quinuclidol) gazı olabileceğini belirtiyorlar.

EN BÜYÜK TERÖRİST EMPERYALİZMDİR

Bu katliam operasyonu ile 11 Eylül sonrası ABD'den feyz alan tüm emperyalist güçler ve uşak devletlerinin "terörizme karşı mücadele" adıyla estirdikleri terörizm ve saldırılarının boyutu bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Yıllardır Çeçenistan'ın sahip olduğu küçük topraklarda büyük fırtınalar kopmakta; emperyalizmin Büyük Oyun'u sahnelen-

mektedir. Ancak bu fırtınanın merkezi ne yalnızca Rus emperyalizmi ne de ona karşı mücadele eden Çeçenlerdir. Bölgede esas olarak Çeçenistan'ı işgal altında tutan Rus emperyalizmi ve Rusya'ya karşı İslamcı militanları destekleyen ABD emperyalizmi arasındaki dalaş vardır. Çeçenistan'ın petrol ve doğal gaz kaynaklarının geçiş bölgesinde olması Rusya'nın bu küçük ülkeye egemenliğini kabul ettirmek istemesinin temelini oluşturuyor. Zira Rusya'nın Bakü-Ceyhan doğal gaz boru hattına alternatif olarak önerdiği Bakü-Novorosisk'den giden hattın 150 km.si Çeçenistan'ın başkenti Grozni'den geçmekte. ABD'nin bölgedeki politikası ise Bakü-Novorosisk boru hattının işleyişini aksatarak buna karşılık Bakü-Supsa ve Bakü-Ceyhan hatlarının desteklenmesi olarak özetlenebilir. Bunun gerçekleşmesi ise bu hat üzerinde siyasi istikrarın sağlanmasına ve Rusya'nın denetiminin Çeçe-

nistan'da zayıflatılmasına bağlı olacaktır.

Tiyatro operasyonunun hemen ardından ABD'nin Moskova büyükelçisi Alexander Vershbow'un "rehineleri kurtarmaya yönelik operasyonu için" Rus hükümetini kutlamasını ise ABD'nin Irak'a yönelik saldırı planları içinde değerlendirmek gerekir. Zira Rusya bu planlara onay vermemekle; Çin ve Fransa ile birlikte ABD'nin politikalarında önemli bir gedik oluşturuyor. Bu ortamda ABD'nin cebindeki Çeçen kartı da daha bir önem kazanmaktadır.

ÇEÇENİSTAN İŞGAL TARİHİ

Çeçenistan küçük bir toprak parçasına sahip olan birkaç milyon nüfusu olan bir yer. 1859 yılında Çar orduları Çeçenistan'ı işgal etti. Bu işgal 17 Ekim Devrimi ile son buldu ve Çeçenistan özgür bir ülke statüsüne kavuştu. 1990'da Rus Sosyal emperyalizminin dağılmasıyla, Çeçenistan 1991 yılında bağımsızlığını ilan eder. Buna karşı Rus emperyalizmi Çeçenistan'ın Rusya'nın bir parçası olduğunu iddia ederek yukarıda

bahsettiğimiz esas nedenlerle 1994 yılında bu ülkeyi işgal eder. Çeçen halkı işgale karşı direnişe geçer ve 1996 yılına kadar süren bu direnişte otuz bin insan hayatını kaybeder.

Çeçen halkının direnişi karşısında 1996 yılında işgal son bulur. 1999'da Rusya içerisinde Çeçenlerin eylem yaptığı gerekçesiyle Çeçenistan tekrar işgal edilir. Sürgün, katliam ve tecavüzlerle Çeçenistan'da işlenen insanlık suçlarıyla terör estiren Rus emperyalizminin bu terörü bugün de devam etmektedir.

ATİK KATLİAMI PROTESTO ETTİ

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu yazılı bir açıklama yaparak Rusya'nın Moskova'da yaptığı katliamda onlarca insanın ölmesine dikkat çekerek, "terörizm diyenler en büyük terörizmi uyguluyor" dedi. Emperyalizmin dünyanın başına bela olduğunun ve aç gözlülükleriyle her yere saldırarak terör estirildiğinin vurgulandığı açıklamada emperyalist terörün Moskova'da onlarca insanı katlettiği belirtildi.

Sevgili Peruşka, güzel çiçeğim*

Perihan Çolak

Senin o harika vücudunu örtecek bir parça toprak olsun diye bu mektubu yazıyorum. Şimdi bırakıp geldiğin ama hep hasretinle tütecek olan dağların gibi... Bu kez gerçekten sana yazmakta zorluk çekiyorum ilk kez bir şeyi başaramamanın korkusunu taşıyorum. Çünkü; kabullenemiyorum ölümünü. Gözüpek şeyler söylemek için kendimi sürekli zorluyorum. Ama sözcükler yerine gözlerimden hüznüler fişkırıyor.

Yükselen sularımda acı bir çığlık kulaklarımı sağır etmesin diye kendimi gırtlaklamak zorundayım. Bu, kendime yönelttiğim bir şiddet değil, şimdiye kadar yaşadıklarımızın kaçınılmaz bir sonucudur.

Alaycı gülümseyişinin altında ezilmek istemediğim için sana ajitatif sözler etmeyeceğim. Ama gerçek bir proleter devrimci bir kadın olarak senin o bitip tükenmeyen özünün büyük esprisinin huzurunda dost-

larına seslenmek istiyorum. Çünkü, her devrimcinin ölümü mücadelemiz için sadece bir büyük esin kaynağı değil ama aynı zamanda bir büyük tecrübedir de.

Ey nehirleri yukarı doğru koşan yağmur kuşu, hayat senin için elveda denilecek bir liman değil, merhaba! denilecek bir limandı. Ama buna rağmen şimdi bize elveda diyorsun.

Devrimci mücadele, bazı ayakları havada küçük burjuvaların sandığı gibi bir tiyatro sahnesi değildir. Bir büyük tragedya bile hayatın kendi gerçeği değildir. Sen o büyük tragedya son perdeyi, yani kahramanın ölüm sahnesini sabırsızlıkla bekleyen bir aktrist olmadığını çok iyi biliyordun. Çok iyi biliyordun ki uzun alkışlar eşliğinde açılıp kapanan perdenin arkasında, yerinden kalkıp seyircileri selamlamayacaktın. Ve sonra sahne kulislerinde kendi başarılarının süksesi ile övünecek değildin. Mütavazi bir devrimci olarak devrimler tarihindeki yerini alacağını biliyordun.

Zorunluluğun bilincine varmış bir kadın, yaman bir örgütleyici ve propagandacı ve nihayet bir asker olarak ölümü de yaşam gibi hafife almadın. Bu yolunu şaşırılmış terör düzeninde senin gibiler için ölüm ve yaşamın aynı an içinde birlikte

varolduğunun bilincindeydin. Bu karşıtların birliği içinde, küçük bir şans olarak, yaşam sana bir savaş tutsağı şeklinde dönebilirdi. Bu durumda bir devrimci kadına uygulanacak işkence ve insanlık dışı tüm diğer saldırıların neler

olabileceğini bizzat kendi yaşadıklarınla da çok iyi biliyordun. İşte senin ölümünün büyüklüğü bu derin gerçeklerin içinde saklıdır. Acımızı korkunçlaştıran yitirdiğimiz sonsuz değerlerin büyüklüğüdür. Aslanan budur, sözcükler bu gerçeği açıklamaktan yoksun kalıyorlar.

Sevgili Peruşka, güzel çiçeğim.

Seni son kez televizyonda gördüm. Kendi tut-saklığıma koşul; bu benim için çok büyük bir şanstı. Seni asla göremeyebilirdim. Seni gördüm güzelim. Anlıyorsun, seni gördüm. Hayattan arta kalan son gülüşün yazdan arta kalan kasım günleri gibi sıcak ve içtendi. Saçların kısaydı. Açlık boynunu biraz daha inceltmişti. Nehir yatağında vurulmuş bir yağmur kuşu gibiydin. Gerilla yaşamının seni bir erkek çocuğuna dönüştürdüğünü söyleyenler haklıymış.

Senin olduğunu biliyordum. O nehir kuşu, sendin yukarı koşarken vurulan. Bir haftadır emin olduğum

ölümüne şimdi inanamıyorum. Artık yazacak gücüm kalmadı. Benim güçlü olduğuma ilişkin sözlerinde yanıldın. Haberin olsun. Kimbilir belki birgün hasretin daha uzun şeyler yazmam için esin kaynağı olur.

Halen sana bir parça gönerecek kadar saçım var. Ayrıca resmini ve devrimcilerimizin sembolü olan bir de kırmızı karanfil gönderiyorum. Merak etme, senin övüp durduğun gülüşlerine adanmış bir resim. Daha şimdiden o dağ rüzgarlarına hasret kalmış saçlarına taksınlar diye yolluyorum.

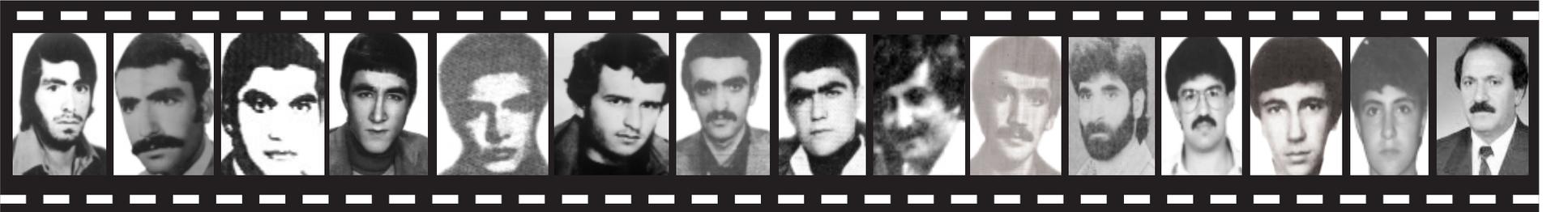
Haberin olsun, nihayet firari gözyaşlarım lanet olası erkeklik gururumu taşıp geçti. İçimdeki çığlık meğer bir kırlangıç sürüsüyümüş sana göç ediyorlar. Tek sıcak iklimim sensin. Bir gün geleceğim sana. Mutlaka ama mutlaka geleceğim.

Sen yeter diyemeyeceğine göre, seni hep öpeceğim. Bu tutku hiç bitmeyecek. Anlıyor musun, hiç bitmeyecek. Asla!

Önce arkadaşın, yoldaşın ve nihayet ağabeyin İsmet

28-11-1990

*19 Kasım 1990'da Der-sim'de Hasan Altıntaş, Fazlı Kaya, Süleyman Kor ile birlikte şehit düşen Perihan Çolak'ın anısına yazılmıştır.

Proletarya Partisi militanlarından 10 Kasım 1976'da İsmet Akdemir, Rıza Akdemir, Hüseyin Akdemir; 19 Kasım 1977'de Zülfikar Uralçin; 14 Kasım 1979'da Mustafa Sarıtaş, Şenol Yol; 20 Kasım 1978'de Ramazan Can; 8 Kasım 1979'da Veli Karasu ve Eşref Şahlar; Kasım 1980'de Nejdet Oynargül ve Hasan Gazoğlu; 6 Kasım 1980'de Raci Yılmaz; 19 Kasım 1981'de Ali Sarıbal; 8 Kasım 1983'te Ali Haydar Aslan; 18 Kasım 1983'te Hıdır Utan; Kasım 1984'te Doğan Erdem; Kasım 1990'da Ergül Küçükbaş; 19 Kasım 1990'da Perihan Çolak, Hasan Altıntaş, Fazlı Kaya, Süleyman Kor; Kasım 1993'te Fethiye Batmaz; 15 Kasım 1999'da şehit düşen Abdullah Balkır'ı saygıyla anıyoruz.

10 Kasım 1965

Büyük Proleter Kültür Devrimi

“Şimdi yürürlükte olan Büyük Proleter Kültür Devrimi ilerdeki çeşitlerinin sadece bir ilkidir. Gelecekte bazı durumlarda bu tür devrimler zorunlu olarak yer alacaktır... Bütün Parti üyeleri, en geniş halk kitleleri, bir iki, üç ya da dört Kültür Devrimi’nden sonra herşeyin güllük gülistanlık olacağını sanmamalıdır. Herşeyden önce devrimci uyanıklığımızı bir an için olsun elden bırakmamalıyız.”

Mao

Devrimin zaferinden yani Çin Halk Cumhuriyeti’nin kuruluşunun üzerinden tam 14 yıl geçmişken 4 yıl sürecek olan Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele olarak tespit edilmesi Mao’nun, Marksist-Leninist bilime en büyük katkılarından biri olan “sosyalizmde burjuvazinin sınıf olarak varlığını sürdürdüğü ve hala kapitalizmin mi sosyalizmin mi kazanacağını belli olmadığı” belirlemesinin bir yansımasıdır. Başta “çelişki” olarak görülecek bu tespit tam da sosyalizmin niteliğini ortaya koymaktadır. Zira kafa ve kol emeği arasında çelişkinin hala varlığını sürdürdüğü, en önemlisi de yöneten-yönetilen, iktidarda olanlarla halk

arasındaki ilişki-çelişkinin varlığı Kültür Devrimi’nin özünü oluşturur ve bu yönüyle de siyasi bir devrim olarak tarihteki yerini almıştır. Bu durumda en şiddetli mücadelenin bizzat Komünist Partisi içinde yaşanması da gayet doğaldı. “Herkes emeğine göre” vermektan “herkes ihtiyacına göre” vermeye geçmenin ilk adımı üretimin artırılması iken -ki Mao da bunu böylece ortaya koymuştur; bu geçişin ancak toplumsal eşitsizlikler ortadan kaldırıldığına mümkün olacağı fikri de Mao tarafından geliştirilmiştir. Çünkü O, aksi durumda, eşitsizliklerin derinleştiği durumda sömürüye geri dönüşün yaşanacağını biliyordu.

Sınıf üstünlüğü anlayışı temeli üzerinde kurulan bir kültür görüşüyle yönetenler ile yönetilenler arasındaki çelişkilerin ortadan kaldırılması mümkün olmadığından kökten bir değişim için sürekli devrim zorunludur.

Büyük Proleter Kültür Devrimi; bireyciliğin köklerinin ortadan kaldırılması, kolektivizmin geliştirilmesidir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi; Ekonominin geliştirilmesi, toplumsal eşitsizliklerin ortadan kaldırılmasıdır.

Büyük Proleter Kültür

Devrimi’nin en önemli özelliklerinden biri de devrimin en önemli aktörlerinin kitleler olmasıydı. Halk kitleleri “üçü birlik bileşiminin devrimci komitesi” şeklinde for-

Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin başlangıcı; eski bir tarih profesörü, partisiz aydınların önde gelen isimlerinden Vu Han’ın üstü kapalı bir biçimde sosyalist siste-

ynlandığı 10 Kasım 1965’tir. Ancak 1966 Nisan’ına kadar bu mücadelenin önemi ve büyük bir devrimin başlangıcı olduğu tam olarak kavranamamıştır. Bu

müle edilen ve halktan, parti kadrolarından ve askeri temsilcilerden eşit sayıda üyelerin oluşturduğu komitelerde, mücadelede sosyalist yolu temsil eden Başkan Mao önderliğinde devrimin aktif örgütleyicileriydi.

me saldırdığı “Hay Juy Daireden Kovuldu” oyununa karşı Mao’nun genç bir Şanghaylı gazeteci, İl Komitesi Propaganda Bölümü Üyesi olan Yao Ven-yua’dan yazmasını istediği “Yeni Oyun Üzerine” başlıklı yazının ya-

tarihten sonra ise 1969 yılına kadar sürecek olan Büyük Proleter Kültür Devrimi Çin’in her köşesinde kitlelerin aktif katılımıyla başarıyla sonuçlandırıldı. Ancak Mao’nun da belirttiği gibi bu yalnızca bir başlangıçtı.

19 Kasım 1981 yılında kaybettığımız Enver Gökçe’nin kaleminden...

gasındaki gücünü kudretini ortaya koymasındadır.

1940 yılına geline zamanlarda Türkiye’de çeşitli sanat görüşleri varolmuştur. Bilhassa endüalist sanat biçimine karşı ve toplumcu yanı olan cereyanlar bu devrede etkili olmuştur. Gayet tabii olarak bu toplumcu yanı kuvvetli olan akımın içindeydim. Ve içinde olacağım. Hani eski bir söz vardır: İnsan nasıl yaşarsa öyle düşünür. Bu çok doğrudur. Yani düşüncesini, yani bilincini onun sos-

yal hayatı, sosyal pratiği belirler. İnsana kendi çevresinde olan ilişkiler gene diyalektik bir bakışla açıklanabilir. Sanat ise daha karmaşık bir olaylar zinciridir. İyi, başarılı bir eseri meydana getirebilmek için önce sosyal bir içerik, sonra da estetik bir kılıf zorunludur.

Sosyal içeriği ve estetik yönü kuvvetli eserler ancak başarılı olur. Ben büyük sanatçılarda bu içeriğin ve estetik yanın kuvvetli olduğunu görmüşümdür. Örne-

ğin, Nazım’da ve Neruda’da bu sosyal ve estetik yönler bir bütün halinde ortaya konmuştur. Güzel ve kuvvetli olmak buradan gelmektedir. Bir sanatçının doğru, devrimci bir yönde birşeyler verebilmesi için, pratik ve teori arasındaki işbirliği daima gözönünde tutması gerekir. Dünyayı ve olayları ancak diyalektik metodun ışığında kavrayıp yorumlayabiliriz.

Sanatla bilinçle duyarlık arasında tam bir uyum olmalıdır. Ne salt bilinç ne

salt duyarlık tek başına yeterli değildir. Bir sanat eserinden, devrimci sanattan söz ettiğimizde, devrimci bir görüş açısında hareket ediyoruz. Yani dünyamızı insanca yaşanacak bir hale getirmek için şiiri ve sanatı sosyo-politik bir mücadelenin tanımlayıcı araçları olarak görüyoruz.

Baştan bakıldığında asıl mesele, insanın görüşlerinde kararlı olmasını meydana getirmiştir. Sadece namuslu olmak da yetmez. Sonuna kadar hem namuslu hem de sapına kadar bilinçli olmak şarttır. Gerçek sanatçı, pazarlıkların, küçük hesapların insanı değildir ve olamaz da.

Ben sınıf edebiyatı yapıyorum.

Türk halkının hayatın her dönemde aktif olan, güzel olan, büyük olan bu halkın sanatını yapmaya çalışıyorum.

Bence sanat herşeyden önce bu sınıfın yaşam kav-

TKM Kartal Şubesi: Halka ulaşmamız engellenemez

Kartal: TC devleti bir yandan AB'ye giriyoruz, demokratikleşiyoruz, insan haklarında gelişme sağlanıyor vb. pahlavraları atarken diğer taraftan da devrimci, demokrat, ilerici kurumlar üzerindeki baskılarını pervasızca sürdürüyor.

Tohum Kültür Merkezi (TKM) çalışanları, TKM Kartal Şubesi'nin 18 Ekim 2002 günü keyfi bir şekilde kapatılmasını kamuoyuna duyurmak ve protesto etmek amacıyla 26 Ekim Cumartesi günü saat 14:00'te TKM Kartal Şubesi önünde bir basın açıklaması düzenlediler. Kültür Merkezi adına açıklamayı okuyan **Sevim Kalman** "Kültür Merkezimizin Kartal Şubesi şahsında tüm ilerici kurumlara yönelik sistemin her dönem uyguladığı bu engelleme politikası egemenlerin ilerici, devrimci, demokratik halk kültürüne ve sanatın yaşatılmasına, geliştirilmesine karşı uyguladığı resmi politikasıdır" dedi. Basın açıklamasına polisler yoğun yığınak yaparak çevredeki esnafa ve semt sakinlerine gözdağı verdiği gözlemlenirken, açıklamaya DKÖ'lerin destek vermediği, kurumlardan sadece EKB (Emekçi Kadınlar Birliği)'nin temsilci gönderdiği görüldü.

Sistemin yoz kültürüne karşı alternatif kültürü savunan ve yayan TKM'nin kısılmak istenen sesini duyurmak için TKM çalışanı Sevim Kalman ile şubelerinin kapatılması üzerine bir röportaj yaptık.

BİZ DEVRİMCİ VE ALTERNATİF KÜLTÜR MERKEZİYİZ

- **TKM Kartal Şubesi hangi gerekçelerle kapatıldı?**

18 Kasım 2002 Cuma günü Kültür Merkezimiz akşam üzeri saat 19:00 sıralarında Kartal Emniyetine bağlı polislerce basıldı. Ruhsatımızın olup olmadığı soruldu. Sözümona resmi (vergi levhası) evraklar soruldu. Fısıldaşmalar ve kulisler sonucu "işletme ruhsatınız olmadığı için işyerinizi mühürlemek zorundayız" denildi.

İşleyişle ilgili gerekli yerlere başvurumuz olduğunu, bu başvuruların Emniyet Müdürlüğü ve Kartal Belediyesi olduğunu, ruhsat işlemimizin devam ettiğini, kurumumuzu kapatma yetkilerinin olmadığını ısrarla söylememize ve sonrasında avukatımızla telefonda görüşmelerine rağmen tüm ısrarlarımız sonuçsuz kaldı. Çünkü hazırlıklı gelinmişti. Ve sonunda Kültür Merkezimizi mühürlediler. Neden kapatıldığını çok iyi biliyoruz. Biz devrimci ve alternatif kültür merkeziyiz. Çeşitli milliyetlerden halkımıza çalışma-

lar yaptığımız kültür alanında onlara ses olabilmeyi, onların değerlerini yaşatmayı, geliştirmeyi emperyalist ve yoz kültüre karşı mücadele etmeyi, ülkemizde uygulanan anti-demokratik uygulamalara kar-

şı duruş sergileyen, bunun mücadelesini veren kültür merkeziyiz. Doğaldır ki bu da egemenleri rahatsız etmektedir. Bu rahatsızlıklarının sonucu olarak **bugün ruhsat yokluğunu gerekçe gösterip, yarın da başka bir şeyi gerekçe göstererek kapatabilirler.** Alternatif kültür merkezlerine DKÖ'lere uygulamak istedikleri devlet terörünü sürdürmeye devam ederler. En ufak hak alma mücadelesine tahammül edemeyen sistemin temsilcileri her dönemde olduğu gibi bu dönemde de daha yoğun bir şekilde emekçilere, işçilere, ilerici demokratlara tahammül edemiyor. Sistem var oldukça baskı ve zulüm de devam edecektir. Buna dur diyebilmek kendi ellerimizdedir.

BELEDİYE, EMNİYET BİRİMLERİNİN DE İŞİNİ YAPIYOR

-**Ruhsat için ne gibi girişimleriniz oldu?**

Daha öncesinde kültür merkezimizin açılış tarihi olan 14 Temmuz 2001 tarihinde ruhsat işlemleri için Kartal Belediyesi ve Kartal Emniyetine ruhsat başvuru-

sunda bulunmuştuk. Emniyet ruhsat bölümü, kültür merkezi olarak değil de tiyatro işletmesi olarak ruhsat verebileceklerini onun dışında mevzuat anlamında başka ruhsat olmadığını, belediye de tiyatro

TKM Ankara Şubesi'nde ozanlar geçidi

Ankara: TKM Ankara şubesi yaptığı etkinliklerle çalışmalarına devam ediyor. 27 Ekim 2002 tarihinde saat 14:30'da yaptığı "Ozanlar Geçidi Halk Konseri" etkinlikleriyle devam etti. Program TKM çalışanı Tümer Sağkal'ın açılış konuşması ile başladı. Sağkal konuşmasında ozanların geçmişten günümüze uzanan süreçte daima halkı aydınlatıcı, ilerletici bir misyon taşıdığını ve günümüzdeki ozanların bu misyonu kuşanması gerektiğini belirtip ABD'nin Irak'a yönelik saldırı hazırlıklarına ve 3 Kasım seçimlerine değindi. Sağkal egemenlerin sürekli kendilerini yenilemenin bir aracı olarak gördükleri seçimleri teşhir ederek bunlara oy vermenin geçmişteki halk kahramanlarına ihanet etmek olduğunu vurguladı. Sağkal'ın ardından sahneye Şair **Abbas Turan** ve **Abdullah Turan** şiirleriyle, Ozan **Süleyman Özkan**, Ozan **Hüsnü İyidoğan** ve Ozan **Kenan Şahbudak** çıktı. Etkinlik saat 16:30'a kadar sürdü.

TILDI

- **Bu keyfi uygulamalar karşısında neler yapmayı düşünüyorsunuz?**

Bu keyfi uygulamayla faaliyetimiz engellenmiştir. Bu anti-demokratik uygulamaya karşı sesimizi kamuoyuna duyurmaya çalışıyoruz. Kültür Merkezimizin mühürlendiğinin ertesi günü kamuoyunu bilgilendirmek için basın açıklaması yaptık. Bunların dışında da yasalar çerçevesinde yapmamız gerekenleri yapıyoruz. Kartal Belediyesine itiraz dilekçemizi verdik. Oradaki sonuca göre Bölge İdare Mahkemesine yürütmeyi durdurma kararı için başvurumuz olacak. Şayet belediye kesin olarak ruhsatımızı vermeyeceğini iletirse Kartal Belediyesine maddi manevi tazminat davası açmayı düşünüyoruz.

Bu ülkede muhalif olan kurumlara karşı sistemin resmi politikasının ne olduğunu biliyoruz. Kendisine devrimci demokrat diyen kişi ve kurumları kültür merkezlerine sahip çıkmaya, soruna duyarlı olmaya çağırıyoruz. Baskılar bizi yıldırılmaz.

ruhsatı için teknik anlamda bir dizi şeyler gerektiğini, bizim mekanımızın da ışıklandırma vb. uygun olmadığını söyledi. Zaten bizim de böyle bir talebimiz olmadığını, bir bütün olarak kültür sanat faaliyeti yürüttüğümüzü, bu nedenle verilecek Tiyatro ruhsatının faaliyetimize engel olacağını ilettilik. Belediyeden kafeterya ruhsatı talebimizin yerine getirilmesini istedik. Yaklaşık 17 aydan beridir bürokratik işlemlerle uğraştığımız halde henüz sonuç alamadık. Belediyede ruhsatımız imza aşamasında geri döndü. Gerekçesini sorduğumuzda **emniyetten alınan görüş yazısı** gerekçe gösterilerek ruhsatımız Kartal Belediyesince verilmedi. "**Güvenlik ve asayiş açısından sakıncalıdır**" ibareli emniyet yazısı Kartal Belediyesinde bulunmaktadır. Bu yazının bağlayıcılığını dikkate alarak ruhsatımız verilmiyor. Bu arada Belediyenin emniyet birimlerinin de işlerini üstlendiğini öğrenmiş olduk.

KEYFİ UYGULAMALARLA KURUMUMUZ KAPA-

Kadınlar evlilikte de söz sahibi değil

İçinde yaşadığımız sistem, güzellik anlayışından tutalım da, değer yargılarına dek pek çok konuda kadını çeşitli baskılar altında tutmakta ve kendi kalıpları altında hapsedmektedir. Bunu kimi zaman kapitalist-emperyalist sistemin kâr işletmelerinin çarklarını kadının “zaafı” olarak bilinen yanlarından yana kullanarak döndürmesinde; kimi zaman da yarı sömürge-yarı feodal ülkelerin kadına uyguladığı yasağcı-baskıcı zihniyetin ortaya çıkardığı sonuçlarda görmek mümkün.

Kadınların yaşadığı birçok sıkıntının yanında en çok karşılaştıkları şey ise, erken yaşta evlendirilmek olgusu olmuştur. Kadınların çoğu evlenme istemleri bulunmadan, görücü usulü ile hiç yüzünü görmediği, “neye sevinir-neye üzülür” misali kişiliğini tanımadığı bir erkekle evlendirilmek zorunda bırakılır. Yaşadığımız feodal baskının altında adeta ezilip büzülen kadın, tıpkı bir eşya gibi zorla karşı cinse sunulur. Söz sahipliğini ağabeyi veya babasının yaptığı bir ortamda fikri dahi sorulmayan kadınların çoğu evleneceği kişi-

yi “gerdek odası” diye tanımlanan yerde görür. Ülkemizde yaşanan, daha doğrusu bırakılmak zorunda olan doğu ve batı arasındaki ekonomik dengelerin de eşitsizce gelişim göstermesi sonucunda, özellikle T. Kürdistanı’nda biraz “serpilip gelişen” kadınlar birkaç metre kare arsa, koyun ya da para karşılığında deyim yerindeyse satılırlar. Serpilip gelişen diye söz ettiğimiz kadınların yaş ortalaması ise genelde 13 ve 15 yaş arasında değişmektedir. Çoğunun ilkokulu dahi bitirmediği, ekonomik olarak yoksulluğun en fazla hissedildiği yerde bir bakıma kız çocuklarına “kurtarıcı” gözüyle bakılır. Kızlarsa başlarına nelerin geleceğini, bu düşünceyle kaderlerine boyun eğmek zorunda olduklarını zaten bilirler. Kendilerinden önceki abaları, komşularının kızları hep bu yöntemle çocuk-çocuk sahibidirler. Yani çoğunun okul yüzü dahi görmeyişi, ailesinin durumunun kötü oluşu, arkasında destek çıkacak birilerinin olmayışı ve asıl önemlisi tüm bunların toplamı olan içinde yaşadığımız feodal sistemin kadına biçtiği rol ile

kadınlar evlilikte çoğu zaman söz sahibi olmazlar. Çocuk yaşta evliliği bir oyun gibi algılayanların ve televizyonlarda sıkça karşılaştığımız “suratında tüyü bile çıkmayan delikanlılar” ile gelinliğin içinde kaybolan kızların evlilik süreleri de pek olaylıdır. Çünkü çoğu kez mal varlığı yüzünden evin tek mirasçısı olacak olan erkeğe satılan kadın, yetiştirmediği ev ve çocuk bakımı yüzünden bizzat kocası veya kocanın akraba çevresi tarafından şiddete, sözlü hakarete maruz kalır. Bu ise onların daha fazla çalışmak istemiyle başkaldırmayan, içine kapanık, sönük bir kadına bürünmesini sağlar. Yani daha fazla kölelik, daha fazla ezilmişlik...

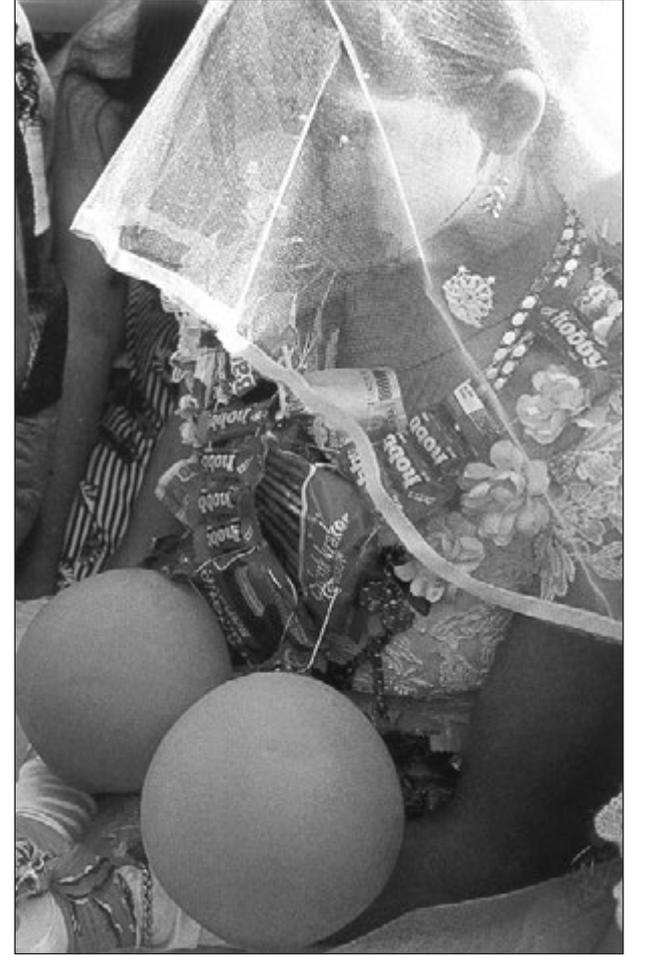
Batıya baktığımızda da durum aslında özünde aynıdır. Kadınlar uyuşturulmuş, apolitik ve kirli bir sistem sarmalı içinde erken yaşta çarpık ilişkiler içine itilir veya büyük şehirlerin renkli gece hayatı ile birçok yalan ve kalpazanlık üzerine kurulan işlerin batağına düşer. Ya da yine evlilik üzerinden gidecek olursak, kadınlar kendine

kurtarıcı olarak kılıf biçtiği erkeği, zengin ama yaşlı veya “ufak da olsa bir işi” olsun diye tanımlarlar. Yani burada da öne çıkan sevgi, saygı, paylaşım temelindeki bir evlilik değil, ekonomik çıkarların getirdiği bir düşünce ile birliktelik olur. Ve buralarda da erken yaşta evlilikler kaçınılmazdır. Çünkü ekonomik cenderenin baskısı altında ve “evde kalan genç kızın lafı da erken çıkar” korkusuyla bu kez şehirlerde dönen kirli ilişkilerin batağına kapılmak için birçok aile kızlarını bir an önce evlendirmek düşüncesinde olur.

Evet, erken yaşta ve zor usulü ile yapılan evlilikler hâlâ kadınların sıkıntısı olarak (eskiye oranla fazlalık göstermesede) pek çok yerde hâlâ yaşanıyor. Bu konuda geçen sene çıkartılan **Yeni Medeni Yasa Tasarısı ile de pek bir şey değişmedi. Önceden erkek için 17, kadın için 15 olan evlenme yaşı her ikisi için de 18 yaşından gün alma şartına bağlandı.** “Olağandışı” diye tanımlanan durumlarda ise bu fark kaldırılarak belirleniyor. Yani **evlenebilmenin kıstasları-**

nı her iki cinsin de evliliğe hazır olup olmadıklarına göre değil de, yaşa indirgeyen bir zihniyet karşımıza çıkartılıyor. Ama şunu bilmeliyiz ki, yalnız kadınlar için değil erkekler için de ge-

mantık, her olay, her yaşayış biçimi ...vs özünü bu sistemin kurallarına göre şekillendiriyor. Sürekli erkek ve kadını ayırtan eşitsizliği kendi araçlarıyla derinleştirip, kadını kullanan sistem;

çerli olan erken yaşta evliliklerde işin ucu yine sosyo-ekonomik yapıya dayanıyor. Çünkü bu sistem içinde şekillenen her

kadın erkek birlikteliğiyle bu yönetimi yenecek olan örgütlülük olmadıkça bu “kader” zor parçalanır.

Kırmızı balıklar

Tarihten on dünya yılı kadar önceydi... Seksenyedinin ayrılık güçleri yeniden “birlik”leşmişler; “birlik”ten doğan çoğalma açık alanda “moral” yaratmıştı... Hem dönem hem de dönümdü bu!

Dönem; tüm alanlarda(...) başkaldırı ve direnme eyleminin geliştiği, ciğerlerimizin geçmişi, geleneği içine çekip geleceği, yeniyi üflediği derin nefeslerin güçlü rüzgarlara dönüşüğü dönemdi....

Yapının “agorafobi”sinden sıyrılıp mücadele araç ve biçimlerini, olanaklarını çeşitlendirip zenginleştirmek üzere deneyimlere girişmesi ise dönümdü.... Bu anlamda YDKD ve onun

üretimi, girişilmiş bir deneyim olarak Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik ve Partizan’la birlikte aynı “dönümde” bilinmeyen yazısız tarihimizdeki yerini aldı.

YDKD, Kadıköy sahilden Moda’ya çıkan dar yolda orta yaşlı marazi binanın cumbalı dairesini kendisine mekan edinmişti. Yoksul evlerinden, eskicilerden taşınan birkaç parça eşya ile hızla giydirilen cumbalı dairenin iç mekanı “memleket”...eşyalar memleketin yüzüydü... Dört mevsim yedi iklimli iç mekanda eşyalar “çeşitli milliyetlerden halklar” gibi renk renk, biçim biçim, parça parça ama kardeşçe, barış için-

de ortak bir ruhla birleşmişlerdi. Hiçbiri “yangından ilk kurtarılacaklar”dan değildi... Dışarıda, atılı oldukları kaldırım üstlerinde, gecekondu odunluklarında, öğrenci evlerinde, metruklarda tek tek taşımadıkları değerlerini bir arada ortak bir ruhla yeniden kazanmışlardı...

Annelerini iştahla emen bebelerin damak gıcırtiları, ağız şıptırları, küçük ablaların, ağabeylerin mızızmaları; acemi tezenelerin telleri ve kulakları parçalayan “tınları”; diksiyon çalışan Türk, Kürt, Zaza, Arap, Laz “taşralı”ların anlamsız sesleri arasında yeni cıvıl cıvıl bir yaşam doğuyordu.

Bir zaman sonra memeden kesilecek bebelerin “damak gıcırtilarının, ağız şıptırlarının” yerini “dişlerine çarpan kaşık çınlamalarının”; küçük abla ve

ağabeylerinin “mızızmalarının” yerine “söz ve eylemin”; acemi tezenelerin telleri ve kulakları parçalayan “tınlarının” yerini “senfonilerin”; tiyatoracıların “anlamsız seslerinin” yerini “uzun tiratların” alacağı bir yaşam doğuyordu.

“O” bir TOHUM’du...

Yapı işçilerinin düzenlediği dayanışma şenliğinde YDKD’nin bir etkinlikle temsil edilmesi söz konusu idi. Yapı işçisi Ahmet Usta’nın gerek yer yüzüne gerek ise düşyüzüne ait düşlerinin işlendiği şiir-drama türündeki Kırmızı Balıklar oyunu ve oyunla aynı ismi taşıyan Kırmızı Balıklar Tiyatro Grubu Tohum YDKD’nin doğduğu topraktan, soluduğu iklimden bir anda filizleniverdi.

Oyun yazıldı, roller dağıtıldı, müzikler yapıldı, kostümler,

dekorlar bulundu; soluk soluğa pürteleş hazırlıklara girişildi. Kırmızı Balıklar tiyatrocunun olmayanların işçilerin, çocuklu çocuksuz, genç yaşlı, emekçi kadınların, öğrencilerin yani halkın tiyatrosu olacaktı. Sözler verildi. “Tiyatro yapılacaktır ama hiç kimse tiyatrocunun olmayacaktır”.

Ne yazık ki şenlik yasaklanıverdi. Bu kez “Partizan”ın İzmir’deki şenliğine çağrıldılar. Hızla ve heyecanla hazırlıklar tamamlandı. Sayısız eksikliğine, kusurlarına, aksamalarına rağmen cesaretle bu şenlikte “prömiyer”lerini(!) yapıverdilerinde kopan alkışlar, haykırılan sloganlar tüm eksikliklerini, kusurlarını, aksamalarını örtüverdi; unutturdu.

İşçi-köylü'den

HALKIN "KENDİLİĞİNDEN AMA OLUMLU EYLEMİNİ" ANLAMAK

3 Kasım 2002 Erken Genel Seçimleri gerçekleştirildi. Açıklanan gayri resmi sonuçlara göre iki parti meclise girdi. Burjuva arenada seçim sonuçlarıyla ilgili yoğun bir tartışma başladı.

Halkın önemli bir bölümü kendi iradesini meclise yansıtıyor. Bu yeni bir şey değil. Hakim sınıfların yüzde 10 barajı bugünün sorunu değil. Parlamentoda yer almak isteyenler, bu demokrasilik oyununda yer alanlar oyunun kuralını bilmek zorundalar. Bunu bilmiyormuş gibi davranıp ondan sonra da temsil krizi var demek inandırıcı bir yaklaşım olamaz. Nitekim inandırıcı olamıyorlar. Halkın yüzde 46'sı mecliste temsil edilmiyor diyenlerin bir kısmı CHP'nin başarısızlığının verdiği ruh haliyle bunu ifade ederken, bir kısım ise ve özellikle barajı kıl payı geçemeyen DYP tarafından dillendirilmektedir. Bunlara diyecek çok fazla bir şey yok. Nasıl olsa bu "demokrasi" kendilerinin "demokrasi"si ve oyun da kendilerinin oyunu.

Ancak işin bir de diğer tarafı var. Bu "temsil edilmeme" meselesini ileriye süren ve özellikle de Kürt halkının iradesinin mecliste yer almasını isteyenler de bunu dillendiriyorlar. Demokrasi oyunundan umduklarını bulamayanlar gerçekten Kürt halkının iradesini yansıtmak istiyor idiyse neden bağımsız olarak değil de yüzde 10 barajının varlığını bile bile seçimlere böyle girdiklerini açıklamak zorundadırlar. Bu siyasal bir tercihti(!) ve bugün Kürt Ulusal Mücadelesi üzerinden siyaset yapanlar tercihlerini böyle kullandılar. Demokrasi oyununu, devrimci dinamikleri düzen içinde tutmanın bir aracı olarak

kullandılar ve bunu seçim zamanına kadar başarıyla gerçekleştirdiler. Önümüzdeki süreçte ise yürüyecekleri politik hat bu "temsil edilememe", bunun "demokrasiye uygun olmadığı" üzerinden bir siyasetle devam ettirilecektir.

Bu söylemle birlikte kendilerinin engellendiklerine dair bazı beyanatlarsa gelse de esas olarak dış dokumur bir açıklama henüz yok. Gerçi bu açıklamalar biraz gereksiz kalıyor çünkü 3 Kasım seçimleri öncesinde devlete ve özellikle de İçişleri Bakanına binlerce kitlenin önünde gösterdikleri kolaylıktan ötürü teşekkür edilmişti.

Bu blokta yer alan ve kendisine emeğin partisi diyenlere diyecek bir şey bulamıyoruz. Ancak bu çevrenin Kürt Ulusal Mücadelesine ve Avrupa Birliğine yaklaşımının "olumlu olmadığını"(!) biliyorduk. En azından öyle söylüyorlardı. Ancak parlamentoda yer alma hayalleri bazı düşüncelerinden taviz vermeyi beraberinde getirmiş. Ne diyelim her ne kadar Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesine yaklaşımlarının değiştiğini düşünmesek de oportünizmin, düzen içiliğin dayanılmaz sonucu.

Tüm bu hengame arasında bir şey gözden kaçırılıyor. Türk "demokrasi"sinin nasıl bir demokrasi olduğu bir kez daha evet bir kez daha kanıtlanıyor. Bu yazdıklarımız iflah olmaz reformistler için pek bir anlam ifade etmeyecek ama biz yine de yazalım.

3 Kasım seçimlerine kararsızlar damgasını vurdu. 41 milyon 412 bin seçmenden yaklaşık 1 milyon üzerinde sandığa gitmedi. 900 bin seçmenin oyu ise geçersiz sayıldı.

Seçimlere katılım oranı ise yüzde 78'de kaldı. Başka bir ifadeyle seçmenin yüzde 22'si sandık başına gitmedi. Kullanılan oyların ise yüzde 3'ü ise geçersiz sayıldı. 3 Kasım 2002 genel seçimlerine katılım, son yirmi yılda yapılan seçimlere göre en alt düzeyde gerçekleşti.

Bu duruma göre seçmenin 5'te 1'i oy kullanmadı.

Bu durum nasıl değerlendirilmelidir? Her şeyden önce şu gerçeklik çok açık bir biçimde ortada durmaktadır. Halkın yaklaşık olarak yüzde 24,5 gibi bir oranı sandığa gitmedi, gitse de geçersiz oy kullandı. Bu oranın tamamının bilinçli bir protesto tavrı ya da boykot tavrı olduğunu ileriye sürmek abartılı ve subjektif bir yaklaşım olacaktır. Ancak bunu söylerken şunu da gözden kaçırmamak gerekiyor. Böylesi yüksek bir rakam içerisinde her ne kadar subjektif değerlendirmelerden kaçınmak gerekliyse de aynı oranda bu yüzde içerisinde bilinçli olarak bir tepki ve boykot eğiliminin de olduğunu ifade etmek gerekiyor. Bu durum bizlerin ileriye sürdüğü parlamento seçimlerini boykot et yaklaşımının halkın kendiliğinden bilinciyile örtüştüğünü ve bu anlamıyla seçimlere yaklaşımımızda halkın ileri kesimleriyle ortak düşündüğümüzü, halkın ileri kesimlerinin istem ve arzusu taktik politika olarak doğru tespit ettiğimizi göstermektedir. Nitekim gerçekleştirdiğimiz boykot çalışmalarında, kitlelerle girdiğimiz birebir ilişkide yaşadıklarımız zaten bunun seçim öncesi doğru bir yaklaşım olduğunu göstermişti. Seçim sonuçları ise komünistlerin taktiklerinin doğruluğunu daha net gösterdi. Bizi bu kadar net konuşmaya iten bir başka gerçek ise yüzde 24,5 olarak ifade edilen bu oranın içerisinde belirleyici olan oy renginin sol kökenli oylar olmasıdır. Üstelik kendisini "radikal sol"(!) olarak isimlendiren, "devrimci"(!) olarak ifade eden partilerin oylarında da bir

düşüş söz konusudur. Bir bütün olarak sol oylarda bir erime söz konusudur ve bu erime seçimlere giren, "seçimleri sosyalizmin ve devrimin bir aracı olarak kullanan", "devrimci akla sahip" dostlarımızı evet dostlarımızı bir kez daha taktik politikalarını belirlerken "somut koşulların somut tahlili" değerlendirmesini iyi yapmaları gerektiğini göstermektedir. Gerçi buna pek ihtimal vermiyoruz. Çünkü seçimler öncesi her şey o kadar açıktı ki. Ancak gözleri kör olan ve düzen içi hayallere kapılanlar seçimlere katılarak devrimci çalışma yapmayı bir taktik olarak ilan edebilirdi. Biz "devrimci akla sahip" dostlarımızın esas olarak somut koşulları iyi tahlil edemediklerini ve bu yüzden boykot taktikini kullanarak da devrim ve sosyalizm propagandası yapabileceklerini göremediklerini düşünüyoruz. Bizler bunu yaptık ve halk kitlelerinden olumlu tepkiler aldık. En azından onların düşüncelerine tercüman olduk. Bu bizler açısından olduğu kadar, halk için de önemlidir. Evet bizler bundan sonra da halkın ileri kesimlerinin düşüncelerine önem vereceğiz bunu daha da ileriye taşımamızın araç ve yöntemlerini geliştireceğiz. Onların yöneliminin gerisine düşmek ya da halkın bu "kendiliğinden ama olumlu eylemini" daha da büyütme yerine kendi subjektif ve öznel niyetlerimizi, bunun yerine koymak açıktır ki halkın ve işçi sınıfının mücadelesine kazandırmaz kaybettirir. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Dostlarımızın da....

Gerçi her ne kadar bu dostlarımız 30 yıldır boykot etmeseler de ne hikmetse hemen hemen her seçime de girmeyi ihmal etmemişlerdir. Eh ne diyelim halkımızın deyişleriyle "her yiğidin yoğurt yemesi" farklıdır.

Biz komünistlerin yoğurt yemesinin somut koşulların somut tahliline göre olduğunu belirtelim ve bu anlamıyla halkın önemli

bir kesimin reformizme yönelmek yerine objektif olarak düzen dışılığa, daha net bir ifadeyle parlamentonun dışına bir yönelim gösterdiğini, bunu seçime katılmama oranında bir kez daha kendisini gösterdiğini ifade edelim. Bu durum halkın önemli bir kesiminin parlamentodan umudunu kestiğini göstermektedir. İşte bu durum seçimler öncesi proleter devrimciler tarafından görülmüş ve bu yöneliş büyütülmeye çalışılmıştır.

Hal böyle iken yani halkımızın önemli bir kesiminin eğilimini doğru değerlendirmişken, bu doğru yaklaşımı şimdilik örgütsel bir güce dönüştüremediğimizi de görmek gerekiyor. Daha da açıkçası seçim sonuçları bizlere şunu gösteriyor. Doğru politikalar belirlemek salt kendi başına bir anlam ifade etmiyor aynı zamanda doğru politikaları hayata geçirmek için var olan tüm gücümüzü bu politikalar doğrultusunda seferber etmek gerekiyor. Bir kez daha ifade edersek; önümüzdeki süreçte kitle çalışmasında yoğunlaşmak ve bu yoğunlaşma içerisinde halkın öncüsünü inşa etmek temel yönelimimizdir. Bunu süreklileştirmeliyiz. Doğru politikalara sahip olduğumuz sürece besleneceğimiz ve güveneceğimiz kaynak kitlelerdir. Bugün bunun somut anlamı sistemden umudunu kesmiş halk kitleleridir. Önümüzdeki süreçte daha somut ve daha berrak bir yönelimle bunu başaracağız. Kitle çalışmasında yoğunlaşarak, kitlelerin bu kendiliğinden bilincini, bilinçli ve iradi bir yönetime dönüştüreceğiz. Bugüne kadar bunu yaptık, bunu bugün ve yarın da yapacağız. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın...

Baş tarafı sayfa 32'de

Nitekim 3 Kasım seçimlerinden hemen sonra AK Parti Ankara Milletvekili ve partinin 40 kişiden oluşan ekonomi kurulunun (Ekonomik İşler Koordinatörlüğü) başında olan **Ali Babacan**, IMF ile yürütülen programın devam edeceğini, bu konuda bir sorun olmayacağını ifade ederek "**Merkez Bankası özerkliği devam edecek. Dalgalı kur aynen uygulanacak. Bağımsız kurullarda stratejiyi biz belirleyeceğiz. Onlar mikro politikaları uygulayacaklar**" dedi.

AK Parti'nin tek başına hükümete gelmesiyle esas olarak bir şey değişmeyeceğine bir başka örnek verecek olursak; "**2000 yılı Şubat ayı başındayız. Ankara'da Sheraton Oteli girişinde Dünya Bankası uzmanı Bay Larenz Pohlmeier bana ve yanımdaki iki arkadaş Tarım Satış Kooperatifleri birliklerini tepesinde oluşturmayı düşündükleri 'Yeniden Yapılandırma Kurulu'na üyelik teklifinde bulunuyor. 7 kişilik kurulun 4 üyesinin kendileri tarafından belirleneceğini söylüyor. Hangi sıfatla Türkiye Cumhuriyeti yasalarına göre kurulması planlanan bir üst kurula üye önerebildiklerini soruyoruz. 'Eğer parayı biz veriyorsak kararları da veririz' yanıtını veriyor. Bu teklifi benim anında geri çevirmem üzerine şaşırıyor ve dolar bazında iyi para vereceklerini söyleyerek yeni bir ikna hamlesi deniyor"** (Prof. Oğuz Oyan'dan aktaran Bahadır Özgür-Evensel) Prof. Dr. Oğuz Oyan (Türk-İş'in ekonomik danışmanlarından, aynı zamanda CHP Bilim Kurulu Üyesi. **Emek Programının** hazırlayıcılarından. Ankara Üniversitesi Öğretim üyesi. Son olarak İstanbul 3. bölge 5. sıra CHP milletvekili adayı)'nın karşılaştığı teklif ülkemizin hal-ı mealini ortaya koymaya yetiyor. "Eğer parayı biz veriyorsak, kararları da biz veririz." Ne kadar veciz bir söz!!! Ülkemiz tarımsal üretimi ve satışta "önemli" yeri olan Kooperatif Birlikleri DB tarafından kurulan Yeniden Yapılandırma Kurulu'na bağlanıyor ve bu kurulun Yönetim Kurulu Üyeleri "Döviz bazında iyi para" ile DB tarafından belirleniyor. Peki TC Parlamentosu ve Hükümeti? Onlar nice dir tarım zararlılarına karşı tedbirler sorunsalını çözmeye çalışıyorlar.

"Bağımsız İdari Otoriteler" olarak adlandırılan, üzerinde parlamento ve hükümetin belirleyici etkisi ve yetkisi bulunmayan, yukarıda örnekteki gibi onlarca yeni kurul oluşturulmuş veya var olanların bazıları by-pass edilerek "yeni" emperyalist politikaların ihtiyaçlarına yanıt verir niteliğe kavuşturulmuştur.

Neo liberalizmin (serbest piyasacılık) bir gereği olarak ekonomik ve siyasal yapı yeniden yapılanmaya tabi tutulmuştur. Bu yeni yapılanma yine emperyalist Keynesçi politikaların sömürge, yarı-sömürge ülkelere uyarlanması olan "ithal ikameci" veya "ulusal kalkınmacı" modelin getirdiği yapıyı tasfiye ederek, hem ülkenin bağımlılığını ve hem de halkımıza daha koyu bir sömürü ve zulmün uygulanmasını koşullamaktadır. KİT'lerin yanısıra devlet tarafından sağlanan kamu hizmetleri yani eğitim, sağlık, sosyal güvenlik, belediye hizmetleri vb. alanlardaki özelleştirmeler emperyalist sermayeye kaynak aktarmakla birlikte, bağımlılığı da derinleştirmiş; işçiler ve emekçilerin omuzlarındaki yük daha da

ağırlaştırılmıştır.

"Devletin küçültülmesi" kapsamında yaşama geçirilenler ise sınıf mücadelesinin dayatması, yanısıra "sermayenin kendi rasyoneli" ve "global çıkarlarının" gereği olarak oluşturulmuş müdahale araçlarının tasfiyesiyle halkımızın yararına birçok hak ve bunların somutlandığı yasa ve kurum yok edilmiştir.

Daha önce de gündeme gelen Kemal Derviş'le birlikte daha sık duyduğumuz "ekonomi ve siyaset ayrışmalıdır" sözü; "Devletin küçültülmesi" veya "Bağımsız idari otoriteler" denilen söz konusu kurulların oluşturulması ana fikri üzerine inşa edilmiştir. Ekonomi siyasetten ayrılır mı? Böyle bir şey mümkün mü? Ekonomi kendi sosyal kültürel tarih anlayışını oluşturmayacak mı? Söz konusu ekonomiye yön veren nedir? vb. soruları sormaya gerek bile yok. Demagojidir. Gayrı ciddidir. Öyleyse bunu dillerine neden pelesenk ederler?

Deniliyor ki ekonomiye yön veren kurumlar/kurullar siyasetçinin vesayeti altındadır. Kurul üyelerini siyasetçiler belirle-

**Toplam 56 tane olan kurullardan bazıları:
Bağımsız İdari Otoriteler veya Yönetişim'e gidilen yol...**

- * TC Merkez Bankası
- * Sermaye Piyasası Kurulu
- * Rekabet Kurumu Kurulu
- * Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu
- * Telekomünikasyon Kurumu Kurulu
- * Elektrik Piyasası Düzenleme Kurumu-Kurulu
- * Şeker Kurumu Kurulu
- * Tütün-Tütün Mamulleri ve Alkollü İçkiler Piyasası Düzenleme Kurumu-Kurulu
- * Kamu İhale Kurumu-Kurulu
- * Radyo Televizyon Üst Kurulu
- * Endüstri Bölgeleri Kurulu
- * Tarım Satış Kooperatifleri Birliği Yeniden Yapılandırma ve Destekleme Kurulu
- * Transit Boru Hatları Kurulu
- * Türk Akreditasyon Kurulu
- * Fon Bankaları Yönetim Kurulu
- * Yurtdışı Müteahhitlik, Mühendislik ve Mimarlık Hiz. Koor. Kurulu
- * Güneydoğu Anadolu Projesi Yüksek Kurulu
- * Yüksek Öğretim Kurulu-YÖK

mektedir. Ayrıca ekonomik kararlar siyasetçilerin rant kaygısı ve popülizmiyle delinmekte, zaafa uğratılmaktadır. Bunun faturasını da bütün bir millet çekmektedir. Öyleyse ekonomi siyasetin vesayetinden kurtarılmalı buna yön veren kurullar bağımsız olmalıdır.

Bu yaygın propagandanın birçok hedefi vardır. Bunları dışarda tutarak konumuz kapsamındakilere gelirsek: Bir kere siyaset demekle egemen burjuva partilerinin bildik ayak oyunları, "siyasetçi" diyerek de ihale komisyoncuları, iş takipçisi, ucuz kredi avcısı, işbiricisi rüşvetçi yani parlamentonun "saygın" mebusları kastediliyor. Burjuva partileri ve milletvekillerinin gerçekliğine, halkımız yabancı olmadığı için emperyalizmin doğrudan denetimi ve müdahalesi halkımızın ve ülkemizin zenginliklerinin sınırsızca talan edilmesi "Ekonomi siyasetten ayrışmalı", "Ekonomi bürokrasisi siyaset dışı kişilerden oluşmalı" gibi demagojik propagandalarla yaşama geçirilmektedir. Bununla,

*Egemen burjuva partileri ve seçmen ilişkisi sonucu kitlelerin ekonomik ve sosyal yaşamlarına çalınan bir parmak balın önüne geçmek, kaçacağı önlemek. Sömürüyü olduğu gibi emperyalistlere iletmek;

*Kitlelerin tepkisi ve sınıf mücadelesinin gelişim seyrinin parlamento ve hükümeti etkilemesini ve bunun sonucu ekonomik ve sosyal kimi taleplerin kabul edilmek zorunda kalınmasını engellemek;

*Kitlelerin yaşamını karartacak karar ve uygulamaların kitle baskısıyla meclisten geçirilememesi, ertelenmesi veya iptali gibi durum ve ihtimalleri yok etmek;

*Kitleler lehine kimi yasal düzenlemeler ve kurumların kitlelerce benimsenmesi, sahiplenilmesi gibi bir dizi gerçekliğin ortadan kaldırılması programlanmıştır.

Bağımsız idari otoriteler veya neo liberalizmin bağımlı ülkelerde hayata geçirdiği "Yönetişim" modeli sayesinde temsili demokrasinin karikatürü olan mevcut parlamenter yapı tamamen kuşa çevrilmiş durumdadır. Aşağıda bir kısmını aktaracağımız kurullardan da görüleceği gibi ekono-

tüleri yolunmuş meclis olanağıyla emekçi kitlelerin umutlarını kıskırtıp yok etmek pek açıklanabilir bir durum değildir.

Reformları küçümsemiyoruz, bunlar için mücadele yürütmenin şart olduğuna, küçücük demokratik kazanımlar için dahi ağır bedeller ödememiz gerektiğine inanıyoruz. Fakat güçler dengesi içerisinde parlamentonun yeri ve özellikle günümüz koşulları ve parlamentonun bugünkü gerçekliğine rağmen "büyük değişim", "tarihsel dönüşüm" aldatmacalarına doğrusu tahammül etmenin zor olduğunu belirtiyoruz. Çeşitli sınıf ve tabakalardan hiç de azımsanmayacak bir kitle parlamento ve seçim aldatmacasına "karnımız tok" diyerek, boş oy ve boykota yönelmişken yine, kitleler kendiliğinden boş oy ve boykotu örgütleyorken reformizmin düştüğü pespaye durum öğreticidir, ibret vericidir.

Emperyalist kapitalizmin neo-liberal politikaları yapısal krizine çare olamamış, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde talan ettikleri zenginlikler, işçi ve emekçilerden yağmaladıkları değerler onları iflaslardan ve yıkımlardan kurtaramamıştır. Emperyalist kapitalizmde içkin olan çelişkiler küreselleşme makyajı olan "yoksul ülkelerin refahtan pay alması" ve "zenginliklerin paylaşılması" albenisini çabuk bozmuş, bu makyajın ardındaki barbar, vahşi kapitalizm kendisini göstermekte gecikmemiştir.

Serbest piyasacılık emperyalist tekellerin menfaatleri, rekabet ve dalaşlarının başladığı yerde (zaten hiç eksik olmadı) bitmiştir. Türkiye gibi yarı-feodal ve yarı-sömürge emperyalizmin krizini taşıma politikalarıyla bağımlılık ve sömürü ilişkisinde derinleşmeyi yaşamış; buna paralel olarak baskı ve zulüm de her alanda boyutlanmıştır. Parlamento ve hükümetle oynadıkları temsili demokrasilik oyununun köküne "yönetişim" veya "bağımsız idari otoriteler"le kibrit suyu dökmüştür. Neo-liberalizm bizim gibi ülkelerde emperyalizm ve tefeci kurumların aracıya ihtiyaç duymaksızın, dolaylı bağları ortadan kaldırarak yönetişim modeliyle doğrudan yönetime ve müdahaleye geçmiştir. "**Yönetişim kavramı neo liberalizmin son 30 yıldır iradi bir şekilde inşa ettiği ekonomik ve toplumsal gerçeklere siyasi ve hukuki bir onay verilmesini anlatıyor.**" (Prof. Ahmet H. Köse Cumhuriyet)

Parlamento ve hükümet emperyalist bağımlılığı gizleyen incir yaprağı olmaksızın çıkmış adeta kukla "sömürge" meclisine dönüşmüştür.

Yenilenecek seçimler için belirlenen adaylar bu "sömürge" meclisinin en iyi göstergeleridir.

Reformizmin ezeli ve ebedi hedefi olan parlamentoyla "Yönetişim" in yani "Bağımsız İdari Otoriteler" in olsa olsa şamar oğlanı olabilir. Ülkenin demokratikleşmesi ve emeğin özgürleşmesi için sömürge meclisin teşne olmak değil, halkın örgütlü reddiyesi yani boykotuyla hızlanabilir.

Son söz olarak **3 Kasım seçimlerinin birinci partisi AKP'nin lideri Tayyip Erdoğan'ın her faşist darbe sonrası askerlerden duymaya alışkın olduğumuz "NATO'ya CENTO'ya bağlıyız"ı çağrıştıran şekilde "AB'ye IMF'ye bağlıyız" demesi önümüzdeki süreçte de emperyalizm ve hakim sınıfların dediğinin olacağını göstermektedir.**

mik ve sosyal yaşam emperyalizm ve onun tefeci kurumlarınca doğrudan belirlenmekte, yönlendirilmektedir. Egemen burjuva partileri için bunun böyle olması görev alanları daha da daraldığı için sevinç kaynağı olabilir ancak. Onlar görevlerinin ve rollerinin bilincindedir. Seçimleri suyuna tirit programlarla geride bırakmaları bu gerçekliğin sonucudur. Bunlar bir yana "eğer parlamentoya gelirsek" diye başlayan ve halkımıza demokratik devrim hatta sosyalizm programını gerçekleştireceklerini söyleyerek uzun bir vaadler manzumesi dizen reformcu partilerin, nükseden hastalıkları daha da ciddidir.

Evensel gazetesinde İ. Çaralan, İ. Sabri Durmaz, A. Cihan Soylu vb'leri seçimlere tarihsel bir misyon yükleyerek, meclise gelmeleri halinde işçi ve emekçilerin yaşamını, geleceğini belirleyen tarihsel bir fırsattan sıkça bahsetmektedir. Düşülen bir trajik durumun ideolojik açıklaması mevcuttur. Fakat yine de izaha muhtaç patolojik bir durum olduğu kesindir. Yoksa bu

Parlamerter demokrasinin arkasında yatan gerçek

SEÇİM ÇÖZÜM DEĞİL

Emperyalist ve komprador sermayenin “yönetişim” sisteminin örgütsel garantisi kurullar

Faşist TC'nin tarihinde 15. kez yapılan seçimler sonuçlandı. Yeni “seçilen” 550 mebusan her biri kürsüye çıkacak ve hemen arkalarından da “egemenlik kayıtsız şartsız milletindir” yazısı olacaktır. Öyle ya! Millet olan egemenlik hakkını yine millettten aldıkları iradeyle bir dönemliğine temsil etmek üzere orada bulunuyorlar(!) O kürsüden “bağımsızlık”, “millet”, “Vatan”, “Hukukun üstünlüğü” gibi mefhumlara bağlı kalacaklarına dair namus ve şerefleri üzerine yeminler edip bir sözleşme imzalamış olacaklar.

Her seçim sonrası tekrarlanan bu ritüeller ve edilen yeminin emekçi halkımızın nazarında, hiçbir kıymeti yoktur. En basitinden, bunların; “bağımsızlık”, “Millet ve hukukun üstünlüğü” gibi dertlerinin olmadığı, tek dertlerinin varsa yoksa keselerini doldurmak, vatandaşın sırtından yaratılan değerleri devlet eliyle kullanmak ve halkımızın emeğini, ülkemizin zenginliklerini emperyalistlere ve uşaklarına peşkeş çekilmesini; soygun talan ve zulüm düzenini perdelemek olduğu bilinir.

Bilinmesine bilinir ama egemenler bu oyunu sanki ilk oynanmış gibi oynamaktan yine de geri durmaz. Halkımızın örgütsüzlüğüne, henüz hesap sorma ve ağırlıklı bir baskı gücü olmayışına, toplumsal belleğin zayıflığına güvenir. Bu sayededir ki, egemen sınıfların sözcüleri olan burjuva partiler bunca yaşananlardan sonra meydanlara çıkabilmiş veya halkımızdan oy isteyerek “bizi seçin” diyebilmişlerdir. Seçimlerle emperyalist sermaye, Koç'lar, Sabancılar, Aydın Doğanlar, Eczacıbaşı, Enka vb.'leri eskimiş kuklaları atıp; “yenilenmiş” eskilerle oyuna devam ederken, hem it dalaşından güçlenerek çıkmayı, hem de yeni sürece uygun Parlamerter Hükümet bileşenini yaratmayı amaçlamaktadır.

İşçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu bu partilerden, bunların oluşturacağı hükümetten ülkemiz ve halkımızın yararına bir adım atılmayacağını; aksine partilerin, meclis ve hükümetin emperyalistler ve uşaklarının ihtiyaçları doğ-

rultusunda var olduklarını, bunlara en iyi biçimde hizmet ettikleri sürece de varlıklarına izin verdiklerini yaşamakta, görmekte, ilginçinde, kemiğinde hissetmektedir. Halkımızın yıllar içerisinde ayrımlına vardığı bu yalın gerçek kar-

nuçları ortada olmasına rağmen, yaşanan yoksulluğun ve sefaletin sorumlusu olarak emperyalist sistem yerine (böyle görülmesi emperyalistlerin de tercihi olduğu için) IMF ve DB görülmesine rağmen, yine de bütün burjuva parti-

şısında emperyalistler ve uşakları gizlenmek, geride durmak yerine doğrudan ve açıktan bir müdahaleyi ve ilişkiyi sürdürmeyi seçmiştir. Kah açıktan, kah suretleri olan IMF, DB, DTÖ gibi kimlikleriyle ülkemize, günlük hayatımıza, yaşamın bütün gözeneklerine olanca yoğunlukları ve pervasızlıklarıyla girmişlerdir. Bunun sonucu halkımıza yaşam zehir edilirken, ülkemizin bütün zenginlikleri de yağmaya tutulmuştur. Emperyalizmin ideolojik aygıtları gizlenmesi mümkün olmayan bu gerçekleri ters yüz ederek benimsetmeye, kabullendirmeye, yaygınlaşarak da kanıksatmaya çalışmaktadır. Toplumsal refleksin felç edilmesi ve tepkisizleştirme hedefine doğru azımsanmayacak mesafelerin katıldığı bir gerçektir. Yıkıcı so-

leri halkın karşısına “en sıkı IMF’ci benim” diyerek çıktı.

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’yu kapsayan Irak merkezli işgal hareketına Türkiye’nin de dahil edilmesi bu partilerce açıkça reddedilmiyor, katılırlar tavrı benimseniyor. Ezici bir çoğunlukla meclise giren AKP’nin olası Başbakanı Abdullah Gül’ün ABD’lilere söylediği “Irak konusunu askere sorarız” sözü aslında Irak konusunda Türkiye’nin rolüne ilişkin son sözü Genelkurmay’ın söyleyeceğini gösteriyor. Emperyalist egemenlik karşısında, incir yaprağının yaşadığı zavallılıktan daha beter bir durum değil midir bu?

Ağustos ayının son haftasında içlerinde ekonomiden sorumlu bakanın da bulunduğu toplantıda

Merkez Bankası (MB) Başkanı **Süreya Serdengeçti** “**IMF programına devam etmeyeceksiniz de ne yapacaksınız? Gevşek maliye politikaları uygulayıp olmayan kaynakları mı dağıtacaksınız? ... Bu programın seçimden sonra uygulanmayacağını düşünmek dahi istemiyorum. Onun için Brezilya’da olduğu gibi, partiler, daha şimdiden IMF programını uygulayacaklarını taahhüt etmelidirler**” diyor. Bakan Masum Türker “bu yönde bir metin hazırlansın, bunu partilere göndereyim” dediyse de sonuçta böylesine ucube çarpıklığın karesi bir metin hazırlanmadı. En başta IMF uzmanları “gerek yok” dedi. Toplantıdaki konuşmalar basına yansıtıldığında Serdengeçti’nin çıkışı durumu bilenler için olağan karşılanırken kimi köşe yazarları “ne oluyor” diye sormaktan kendilerini alamadılar.

Evet, “Ne oluyor?” IMF adına taahhütname almak ne zamandan beri MB Başkanının görevleri arasındadır. Bu Merkez Bankası kimindir ve bu memur kimin memurudur? Milliyet gazetesindeki köşesinde Güngör Uras bakın ne diyor:

“**Merkez Bankası ne yarsa yapsın- içeride tam bağımsız, amma velakin Merkez Bankası IMF’ye Dünya Bankası’na tam bağımlı. O cenah-tan gelecek her türlü emir ve kumandayı harfi harfine yerine getirmeyi görev ve vazife telakki ediyor.**” Denilebilir ki “**emperyalizme bağımlı, onun yarı-sömürgesi olan Türkiye’de bütün kurumlar gibi Merkez Bankası da elbette bağımlı olacaktır.**” Kuşkusuz öyledir de fakat burada alt kurumların doğrudan bağımlılığı ve sadece MB ile sınırlı olmayan daha geniş ölçekli bir farklılaşma ve değişimin olduğunu görmezden gelmemizi getirmemelidir. Burada, verilen sözler kurumlaşmalarla garantiye alınmaktadır.

Bunun nedenini ise kuşkusuz ki ülkemizin emperyalizmin içinde bulunduğu emperyalizme göbekten bağımlılığında aramalıyız. Krizi aşmak adı altında uygulamaya koyduğu neo-liberal politikalar, tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de uygulamaya sokulmuş-

tur.

Ülkemizde de 24 Ocak 1980 kararlarıyla birlikte yaşama geçirilen neo-liberal politikalar. Bununla sona erdirilen “Ulusal Kalkınmacı Model” değildi yalnızca. Uygulana gelen bu modelin yarattığı ekonomik, sosyal ve hukuksal yapılanma da değiştirildi. “Son 20-25 yıl içerisinde Türkiye’de yapılanlara bakmak kimin için yapıldığı ve ne için yapıldığı konusunda bir fikir verebilir. Sürekli yeni kurumlar oluşturuluyor. Eski kurumlar ya tasfiye ya da by-pass ediliyor. Sürekli yeni yasalar çıkartılıyor...” (F. Başkaya)

Şimdi bu değişimin ışığında Merkez Bankası Başkanı’nın “gayretkeşliği”ne yeniden dönebiliriz. “Ulusal Kalkınmacı” modelin bir gereği olarak para-kredi sistemini üretim ve yatırımın “artırılması”na böylece kalkınmanın önünün açılmasına göre düzenleyen MB; Yeniden Yapılanmayla “Para istikrarını koruma” güncelinde “enflasyonu düşürme”ye göre Para-Kredi sistemini düzenlemektedir. Para istikrarının korunması bir açıdan para arzının kısılanması anlamına gelir. Üretim ve yatırıma sunulan paranın alabildiğince sınırlanması, bunun için de yüksek faiz politikasının benimsenmesi gibi bir dizi uygulamada somutlanan MB’nin bu yeni görev tanımının vardığı nokta, paranın finansal piyasalara ve spekülasyon alanlarına yönlendirilmesidir. Kuşkusuz bu uluslararası finansal sermayenin isteği ve ihtiyacıdır. TC parlamentosu ve hükümeti, TC Merkez Bankası’nın izleyeceği para-kredi politikasını belirleme, düzenleme hak ve yetkisine sahip değildir. MB’nin izlediği politikalara hiçbir suretle müdahale edemez, değiştiremez. Yukarıda G. Uras’ın belirttiği gibi “içerde bağımsız.. IMF ve DB’ye tam bağımlı” IMF ve DB’nin (dolayısıyla emperyalizmin) emir ve talimatlarına amade bir Merkez Bankası... Gelişmeler hatırlandığında MB örneğinde olduğu gibi ekonomik ve sosyal yaşamda “önemli” yerleri olan birçok kurumun IMF ve DB gibi emperyalist kurumlara doğrudan bağlanarak TC parlamentosu ve hükümetinin dışında/üstünde bir yapıya kavuşturulduğunu görürüz. Sürecin ayırddedici özelliklerinden birisi de budur. **Devamı 31’de**